

GEORGI DIMITROV
om

**ENHETSFRONTENS
OG FOLKEFRONTENS
PROBLEMER**

Arbeidere i alle land, foren dere!

GEORGI DIMITROV
om
ENHETSFRONTENS
OG FOLKEFRONTENS
PROBLEMER

Oslo 1970

Forlaget Oktober A/S

Copyright Forlaget Oktober A/S, Oslo 1970

*Boka er utgitt av Forlaget Oktober A/S etter initiativ
fra Dimitrovkomiteen og Rød Front-styret i Det
Norske Studentersamfund høsten 1970.*

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

INNHALDSFORTEGNELSE

FORLAGETS FORORD	5
VERDENS FOLK, FOREN DERE OG NEDKJEMP DE AMERIKANSKE AGGRESSORENE OG ALLE DERES LAKEIER! (Mao Tsetung)	29
FASCISMENS OFFENSIV OG DEN KOMMUNIS- TISKE INTERNASJONALENS OPPGAVER I KAMPEN FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN. Beretning framlagt 2. august 1935 på Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress	
1. FASCISMEN OG ARBEIDERKLASSEN	33
Fascismens klassekarakter	35
Hva bringer fascismens seier massene?	40
Er Fascismens seier uunngåelig?	44
Fascismen er en brutal, men ingen stabil makt	51
2. ARBEIDERKLASSENS ENHETSFRONT MOT FASCISMEN	56
Enhetsfrontens betydning	56
Hovedargumentene til motstanderne av enhets- fronten	58
Enhetsfrontens innhold og former	61
Den anti-fascistiske folkefronten	65
Nøkkelspørsmål for enhetsfronten i de forskjel- lige land	67
Enhetsfronten og de fascistiske masseorganisa- sjonene	74
Enhetsfronten i land hvor sosialdemokratene sitter i regjeringa	80
Kampen for fagforeningsenheten	87
Enhetsfronten og ungdommen	92
Enhetsfronten og kvinnene	95
Den anti-imperialistiske enhetsfronten	96
Om enhetsfrontregjeringa	98
Den ideologiske kampen mot fascismen	106
3. KONSOLIDERINGEN AV KOMMUNIST- PARTIENE OG KAMPEN FOR PROLETARI- ATETS POLITISKE ENHET	112

Konsolideringen av de kommunistiske partiene	112
Arbeiderklassens politiske enhet	117
Konklusjon	121
FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCIS- MEN. G. Dimitrovs sluttord på Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress, 13. august 1935	127
Kampen mot fascismen må være konkret	130
Proletarisk enhetsfront – anti-fascistisk folke- front	134
Om sosialdemokratiets rolle og dets innstilling til den proletariske enhetsfronten	137
Om enhetsfrontregjeringa	141
Om innstillingen til det borgerlige demokratiet	143
Det er ikke nok å ha en riktig linje	146
Om kadrene	151
DEN KAPITALISTISKE VERDENS NÅVÆRENDE HERSKERE ER FOLK SOM FORSVINNER – VERDENS VIRKELIGE HERRE ER PROLETARI- ATET. Sluttbemerkninger på Kominterns 7. verdens- kongress' sluttplenium	166
FOR PROLETARIATETS AKSJONSENHET I KAM- PEN MOT FASCISME OG KRIG	180
I ENHETLIG FRONT TIL KAMP MOT FASCIS- MEN OG KRIGSSTIFTERNE	186
LA OSS FORENE ALLE DEN ANTI-FASCISTISKE UNGDOMMENS KREFTER	189
SVAR TIL DE SPANSKE ARBEIDERNE	195
IKKE TIE, MEN HANDLE	197
Å FORSVARE DE NEDRIGE TERRORISTENE ER Å HJELPE FASCISTENE	218
TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 15-ÅRS- JUBILEUM	225
DET INTERNASJONALE PROLETARIATETS ENHET – FØRSTE BUD I NÅVÆRENDE ØYE- BLIKK	230
BREVVEKSLING MELLOM DEN KOMMUNIS- TISKE INTERNASJONALEN OG DEN SOSIALIS- TISKE ARBEIDERINTERNASJONALEN OM AKSJONSENHETEN	244

FORLAGETS FORORD

Høsten 1970

1. Hva skal vi gjøre?

Denne høsten (1970) har prisstigningen gjort stadig hardere innhogg i lønningsposer som var slunkne nok på forhånd. Regjeringa forbereder medlemskap i EEC. Også vi får føle kapitalismens stigende, verdensomspennende krise på kroppen. Nå skal byrdene veltes over på arbeidsfolk.

Samtidig går det bølger av streiker og demonstrasjoner over hele landet. Arbeiderklassen våkner til handling og vil kjempe mot utbyttingen, undertrykkelsen og uretten.

Men kampen reiser mange spørsmål. Hvordan skal vi organisere oss, lære å stå sammen, trekke med flest mulig? *Kunnskap* er nødvendig for å styrte kapitalismen og opprette sosialismen.

Heldigvis kan vi bygge på erfaringer andre har gjort før oss. *Marx, Engels, Lenin, Stalin* og *Mao Tsetung* har sammenfattet erfaringene fra det arbeidende folkets revolusjonære kamper verden over i mer enn 100 år. De har selv ledet kampen i sin tid og i sine egne land. Ved å bygge på deres erfaringer slipper vi å begynne fra bunnen av og kan unngå å gjenta feil som folk har gjort før oss. De har skapt en pålitelig, vitenskapelig *teori* for arbeiderklassen.

Ettersom klassekamper i Norge blir hardere, studerer stadig flere Mao Tsetungs verker. Det er ingen tilfeldighet, for Mao Tsetung er den av de store marxist-leninistene som lever i dag og har kunnet utvikle marxismen-leninismen i

samsvar med vår tids erfaringer. Derfor er Mao Tsetungs tenkning den beste rettesnor til handling arbeiderklassen har i dag.

I tillegg til Mao Tsetungs verker kan også annen marxist-leninistisk litteratur gi oss hjelp. Og her har *Georgi Dimitrovs* skrifter en viktig plass. Som Mao skriver Dimitrov for de av oss som vil *handle*. Han skriver ikke for boklærde, som gjerne sitter i ovnskroken eller på lesesalen og koser seg med høytflyvende teori. Han skriver for arbeidere, studenter og alle andre som står midt ute i kampen. Hans skrifter tilhører oss i det store flertallet som hater kapitalismen og imperialismen og vil kjempe for å styrte overklassen. Studerer vi dem riktig, kan de hjelpe oss til å finne svar på mange av spørsmålene våre og være et godt våpen i kampen for å forandre verden.

2. Samling mot klassefienden

I Norge er folket svakt fordi det er splittet. Industriarbeidere, funksjonærer, småbrukere, fiskere, studenter, skoleelever og andre kjemper for sine interesser. Men kampen blir bare sjelden forent, slik at de som arbeider samlet* kan rette et kraftig slag mot overklassen. *Politisk* påvirkes størstedelen av arbeiderklassen av de borgerlige lederne i DNA. Den forholdsvis mindre gruppen som stiller seg til venstre for DNA, deler seg på SF, NKP og den nye, raskt voksende marxist-leninistiske bevegelsen.

Mao Tsetung sier om folkets seire i Kina: »Et veldisiplinert parti, væpnet med marxismen-leninismens teori, som nytter selvkritikkens metode og er bundet sammen med folkets masser; en hær som ledes av dette partiet; en enhetsfront av alle revolusjonære klasser og alle revolusjonære grupper under ledelse av dette partiet – det er de tre viktigste våpnene vi har brukt til å slå fienden med.»

Nå forberedes dannelsen av et revolusjonært, marxist-leninistisk arbeiderparti i Norge. Streikebevegelsen og studentbevegelsen i 1970 beviser godt nok at et slikt parti vil styrke arbeiderklassens kampkraft.

I årene som kommer vil spørsmålet om *samordningen* av folkets krefter også bli stadig viktigere. Klassefiendens angrep vil bli *hardere*, og arbeidsfolk må stå sammen for å by dem *hardere motstand*. Dette er et spørsmål ikke bare for kommunistene, men for *alle* som vil kjempe mot kapitalismen og imperialismen.

Utenom Mao Tsetungs verker representerer Dimitrovs skrifter den grundigste og mest dyptgående innføringen i enhetsfrontens problemer som finnes i dag. De er viktige ikke bare for kommunistene, men for alle arbeidere og progressive.

Det er nå over 30 år siden Dimitrovs skrifter sist ble utgitt på norsk. Den gangen hjalp de til å sette fart på den norske motstanden mot *fascismen*. I dag kan de hjelpe oss med å skape enhet i folkets rekker, slik at de angrepene klassefienden *nå* setter inn, også kan slås tilbake.

I dag er det vår oppgave å samle folkets krefter for å slå tilbake nye angrep fra kapitalismen og imperialismen. Derfor er det på tide at Dimitrovs skrifter blir tilgjengelige igjen, og kan støtte oss i kampen.

3. Georgi Dimitrov – sønn av arbeiderklassen

Hvem var mannen som skrev denne boka?

Georgi Dimitrov, født 1882, var eldste sønn i en bulgarsk arbeiderfamilie. Hele familien ble aktivt med i arbeidet for den bulgarske arbeiderklassens revolusjonære parti. Før 1925 fikk tre av hans brødre bøte med livet for det. En ble skutt i verdenskrigen fordi reaksjonære offiserer alltid sendte ham i ildlinjen. En døde av sykdom, forvist til Sibir. Den tredje ble torturert i hjel av det bulgarske politiet.

Dimitrov begynte å arbeide da han var 12 år gammel, og ble framtreddende i parti- og fagforeningsarbeid før han var fylt 20. Da Det Bulgarske Sosialdemokratiske Parti ble splittet i et reformistisk og et revolusjonært parti i 1902, kjempet han for det revolusjonært-sosialdemokratiske partiet – vanligvis kalt »De traghjertede».

I årene fra 1903 til 1923 står Dimitrov sentralt i den bulgarske klassekampen. Som leder for »De traghjertedes» fagforbund kjempet han kompromissløst for revolusjon, mot klassesamarbeid og opportunisme. Han reiste stadig rundt, organiserte arbeiderne og holdt taler, ledet selv tallrike streiker og sto i personlig kontakt med streikekomiteer over hele landet.

Som parlamentsmedlem for »De traghjertede» fra 1913 ble han mektig populær som en fryktløs talsmann for arbeiderklassen. Han kjempet kompromissløst mot krigen og ble fengslet for anti-krigsarbeid. Alltid møtte han overfall, trusler og fengsling med stort mot. Og da Sofias arbeidere med makt befridde ham etter halvannet års fengsel, fortsatte han kampen like fryktløst som før, selv om han ganske snart måtte gå i illegalitet.

Typisk – men slett ikke enestående – er en historie fra 1920, mens Dimitrov er hardt ettersøkt av politiet. Plutselig trer han fram i Sofias kommunestyre og holder en flamme tale! Borgerrepresentantene vil tilkalle politiet, men telefonledningene er skåret over og dørene besatt av arbeidere. Og Dimitrov kan forsvinne uten problemer!

Den mislykte revolusjonen i 1923 setter punktum for denne perioden i Dimitrovs liv. Etter et fascistkupp ledet kommunistpartiet arbeiderne og bøndene til et væpnet opprør 23. september. Dimitrov deltok i ledelsen av den væpnete kampen. Men vakling og feil fra partiets side førte til at revolusjonen ble slått ned. I ledelsen for 1000 mann kjempet Dimitrov seg over grensen til Jugoslavia.

4. For fascismens domstol

Under årene i eksil arbeidet Dimitrov for Den Kommunistiske Internasjonale – Komintern. I 1933 kom de hendelsene som gjorde ham kjent for hele verdens arbeiderklasse.

Da ble Dimitrov og flere andre kommunister arrestert av nazistene og anklaget for å ha satt fyr på riksdagsbygningen i Berlin. Denne forbrytelsen sto nazistene selv bak. Hensikten var å stable på beina et forsvar for de blodige forfølgelsene mot kommunister, venstresosialdemokrater og andre anti-fascister.

Dimitrov bekjempet den falske anklagen ut fra et prinsippfast, kommunistisk grunnlag. I månedsvis ble han holdt fengslet uten kontakt med omverdenen, med hendene lenket sammen hele døgnet, i celler som fløt av vann. Trass i de vanskelige forholdene la han hovedvekten på å forsvare kommunismen og anti-fascistene. Han sa klart fra at han var for revolusjon og mot fascistene, men påviste samtidig at riksdagsbrannen måtte være en nazistisk provokasjon. I samsvar med *Lenins* linje lot han forsvaret av seg selv komme i annen rekke.

Rettssaken vakte enorm oppsikt. Verdenspressen, som Hitler hadde invitert til en nazistisk propagandaprosess, fikk i stedet se Dimitrov propagandere kommunismen og anklage nazistene for blodige forbrytelser. Han avslørte de nazistiske vitnene som løgnere og forbrytere og gjorde kronvitnene *Göring* og *Goebbels* til latter. På slutten av prosessen skrev selv den vestlige borgerpresse at det var åpenbart at nazistene selv hadde tent på. For ikke å miste ansikt helt, måtte nazi-retten »frikjenne» kommunistene »på grunn av mangel på bevis»!

Aldri hadde fascismens løgner blitt så grundig avslørt, og dens blodige karakter blottstilt så grundig. Saken utløste store anti-fascistiske kampanjer i mange land, og Dimitrovs

navn ble et samlingsmerke for ærlige anti-fascister av alle politiske avskynginger. Her ligger sakens veldige betydning: Den åpnet en ny fase i arbeiderklassens kamp mot fascismen. Og den dag i dag gir Dimitrovs taler for retten et av de beste eksempler på hvordan en revolusjonær skal oppføre seg i en rettssal.

5. Leder av Komintern

I 1934 ble Dimitrov utlevert til Sovjet, etter press fra Sovjetregjeringa og en mektig internasjonal solidaritetskampanje. Her ble han *Josef Stalins* nære venn og kampfelle.

Komintern åpnet sin 7. verdenskongress i juni 1935. På grunnlag av en oppsummering av erfaringene fra arbeiderklassens kamp mot fascismens frammarsj, vedtok kongressen en ny generallinje for verdens kommunistiske bevegelse: Enhetsfronten mot fascismen.

Dimitrov ble valgt til å oppsummere den nye linja og legge den fram for kongressen. Ettersom kongressen valgte ham til Kominterns generalsekretær, ble det også han som fikk i oppgave å sette den ut i livet. Det er arbeidet hans fra de første årene som Kominterns leder som blir fulgt i denne boka.

I 1944 ble Bulgaria frigjort gjennom et folkeopprør som fikk støtte av den framrykkende Røde Arme. Etter mer enn 20 år i eksil kom Dimitrov til Bulgaria igjen. I årene før han døde – i 1949 – var han leder for partiet og den nye, folkedemokratiske bulgarske staten. I artiklene fra de siste par årene merker vi at han stadig kommer tilbake til de økende tendensene til *byråkratisering*. Dimitrov rakk bare å reise en del av spørsmålene, ikke å løse dem. Og etter hans død fulgte Bulgaria i kjølvannet på Krustsjovs revisjonister – sosialismen, som Dimitrov hadde kjempet for, ble midler-

tidig knust, og et borgerlig-fascistisk diktatur opprettet av revisjonistene.

Et kort riss som dette kan bare gi et blekt og skyggeaktig inntrykk av Dimitrovs fantastiske liv. Vi må nøye oss med å peke på et par punkter som vi mener har betydning for de av leserne som ikke kjenner Dimitrov fra før – eller bare har oppfattet at han er en person de bulgarske revisjonistene har gjort et helgenbilde av.

Mannen som skrev denne boka var ingen borgerlig byråkrat eller skrivebordshelt. Han var en revolusjonær arbeider, og en stor leder som aldri svek sin klasse. Han var prøvet i hard kamp gjennom flere tiår, i mange land og under forskjellige forhold: i krig og fred, legalitet og illegalitet, fengsel og frihet, revolusjon og kontra-revolusjon. Denne erfaringen la han ned i skriftene sine. Det er det som gjør dem verdifulle for oss.

6. Om å kommentere Dimitrov

Styrken i Dimitrovs skrifter fra tida som generalsekretær i Komintern ligger i at han på grunnlag av sin egen rike personlige erfaring og marxismen-leninismens teori sammenfatter *hele verdens kommunistbevegelses kamperfaringer* på denne tida. Stor betydning må det også tillegges at han var *Stalins* nære medarbeider.

Talen og sluttordet fra den 7. kongressen har sammen karakter av et stort programmatisk dokument som fastslår Kominterns politikk i denne perioden. Dets slagkraft viste seg i praksis. Også i Norge fikk ideen om folkefront mot fascismen innflytelse langt utover rekkene til NKP og dets sympatisører.

Dette store arbeidet representerer altså det ypperste av marxist-leninistisk teori om disse spørsmålene for sin tid. Når vi utgir det igjen, mer enn 30 år etter, mener vi likevel det er nødvendig med enkelte kommentarer.

Vi vil ikke påta oss å gi en løpende kommentar til hele boka – det ville kreve en bok til.

I dette forordet vil vi heller ikke påta oss å skrive en fullstendig utredning om alle sider ved enhetens problem. Vi vil nøye oss med å knytte an til enkelte punkter, som særlig berører spørsmål som er oppe i dag. Enkelte ting som er skrevet for en annen tid enn vår, kan også trenge ytterligere kommentarer. Endelig mener vi at *enkelte* av de tingene Dimitrov sa den gangen i lys av de historiske erfaringer som senere er gjort, er feilaktige.

Vi vil understreke at de synspunktene vi gir uttrykk for i det følgende, står helt for de kameratenes egen regning som skriver dette forordet. Vi gjør selysagt ikke krav på å besitte den absolutte sannheten om disse spørsmålene, og kan heller ikke felle noen endelig dom.

7. Dimitrov om fascismen

Vi vil trekke fram noen få punkter i samband med Dimitrovs glitrende analyse av *fascismen*.

Dimitrov foretar en *klasseanalyse* av fascismen. Den er ikke en makt hevet over klassene, men representerer det »åpne, terroristiske diktaturet til finanskapitalens mest reaksjonære, mest sjåvinistiske og mest imperialistiske elementer».

Fascismen utgjør »en bred offensiv» mot »de arbeidende massene i en situasjon da den mest dyptgående økonomiske krise er brutt ut . . .». Fascismen er altså *det viktigste framstøtet* fra kapitalen mot det arbeidende folket i denne perioden, og enhetsfrontens oppgave er å *stoppe* framstøtet og slå borgerskapet på defensiven.

Fascismen er særskilt farlig fordi den ». . . på demagogisk vis appellerer til (massenes) *mest brennende behov og krav*».

Dimitrovs framstilling spikrer fast de sosialdemokratiske *ledernes* forræderi og udugelighet i kampen mot fascismen. Han viser at deres uvilje mot å bryte klassesamarbeidet med borgerskapet og gå over på proletariatets side, er en avgjørende faktor som lettet fascismens vei til makta. Moderne sosialdemokratiske ledere av Haakon Lies og Halvard Langes støpning, menn som har vært den beste støtten for imperialistiske tiltak som NATO og EEC, er sannelig verdige arvtakere etter de sosialdemokratiske ledere som for 30–35 år siden nektet å gå sammen med proletariatet mot den voksende fascismen!

Hvilke midler skal fascismen møtes med? Framfor alt *enhet i handling* fra alle som arbeider, uansett politisk syn – *enhet nedenfra*, og om nødvendig *mot* lederne. *Avtaler* mellom partier og organisasjoner kan være fint, *enhet på toppplanet* kan være bra – men *bare* dersom det fører til *enhet i handling*. Uten det er det ingenting verd.

Hva er den beste *organisasjonsform* for fronten? »Dannelsen av klasseorganer som står utenfor partiene er den *beste formen* for opprettelsen, utvidelsen og styrkingen av enhetsfronten i de brede lag av massene. Disse organene vil også danne det beste bolverk mot alle forsøk fra enhetsfrontens motstandere på å rokke ved arbeiderklassens voksende aksjonsenhet.»

Mange avsnitt kan nesten *direkte* overføres på vår tid – f. eks. avsnittet om »Hovedargumentene til motstanderne av enhetsfronten», som nesten ord for ord lyder som klagene fra dagens sosialdemokratiske og revisjonistiske ledere.

Hva kan vi *lære* av Dimitrov her? Først og fremst *metoden* han bruker. Dimitrov går ut fra en glimrende *konkret analyse av situasjonen*, fastslår hva som er klassefiendens *hovedangrep*, og peker på *metoden* arbeiderklassen kan bruke til å slå det tilbake.

Enkelte primitive revisjonister tar gjerne Dimitrov til inntekt for ideen om at »fascistene er alltid hovedfienden».

Konklusjonen blir at det er riktig å danne en »enhetsfront» på toppen med DNA- og LO-ledelsen mot Morgenbladet, hundegutter og andre brune smågrupper.

Legg merke til at ingenting er mer fremmed for Dimitrovs *metode* enn dette. Går vi fram som han gjorde, og finner ut hva som er borgerskapets *hovedangrep* på folket nå – det økende skatte- og avgiftspresset, EEC-medlemskap osv. – finner vi at det er nettopp DNA- og LO-ledelsen som sammen med regjeringa går i bresjen for dette.

Og går vi til *metoden for motstand* finner vi at Dimitrov tar avstand fra byråkratisk »samling på toppen» og går inn for *samling nedenfra* og *valgte klasseorganer som står utenfor partiene!* Nettopp den typen enhetsfront dagens NKP-ledelse alltid kjemper mot og prøver å sabotere!

Kan det være tvil om hvem Dimitrov tilhører – revisjonistene eller de revolusjonære?

8. Om de enkelte landene

Avsnittene om de enkelte landene tar opp mange spørsmål og inneholder et hav av detaljer. Det er vanskelig for oss å kommentere alt sammen her.

Historien har vist at ikke alt som ble sagt om hvert enkelt land var like riktig. Det betyr verken at Kominterns hovedlinje var feilaktig, eller at Dimitrov kan lastes spesielt. Når det kommer til stykket må arbeiderklassen i et land alltid frigjøre seg selv, og dens parti i landet må alltid selv tilpasse teorien til landets virkelighet. Komintern og Dimitrov kunne gripe inn og rette enkelte åpenbare feil. Men det er slett ikke rart at enkelte feilaktige standpunkter som noen få partier inntok, også blir gjengitt av Komintern når man gjennomgår situasjonen over hele verden.

Det viktigste vi kan lære her også er *metoden*: Kravet om alltid å være der massene er, og vise *smidighet* i å tilpasse taktikken til landets særskilte problemer. Han sier f. eks. at i

fascistiske land, der massene frivillig eller under tvang virkelig er presset inn i fascistiske masseorganisasjoner, skal kommunistene *delta aktivt* for å vinne massene i slike organisasjoner. Enkelte »radikale» kommunister gikk mot dette. Men historien ga Dimitrov rett. I Nord-Italia, der den kommunistiske geriljaen sto sterkt på slutten av den 2. verdenskrig, var grunnen forberedt gjennom årelangt, tålmodig illegalt arbeid – også i fascistorganisasjonene.

Dimitrov nevner også *Kinas Kommunistiske Parti* som et spesielt bra eksempel, og støtter initiativet til å danne enhetsfronten med Kuomintang mot japanerne. Mer om KKP står i hilsenen til 15-årsdagen senere i boka. (Avsnittene om KKP er blant det som er *sensurert vekk* i nye bulgarske Dimitrov-utgaver!)

Særs viktig for oss er avsnittet om enhetsfronten i de land *der sosialdemokratene sitter i regjeringa*. Her behandles de skandinaviske land spesielt. Vi kan uten forbehold si at linja som trekkes opp er riktig, ikke bare for 30-årene, men også for vår tid.

Hovedvekten legges på å ta opp de progressive delkravene som de sosialdemokratiske lederne legger fram for å virke »radikale», og foreslå enhetsfront med de sosialdemokratiske arbeiderne for virkelig å sette *makt* bak å *gjennomføre* kravene. Den nye revolusjonære bevegelsen har ennå gjort alt for lite med å utnytte denne taktikken.

9. Om enhetsfrontregjeringa

Når Dimitrov tar opp spørsmålet om de tilfeller da kommunistene går inn i regjeringa *uten* at borgerskapets diktatur er styrtet, understreker han at det er fordi spørsmålet er dagsaktuelt nettopp nå – i 1935. I 1970 derimot er dette spørsmålet lite aktuelt. En diskusjon om det kan derfor lett få et teoretisk preg.

Vi tror likevel en kommentar er nødvendig, fordi mange kan bli forvirret med tanke på alle de regjeringer i de siste årene der revisjonistiske »kommunist«-partier har deltatt: I Chile i dag, i Finland før valget der, i mange delstater i India, i Indonesia før de grusomme fascistiske massakrene startet i 1965, osv.

Hva skiller situasjonen i disse landene fra de tilfeller hvor kommunister mener det er *riktig* å gå inn i en regjering, selv om revolusjonen ikke er fullført?

En sak for seg er at det i disse tilfellene *ikke* dreier seg om virkelige kommunistiske partier, men *revisjonist-partier* som slett ikke *ønsker* noen revolusjon. For *virkelige* kommunister må i hvert fall *disse* vilkår være oppfylt:

1. Massene må være *væpnet* eller i hvert fall *umiddelbart bli væpnet* av enhetsfrontregjeringa. Mao Tsetung har pekt på at **»politisk makt gror ut av geværløpet»** og at **»uten folkehæren har folket ingenting»**. Skal proletariatets parti ha noen makt i enhetsregjeringa, må massene *ha våpen og holde fast på dem*. Det må *aldri* kjøpslås med arbeiderklassens våpen. Under forhandlingene i Kina etter 2. verdenskrig understreket Mao Tsetung at det ikke kunne bli snakk om å gi slipp på *et eneste gevær eller et eneste skudd*. Dette står i skarp kontrast til kommunistpartienes holdning f. eks. i Italia eller Frankrike, der de tillot at *store væpnete arbeiderstyrker ble avvæpnet* og til gjengjeld fikk noen få plasser i borger-regjeringa.
2. Det må virkelig være et revolusjonært oppsving som gjør at enhetsregjeringa kan føre massene nærmere til det punktet der de gjør opprør og styrter det borgerlige diktaturet.
3. Enhetsregjeringa må virkelig aktivt *fremme*, og ikke suge opp, stoppe eller hemme utviklingen av det revolusjonære oppsvinget. Kommunistene må ha frihet til å sette i verk slike revolusjonære tiltak som mobiliserer massene for revolusjonen.

Det er klart at disse forutsetningene ikke er til stede i landene med vår tids »folkefront»-regjeringer. Enten finnes det ingen revolusjonær situasjon (Finland), eller, om det virkelig eksisterer en revolusjonær situasjon, går regjeringa kontra-revolusjonens ærend (India). Og – viktigst av alt – massene har ikke våpen.

Dimitrov tar avstand fra de »venstre»-kommunister som sier at deltakelse i enhetsregjeringer alltid er feil. Samtidig tar han også skarpt avstand fra opportunistiske regjeringsdannelser sammen med sosialdemokratiet *uten* at det utvikles noen massebevegelse og *uten* at det finnes en revolusjonær krise. Slike regjeringer kaller han »ganske enkelt en utvidet sosialdemokratisk regjering». Det er klart at det var en slik regjering *Furubotn* fikk NKP til å delta i, da kommunister ble statsråder i den »nasjonale samlingsregjeringa» i 1945.

Det skarpe skillet mellom Dimitrov og revisjonistene kommer enda klarere til syne når han behandler enhetsregjeringas *begrensning*: »Den *endelige redningen* kan denne regjeringa *ikke* bringe . . . Følgelig må man *forberede seg til den sosialistiske revolusjonen!* Bare *sovjetmakt* kan bringe redning! »

For revisjonistene derimot, fra Chile til Finland, kan »enhetsregjeringa» nettopp bety »den endelige redningen». Ifølge dem legger den muligheten åpen for en *fredelig overgang til sosialismen*. Den *erstatter* derfor revolusjonen, og å *forberede seg på revolusjon* blir unødvendig.

10. Uten et sterkt parti – ingen sterk front

Det er verdt å merke seg at når Dimitrov snakker om hvordan *enhetsfronten* skal opprettes, nevner han *spesielt* behovet for å styrke det kommunistiske partiet.

Dimitrov *sier* at kommunistene *ikke* kaster inn sine medlemmer i enhetsfronten av sneversynte grunner og for å

verve medlemmer til kommunistpartiet. Tvert imot sier han, vi må styrke kommunistpartiet og øke dets medlemstall *nettopp fordi* vi ønsker å styrke enhetsfronten. At kommunistpartiet er sterkt, er ikke bare i kommunistenes interesse, men i hele arbeiderklassens interesse.

Erfaringer fra Norge viser det samme: Sterke kommunistiske organisasjoner svekker ikke, men de styrker *hele* folkets kamp. Arbeiderne har vært misfornøyd med lønnsutviklingen i mange år, men først da det kom marxist-leninister i ledelsen på arbeidsplassene førte misnøyen til streiker som ga *seier*. Studentenes situasjon er blitt verre i mange år, men først med sterke marxist-leninistiske studentgrupper i ledelsen for enhetsfronten har dette ført til svære aksjoner, som i 1970. Er det kanskje noen som etter dette kan påstå at marxist-leninistenes framvekst har *svekket* arbeiderklassens kamp?

Marxist-leninistene er blitt kritisert, fordi de vil styrke det partibyggende arbeidet gjennom å delta i bevegelsen mot EEC. Til og med folk i NKP som kaller seg «kommunister» har kritisert oss for det. Men Dimitrov viser nettopp hvordan sterkere kommunistiske organisasjoner vil være den beste støtten kampen mot EEC kan få!

Partiet knytter frontens begrensede målsetting – å kjempe mot fascismen, å stoppe EEC – sammen med alle folkets interesser og dets langsiktige mål: Sosialismen. Derfor er det nødvendig at det finnes både enhet i fronten og kamp mot feilaktige ideer i den, at partiet arbeider selvstendig både innenfor fronten og utenfor den. *Disse og andre spørsmål i samband med enhetsfronten er utførlig behandlet av Mao Tsetung. Nettopp* når han behandler enhetsfronten legger Dimitrov stor vekt på *kommunistpartiet*, understreker at det må *styrkes* og legger stor vekt på *kaderpolitikken*, utvalget og fostringen av partikadre.

I Norge har vi intet virkelig kommunistparti, og vi har sannelig heller ingen sterk enhetsfront. Av Dimitrov kan vi

lære at *nettopp* de som ønsker en sterk og samlet arbeiderklasse, må støtte byggingen av et sterkt kommunistparti: *Uten et sterkt parti – ingen sterk front!*

11. Om enhetspartiet

I 1935 ble stadig flere sosialdemokratiske arbeidere revolusjonært innstilt under trykket fra fascismen – i Norge fantes f. eks. et AUF der kanskje et flertall av medlemmene mente at sosialismen måtte gjennomføres ved et væpnet opprør. I denne situasjonen stilte Dimitrov parolen om å slå sammen kommunistpartier og sosialdemokratiske partier til *proletariske enhetspartier*.

Ser vi på dette i lyset av senere historiske erfaringer, reiser det seg et vanskelig problem. Vi ser to sider: På den ene side er det klart at Dimitrov *ikke* går inn for noe slags *kompromiss* med *sosialdemokratisk politikk og ideologi*. Han stiller 5 krav, kort sammenfattet: 1. Brudd på klasse-samarbeidet, 2. Enhet i handling før enhet i organisasjon, 3. Revolusjon og proletariatets diktatur må anerkjennes som nødvendig, 4. Kamp mot eget borgerskap og mot den imperialistiske krigen og 5. Demokratisk-sentralistisk organisasjonsform. Det er klart at Dimitrovs proletariske enhetsparti *intet har til felles* f. eks. med den typen »enhetsparti» *Furubotn* ønsket å opprette i 1945, da han ville at NKP skulle gå inn i DNA uten at *et eneste* av de fem kravene var tilfredsstillt!

På den andre side er det et problem Dimitrov ikke tok opp. Den *direkte organisatoriske sammenslåingen* med sosialdemokratiske partier ville nødvendigvis ikke bare omfatte arbeidere som brøt med sitt gamle politiske grunnlag, men også trekke med hundrevis og tusenvis av *byråkratiske sosialdemokratiske funksjonærer*. Enten de gikk med av ærlige grunner, eller av opportunisme, så ville

de i alle fall måtte slepe med mange års – kanskje ti-års – inngrodde vaner fra *praksis i opportunisme og classesamarbeid*, som en farlig ballast.

I mange land i Øst-Europa ble det opprettet slike partier etter 2. verdenskrig. Nå var forholdene forskjellige fra land til land: Noen steder gikk små, radikale sosialdemokratiske partier opp i store kommunistpartier, andre steder gikk jevnstore partier sammen. Hvert tilfelle må derfor vurderes for seg. Men både fra de albanske kommunistenes side og fra flere av de illegale marxist-leninistiske gruppene i revisjonistlandene, er tilstedeværelsen av borgerlige sosialdemokratiske byråkrater i de nye enhetspartiene blitt nevnt som *en* faktor som i en del land *gjorde det lettere* for borgerskapet å ta igjen makta. Denne vurderingen virker rimelig.

Historien vil felle den endelige dom. I alle fall er det klart at det fra Dimitrovs side *ikke* kan dreie seg om noen feil ut fra et ønske om å nærme seg sosialdemokratisk politikk, men en ærlig feilvurdering uten opportunistiske røtter.

Likevel kan visse ting Dimitrov sier feiltolkes, særlig i retning å nedvurdere partiet til fordel for enheten. F. eks. sier han (nesten sist i sluttordet) at kommunistene til og med er forberedt på å *avstå fra å danne fraksjoner i fagforeningene*, dersom dette kan føre til at enhetlige fagforeninger opprettes.

Det er lett vint å være etterpåklok. Fagforeningsenhet mot fascismen var en uhyre viktig ting, og vi kan ikke helt utelukke at det var riktig å gi konsesjoner for å oppnå den, selv av denne typen. Men i enkelte land førte dette til *opphevelse av enhver selvstendig organisatorisk og politisk virksomhet fra kommunistene i fagforeningene*. Og var det slik Dimitrovs uttalelse skulle oppfattes, må vi uten tvil si at den var feilaktig!

12. Faren for feilaktig enhetspolitikk

Nå var Dimitrov selv klar over faren for feil i samband med frontpolitikken, og han behandler dem utførlig i talen. I forbindelse med det tar han opp spørsmålet om *masselinja* og å *snakke et språk massene forstår* – noe av det aller viktigste Dimitrov kan lære oss.

I en sammenfatning av Det Bulgarske Arbeiderpartis (kommunistenes) historie, som Dimitrov gjorde 13 år etter talen på Kominterns kongress, gir han en konsentrert framstilling av enhetslinja. Han viser også i fortettet form de viktigste feilene, både til høyre og »venstre», som den kommunistiske bevegelsen måtte slåss med da den nye linja skulle settes ut i livet.

Sammenfatningen er interessant også fordi den kort peker på de viktigste *høyrefeilene* som kom til uttrykk. I 1935 var de sekteriske »venstre»-feilene hovedfaren, og Komintern-talene konsentrerte seg om dem. I 1970 er imidlertid forholdet et annet: Den kommunistiske bevegelsen kjemper for å bygge seg opp etter de slag som revisjonismen har gitt den, og opportunistene *til høyre* er hovedfaren. Nettopp derfor er Dimitrovs merknader fra 1948 av spesiell betydning *for kommunistene i dag*. De understreker ved siden av sekterismen også faren for å »miste partiet i fronten», slepe etter for spontanisme, vakle i det avgjørende øyeblikket osv.

Vi gjengir her et utdrag av hva Dimitrov oppsummerte i 1948. Denne talen er ikke med i utvalget.

»Den sjuende Komintern-kongressen brakte en forandring i de kommunistiske partienes politikk ved å sette kampen mot fascismen – den fremste truselen mot arbeiderklassen og de arbeidende, mot fred og frihet for folkene – som den grunnleggende og umiddelbare oppgaven. *For å stoppe det fascistiske stormløpet og knuse fascismen, var det nødvendig*

at arbeiderklassen sto enhetlig og tjente som et grunnlag for oppbyggingen av en mektig anti-fascistisk folkefront. Arbeidet med å omsette enhetsfronten i praksis gjorde det påtrengende nødvendig for kommunistene å overvinne den selvtilfredse sektetismen, som var blitt en inngrodd last i deres egne rekker. Ved å overvurdere graden av revolusjonering blant massene og undervurdere kampen til forsvar for det arbeidende folkets umiddelbare interesser og rettigheter, førte sektetismen til passivitet overfor den fascistiske offensiven. Idet den erstattet massepolitikk med abstrakt propaganda og doktrinarisme, skjematizerte paroler og taktikk for alle land uten å ta hensyn til de spesielle særegenhetene som fantes i hvert enkelt land, sinket sektetismen de kommunistiske partienes vekst, hemmet utviklingen av en ekte massekamp og hindret partiene i å vinne de brede massene av det arbeidende folk over på sin side. Samtidig måtte kommunistpartiene være vaksomme med hensyn til høyre-faren som nødvendigvis måtte vokse med den brede enhetsfronten og vise seg ved spontanitet og automatisme, underskating av partiets rolle og vakling i det avgjørende øyeblikk.» (Fra Sentralkomiteens politiske beretning til Det Bulgarske Arbeiderpartiet (kommunistene)s 5. kongress – 19. desember 1948.)

13. Arbeiderklassens stilling til det borgerlige forsvaret

Det viktigste i denne boka er talene fra Kominterns 7. kongress. De andre artiklene supplerer dem, og viser på hvilken glimrende måte Dimitrov forsto å sette enhetsfrontpolitikken ut i livet. (Se f. eks. brevvekslingen med Eksekutivkomiteen for Den Sosialistiske Internasjonale, som står sist i denne utgaven.) Dette trenger ikke flere kommentarer. Vi nøyer oss med å ta et par avsnitt fra disse artiklene, som behandler andre spørsmål.

I »Enhetsfront i kampen for freden» behandler Dimitrov bl. a. linja til et kommunistparti i et *borgerlig land* som trues av *angrepskrig*.

På den ene side må arbeiderklassen ikke stille seg *likegyldig* til spørsmålet om utenrikspolitikken og forsvaret. Klassen må gå inn for slike tiltak som letter stillingen for arbeiderungdommen i hæren, hindrer fascistiske offiserers virksomhet, gjør det vanskeligere for regjeringa å kapitulere for angripere osv.

På den annen side må kommunistene, så lenge makta virkelig ligger i hendene på en borgerlig regjering, som ikke virkelig *kan* forsvare landet, men *vil bruke hæren mot arbeiderklassen* – ikke *ta noe som helst ansvar for forsvarspolitikken*, og f. eks. ikke stemme for militærbudsjettet.

I 60-åra tok SF oftest riktig standpunkt til det norske militærbudsjettet, og stemte mot det. Men dette ble gjort på et feilaktig, borgerlig-pasifistisk grunnlag: »Ethvert forsvar fra et lite land er håpløst i atomalderen». I stedet fikk man håpe at dersom nasjonen var uvæpnet, så ville imperialistene være »snille» og ikke angripe!

Mot dette tok mange NKP-medlemmer riktignok avstand fra pasifismen. Til gjengjeld tok de også avstand fra SF's *riktige* standpunkt til militærbudsjettet! I stedet gikk de inn for støtte til deler av militærbudsjettet og reiste den uklare parolen »nasjonalt forsvar». I praksis betydde den støtte til det borgerlige militærapparatet.

I den indokinesiske krigens tidsalder er det blitt umulig å påstå at et lite land ikke kan forsvare seg mot en overmektig angriper. Det er heller ikke mulig lenger å tro at imperialistene vil være »snille», eller håpe at det borgerlige militære ikke vil bli brukt mot folket.

Dette er et forord til en bok om *enhetsfronten*. Det er altså verken plass eller anledning til å komme med noen større utredning om militærpolitikken her. Men vi vil i alle fall peke på at venstresidas militærpolitiske debatt i 60-årene

har vært ført i en blindgate: Kampen har stått mellom *to feilaktige revisjonistiske linjer*. Det er på tide vi kommer opp av myra og begynner arbeidet med å skape en virkelig revolusjonær militærpolitikk i arbeiderklassens interesse. Her kan avsnittet fra Dimitrov være et godt utgangspunkt.

14. Trotskistene mot enhetsfronten

I »Å forsvare de nedrige terroristene er å hjelpe fascistene« stempler Dimitrov trotskistene som agenter for fascismen i arbeiderbevegelsen, og slår fast at deres virksomhet splitter enhetsfronten.

Den nye generasjonen som er vokst opp etter krigen, kjenner trotskistene bare fra den borgerlige hetspropagandaen mot Stalin. Ut fra alt det vakre borgerskapet sier om trotskistene er det vanskelig å skjønne at Dimitrov kan ha rett. Skjønt de mer skeptiske blir nok lett mistenksomme mot »revolusjonære« som borgerlige aviser og lærebøker roser opp i skyene.

Flertallet av de intellektuelle som sluttet seg til trotskistgruppene før den 2. verdenskrig, hadde selvsagt intet ønske om å tjene fascismen. Dette er også årsaken til at de fleste trotskistgruppene brøt sammen før eller under krigen. Medlemmene gjennomskuet spillet, og ville ikke være med lenger.

For det er et *objektivt bevislig, historisk faktum* at de trotskistiske lederne *spilte fascismens spill* i denne perioden. Ta bare Norden: En ledende *norsk* talsmann for trotskismen, Håkon Meyer, gikk i 1940 til forhandlinger med Quisling og endte som medlem av NS. I *Sverige* ble det avslørt at »sosialistpartiet« som Flyg ledet, der trotskistene arbeidet, mottok penger fra Gestapo alt før krigen. I *Danmark* stilte trotskistene seg »nøytrale« til de nazistiske okkupantene under hele krigen!

Trotskyist-lederne kalte seg »revolusjonære» og »kommunisten», men de falt i klørne på fascistene og kom i praksis til å løpe monopolkapitalens ærend. Det er ingen tilfeldighet at både de kinesiske, albanske og vietnamesiske kommunistenes dokumenter fra 30- og 40-årene rutinemessig behandler kampen mot trotskyistene sammen med kampen mot fascistene og agenter. Det var et nødvendig resultat av de smertelige erfaringer de trakk av trotskyistenes virksomhet, både i Kina, Albania og Vietnam.

15. Enhetsfront mot USA-imperialismen!

Mye er skjedd mellom 1935 og 1970. Den tyske nazismen, den italienske og japanske fascismen er knust. Men deres arvtaker, USA-imperialismen, finnes fortsatt. Sammen med den sovjetiske sosial-imperialismen forsøker den å undertrykke og plyndre hele verden, og den rustet seg til krig mot verdens folk og de sosialistiske landene.

På Kinas Kommunistiske Partis 9. nasjonalkongress i mai 1969, summerte Lin Piao opp verdenssituasjonen med dette sitatet fra Mao Tsetung: »Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig er det bare to muligheter. Den ene er at krigen vil føre til revolusjon, og den andre er at revolusjonen vil hindre krigen.»

I erklæringen av 20. mai i år sier Mao Tsetung: »Faren for en ny verdenskrig er fortsatt til stede. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.»

Disse to sitatene viser hvor mye bedre stillingen er blitt, bare fra 1969 til 1970. Men fortsatt er imperialismen langt fra slått. Folket over hele verden står overfor den store oppgaven å skape en samordnet, verdensomspennende kampfront for å gjøre det endelig av med USA-imperialismen og dens lakeier.

Det er umulig for den norske arbeiderklassen å opprette sosialismen så lenge USA-imperialismen får beholde og styrke sitt økonomiske og militære grep over Norge. Kamp mot USA-imperialismen er ikke bare støtte til folket i fjerne land som Vietnam og Palestina. Den retter seg også mot imperialismen *her*.

Vi er ofte ikke klar over hvor direkte selv den daglige kampen er knyttet sammen med kampen mot imperialismen. *Streikekampen* f. eks. er et direkte resultat av dyrtida. Men dyrtidas hovedårsak er momsen, som er et ledd i offensiven for å få Norge inn i EEC. Og EEC-medlemskap betyr særlig styrking av den *vest-tyske* monopolkapitalen, som USA-imperialismen bygger opp til å bli sin viktigste økonomiske og militære støttespiller i Europa. Akkurat som USA har gjenreist den japanske militarismen i Asia, har den gjenreist den *tyske* militarismen i Europa – den mange trodde var gått i graven med Hitler.

I vår tid som på Dimitrovs tid er oppgaven å forene alle folkets krefter. Den gangen mot fascismen, i dag mot imperialismen. Den viktigste formen for kamp er kamp mot vår egen monopolkapital og de framstøtene den kommer med. Disse framstøtene henger sammen med kapitalismens internasjonale krise. Vi må lære oss å forbinde kampen med arbeiderklassens og folkets kamp overalt, og vise sammenhengen mellom kampen her og overalt ellers i verden.

I vår tid, som på Dimitrovs tid, spiller de sosialdemokratiske lederne rollen som *splittere* i kampen mot imperialismen. Og i vår tid finnes også falske »kommunister» som spiller imperialistenes spill, slik trotskistene den gangen gjorde det. I revisjonist-partiene i mange land finnes små eller store grupper, som er fullstendig lojale mot sosial-imperialismen og opptrer som rendyrkede agenter for den.

Disse folkene støtter sosial-imperialistene *uansett* hvilke forbrytelser de gjør: De forsvarer Sovjet-styrkenes overfall på Tsjekkoslovakia, Sovjet-støtten til USA's »Rogers-plan»

som kostet tusener av palestinere og jordanere livet, Sovjets kuhandel med de vest-tyske militaristene osv.

Vi har sett hvordan slike »kommunister» i Norge har gått aktivt i bresjen for *arbeiderfiendtlig rasjonalisering* og *sabotert arbeiderklassens streikekamp*. Vi har også sett hvordan de har *sabotert vietnamarbeidet* ved å gå mot paroler som »USA ut av Vietnam» og »Bekjemp USA-imperialismen» – og i stedet støttet paroler som ikke skiller offeret fra angriperen, av type: »Fred i Vietnam».

I revisjonistorganet »Friheten» nr. 41/1970 finner vi, på en side satt av til stoff »Fra fagbevegelsen» en artikkel med overskriften »*Aspengren i Sovjet: 'Mye å lære av hverandre'*». Friheten gjengir begeistret alt det pene LO-formannen sier om sovjetisk LO. Aspengren går inn for økt kontakt og nevner bl. a. at han har studert »voksenopplæring, omskolering og yrkesopplæring, samt sikkerhets- og miljøproblemer på arbeidsplassene».

Hva betyr dette? Ingenting annet enn at LO's Aspengren, som er helt og fullt kapitalens mann, utveksler erfaringer med tilsvarende folk i Sovjet om hvordan man best kan undertrykke arbeiderne, gjøre dem lette å »omskolere» til kapitalens behov og i det hele tatt gjøre det lettere for kapitalistene å utbytte dem. Kan sovjetlederne få noe verre skussmål enn ros fra *Aspengren*? Og hva slags *klassestandpunkt* kan »komministene» i »Friheten» ha, når de finner dette *prisverdig*? Kan de representere *noe annet* enn monopolkapitalens og sosial-imperialismens interesser?

Vår oppgave er å forene alle som kan forenes til kamp mot USA-imperialismen og dens lokale allierte, monopolkapitalen i Norge. For å gjøre det må vi også kjempe for å *avsløre* de sosialdemokratiske og revisjonistiske *lederne* for de arbeidere og ærlige mennesker som har *tillit* til dem. Og *spesielt* må vi kjempe mot de små klikkene av Moskva-tro revisjonister, som er ingenting annet enn *rene agenter for sosial-imperialismen* i arbeiderbevegelsen.

I kampen for å løse denne oppgaven kan vi lære av Dimitrov. Hovedsaken er *ikke* å mekanisk prøve å gjenskape *de formene* han skildrer, men gripe *innholdet, kjernen, metoden* i Dimitrovs arbeid.

Vi kan lære av Dimitrovs grenseløse tillit til massene. Han er ganske sikker på, at ved å forene seg kan folket slå fienden tilbake. I dag er vi svake, men om vi samler oss, vil vår svakhet forvandle seg til styrke. Mao Tsetung understreker at selv en liten nasjon som den norske er i stand til å slå en langt større fiende.

Dimitrov vet, at arbeiderklassen kan gripe inn i historien og forandre verden, også mens kapitalismen består og borgerskapet hersker. Det betyr ikke at han mener *revolusjonen* ikke er nødvendig. Men det betyr at han *avviser* den typen sekterisme, som går ut på at kommunistene bare skal »vente på revolusjonen» . . . »før den kan vi ingenting gjøre». Han er for å føre store kamper, *her og nå*.

Dimitrov har tillit til at massene virkelig *kan* forene seg, selv om splittelsene kan se uovervinnelige ut i dag. Han har tillit til at proletariatet ikke bare kan forene seg selv, men også vinne allierte og knytte dem rundt seg i folkefronten.

Dimitrov understreker *masselinja* i de ordene som *Mao Tsetung* senere har gjort til sine: »Når du skriver eller taler, bør du alltid tenke på den jevne arbeider i rekkene som må forstå deg, tro på din oppfordring og følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og hvem du snakker til! »

Målsettingen for kampen *i dag* er gitt i Mao Tsetungs erklæring av 20. mai 1970: »*Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lak-eier!* » Vi trykker den etter denne innledningen som *den beste rettesnor* for bruk av Dimitrovs verk i 1970.

Ved å rette *hovedstøtet* mot USA-imperialismen i samsvar med Mao Tsetungs erklæring og anvende Maos og Dimitrovs *metode* vil kampen sikkert også vinne framgang!

* * *

VERDENS FOLK, FOREN DERE OG NEDKJEMP DE AMERIKANSKE AGGRESSORENE OG ALLE DERES LAKEIER!

Mao Tsetung
20. mai 1970

Et nytt oppsving i kampen mot den amerikanske imperialismen oppstår nå over hele verden. Helt siden den annen verdenskrig har den amerikanske imperialismen og dens følgesvenner hele tida satt i verk aggresjonskriger, og folket i forskjellige land har hele tida ført revolusjonære kriger for å nedkjempe aggressorene. Faren for en ny verdenskrig er fremdeles til stede, og folket i alle land må forberede seg. Men revolusjon er hovedtendensen i verden i dag.

De amerikanske aggressorene som ikke har greid å seire i Vietnam og Laos fikk på forræderisk vis i stand Lon Nol-Sirik Matak-klikkens reaksjonære statskupp, sendte på skamløst vis soldater ut for å invadere Kambodsja og har gjenopptatt bombingene av Nord-Vietnam, og dette har framkalt rasende motstand fra de tre indo-kinesiske folk. Jeg støtter varmt kampånden hos Kambodsjas statsoverhode, Samdech Norodom Sihanouk, i hans kamp mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier. Jeg støtter varmt felleserklæringen fra de indo-kinesiske folks toppkonferanse. Jeg støtter varmt dannelsen av Den Nasjonale Unions Kongelige Regjering under ledelse av Kampucheas Nasjonale Enhetsfront. De tre indo-kinesiske folk, som styrker samholdet, støtter hverandre og holder stand i en langvarig folkekrig vil sikkert og visst overvinne alle vansker og vinne hel og full seier.

Samtidig som den amerikanske imperialismen massakrerer folket i andre land, foranstalter den også blodbad på den hvite og svarte befolkningen i sitt eget land. Nixons fascistiske redselsgjerninger har tent den revolusjonære massebevegelsens knitrende flamme i De forente stater. Det kinesiske folk støtter fast opp om det amerikanske folks revolusjonære kamp. Jeg er forvisset om at det amerikanske folk, som kjemper tappert, til slutt vil vinne seier og at det fascistiske styret i De forente stater uunngåelig vil bli nedkjempet.

Nixon-regjeringa er hjemsøkt av indre og ytre vansker, med omfattende kaos hjemme og overordentlig isolering ute. Masseprotestbevegelsen mot den amerikanske aggresjonen i Kambodsja har feid over jordkloden. Mindre enn ti dager etter at den ble dannet er Den Nasjonale Unions Kongelige Regjering i Kambodsja blitt anerkjent av nesten 20 land. Situasjonen blir bedre og bedre i den motstandskrig mot amerikansk aggresjon og for nasjonal frelse som utkjempes av folket i Vietnam, Laos og Kambodsja. De revolusjonære væpnede kampene som folket i de sørøst-asiatiske land fører, kampene som folket i Korea, Japan og andre asiatiske land fører mot de amerikanske og japanske reaksjonæres gjenopplivelse av den japanske militarismen, det palestinske og andre arabiske folks kamper mot de amerikansk-israelske aggressorene, de asiatiske, afrikanske og latin-amerikanske folks nasjonale frigjøringskamper og de revolusjonære kampene som folkene i Nord-Amerika, Europa og Oceania fører er alle i kraftig utvikling. Det kinesiske folk støtter fast opp om folket i de tre indokinesiske land og i andre av verdens land i de revolusjonære kampene de fører mot den amerikanske imperialismen og dens lakeier.

Den amerikanske imperialismen, som ser ut som et veldig uhyre, er i virkeligheten en papirtiger, som nå ligger i

krampetreknings på dødsleiet. Hvem er det som i virkeligheten frykter hvem i verden i dag? Det er ikke det vietnamesiske folk, det laotiske folk, det kambodsjanske folk, det palestinske folk, det arabiske folk eller folket i andre land som frykter den amerikanske imperialismen; det er den amerikanske imperialismen som frykter verdens folk. Den blir slått av panikk bare løvet rasler i vinden. Utallige kjensgjerninger beviser at en rettferdig sak får sterk støtte, mens en urettferdig sak får liten støtte. En svak nasjon kan nedkjempe en sterk nasjon, en liten nasjon kan nedkjempe et stort lands aggresjon, dersom det bare våger å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta sitt lands skjebne fast i sine egne hender. Dette er en av historiens lover.

Verdens folk, foren dere og nedkjemp de amerikanske aggressorene og alle deres lakeier!

FASCISMENS OFFENSIV OG DEN KOMMUNISTISKE INTERNASJONALENS OPPGAVER I KAMPEN FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN

*Beretning framlagt 2. august 1935 på
Den Kommunistiske Internasjonals 7. verdenskongress*

Kamerater! Allerede Den Kommunistiske Internasjonales 6. kongress advarte det internasjonale proletariat om at en ny fascistisk offensiv var under forberedelse, og oppfordret til kamp mot den. Kongressen påpekte at det »nesten overalt finnes fascistiske tendenser og en spirende fascistisk bevegelse i mer eller mindre utviklet form.»

I en situasjon da den mest dyptgående økonomiske krise var brutt ut, da kapitalismens allmenne krise var sterkt skjerpert og de arbeidende massene var iferd med å bli revolusjonert, gikk fascismen til angrep på bred front. Det herskende borgerskapet søker mer og mer sin frelse i fascismen for å kunne gjennomføre den mest hardhendte utplyndringspolitikk mot det arbeidende folket, for å forberede en imperialistisk røverkrig, angripe Sovjetunionen, slavebinde og dele opp Kina, og ved alle disse midlene ønsker de å forhindre revolusjonen.

De imperialistiske kreftene forsøker å velte byrdene av hele krisa over på det arbeidende folkets skuldre. *Til det trenger de fascismen.*

De forsøker å løse markedsproblemene ved å slavebinde de svake folkene, ved å forsterke undertrykkelsen av

koloniene og ved å dele opp verden på nytt ved hjelp av krig. *Til det trenger de fascismen.*

De strever for å komme revolusjonens voksende krefter i forkjøpet ved å knuse arbeidernes og bøndernes revolusjonære bevegelse og ved et militært overfall på Sovjetunionen, verdensproletariatets bolverk. *Til det trenger de fascismen.*

I en rekke land — særlig i Tyskland — klarte disse imperialistiske kretsene å tilføye proletariatet et nederlag, før massene definitivt var gått over på revolusjonens side, og å opprette et fascistisk diktatur.

Men det er betegnende for fascismens seier at denne seieren på den ene side vitner om svakheten ved proletariatet, som ble desorganisert og lammet av sosialdemokratens splittelsespolitikk og deres klassesamarbeid med borgerskapet; på den annen side gir den uttrykk for borgerskapets egen svakhet, når det er grepet av skrekk stilt overfor virkeliggjørelsen av arbeiderklassens kampenhet, redsel for revolusjonen, og det ikke lenger er i stand til å opprettholde sitt diktatur over massene med det borgerlige demokratis og parlamentarismens gamle metoder.

På Sovjetunionens Kommunistiske Parti (Bolsjevikene)'s 17. partikongress, sa kamerat Stalin at en må ikke »betrikte fascismens seier i Tyskland bare som et tegn på svakheten i arbeiderklassen og som en følge av det forræderiet mot arbeiderklassen som sosialdemokratiet gjorde seg skyldig i og som åpnet veien for fascismen. En må også se den som et tegn på borgerskapets svakhet, som et tegn på at borgerskapet ikke lenger er i stand til å utøve sitt herredømme med parlamentarismens og det borgerlige demokratis gamle metoder, og at det derfor er tvunget til å gripe til terroristiske regjeringmetoder i innenrikspolitikken, — som et tegn på at det ikke lenger er i stand til å finne en utvei av den nåværende situasjon på grunnlag av en fredelig utenrikspolitikk, og derfor er tvunget til å gripe til krigspolitikken.»¹

Fascismens klassekarakter.

Kamerater, Eksekutivkomiteen for Den Kommunistiske Internasjonale karakteriserte ganske riktig fascismen ved makta *som det åpne terroristiske diktaturet til finanskapitalens mest reaksjonære, mest sjåvinistiske og mest imperialistiske elementer.*

Fascismens mest reaksjonære avart er den tyske fascisme. Den drister seg til å kalle seg nasjonalsosialisme, skjønt den ikke har noe til felles med sosialisme. Hitler-fascismen er ikke bare borgerlig nasjonalisme, den er en djevelsk sjåvinisme. Den er det politiske gangstervesenets regjeringssystem, et system av provokasjoner og tortur mot arbeiderklassen og mot bøndernes, småborgerskapets og de intellektuelles revolusjonære elementer. Den er middelalderisk barbari og bestialitet og tøylesløs aggresjon overfor andre nasjoner.

Den tyske fascismen spiller rollen *som den internasjonale kontrarevolusjonens spydodd, som hovedanstifteren av den imperialistiske krigen, som organisator av et korstog mot Sovjetunionen, det store fedrelandet til hele verdens arbeidende folk.*

Fascismen er ikke en form for statsmakt som »står over begge klasser — proletariat og borgerskap», slik som f. eks. Otto Bauer har påstått. Den er ikke det »opprørske småborgerskap, som har tatt statsmaskineriet i besittelse» slik som den engelske sosialdemokrat Brailsford erklærer. Nei, fascismen er ikke en makt som står over klassene, heller ikke småborgerskapets eller *filleproletariatets* makt over finanskapitalen. Fascismen er finanskapitalens egen makt.

Den er en terroristisk overfallsorganisasjon rettet mot

arbeiderklassen og den revolusjonære delen av bøndene og de intellektuelle. I utenrikspolitikken er fascismen sjåvinisme i den mest brutale form, som oppelsker et dyrisk hat mot andre nasjoner.

Fascismens virkelige karakter må understrekes særlig sterkt, fordi fascismen under dekke av sosial demagogi i en rekke land har klart å rive med seg småborgerlige masser, som krisa har revet løs fra deres faste gjenge. Den har til og med klart å rive med seg visse deler av det mest tilbake-liggende laget av proletariatet, som aldri ville ha støttet fascismen dersom de hadde forstått dens virkelige klasse-karakter og dens sanne natur.

Fascismens utvikling og selve det fascistiske diktaturet tar *forskjellige former* i de forskjellige land, alt etter de historiske, sosiale og økonomiske forholdene og vedkom-mende lands nasjonale særegenheter og internasjonale stil-ling. I noen land, særlig der fascismen ikke har noen bred massebasis, og hvor kampen mellom de enkelte grupperinger i det fascistiske borgerskapets egen leir er tilstrekkelig sterk, beslutter den seg ikke straks for å likvidere parlamentet. Den tillater de andre borgerlige partiene og også sosial-demokratene å beholde en viss legalitet. I andre land, hvor det herskende borgerskapet frykter at revolusjonen *snart* skal bryte ut, oppretter fascismen enten øyeblikkelig sitt uinnskrenkede politiske monopol eller forsterker stadig sitt terror-regime mot og forfølgelsene av alle rivaliserende partier og grupper. Dette forhindrer ikke at fascismen i tider når dens posisjoner er *særlig* utsatte, forsøker å utvide sin basis. Den forsøker å *forene* det åpne terroristiske diktaturet med en grov forfalskning av parlamentarismen – men uten å endre sin klassekarakter.

At fascismen overtar makta betyr ikke at den ene borgerlige regjeringa *som vanlig følges* av en annen, men at den ene statsformen for borgerskapets klasseherredømme – det borgerlige demokratiet – *erstattes med* en annen form –

det åpne terroristiske diktaturet. Det ville være en alvorlig feil å overse denne forskjellen. Det ville hindre det revolusjonære proletariatet i å mobilisere de bredeste lag av det arbeidende folk i by og på land til kamp mot faren for at fascistene erobrer makta, og i å utnytte de motsigelser som finnes i borgerskapets egen leir. Men en ikke mindre alvorlig og farlig feil er å *undervurdere* borgerskapets stadig skarpere *reaksjonære politikk, som for tida utvikler seg uavbrutt i de borgerlig-demokratiske landene*, og denne politikken betydning for opprettelsen av det fascistiske diktaturet. Det er en politikk som kveler det arbeidende folks demokratiske friheter og som forfalsker og innskrenker parlamentets rettigheter og intensiverer undertrykkelsen av den revolusjonære bevegelsen.

Kamerater, vi må ikke tro at fascismen kommer til makta på en så enkel og grei måte som at en eller annen av finanskapitalens komiteer bestemmer seg for å opprette det fascistiske diktaturet på den og den dagen. I virkeligheten kommer fascismen til makta i løpet av en innbyrdes og til tider alvorlig kamp mot de gamle borgerpartiene, eller en bestemt del av dem. Ja, til og med gjennom kamp innen selve den fascistiske leir – en kamp som noen ganger leder til væpnete sammenstøt, slik som vi har sett i Tyskland, Østerrike og andre land. Alt dette gjør imidlertid ikke den kjensgjerning mindre viktig at de borgerlige regjeringer som regel gjennomgår en rekke forberedende stadier og setter i verk en rekke reaksjonære tiltak som direkte gjør fascistens maktvertakelse lettere før selve det fascistiske diktaturet opprettes. Den som ikke kjemper mot borgerskapets reaksjonære tiltak og fascistens vekst på disse forberedende trinnene, *han er ikke istand til å hindre fascistens seier, men gjør den tvert imot lettere.*

De sosialdemokratiske lederne visket ut og tilslørte fascistens sanne klassekarakter for massene, og oppfordret ikke til kamp mot borgerskapets stadig mer reaksjonære

tiltak. De bærer et stort *historisk ansvar* for at en betydelig del av de arbeidende massene i Tyskland og i en rekke andre fascistiske land i det avgjørende øyeblikk av fascismens offensiv ikke gjenkjente sin verste fiende, den blodtørstige og rovgriske finanskapitalen i fascismen og at massene ikke var forberedt til motstand.

Hva er kilden til fascismens innflytelse over massene? Fascismen lykkes i å trekke massene til seg fordi den på demagogisk vis appellerer til deres *mest brennende behov og krav*. Fascismen fyrer ikke bare opp under fordommer som er dypt rotfestet i massene, men spiller også på de beste følelsene i massene, deres rettferdighetsfølelse og iblant til og med på deres revolusjonære tradisjoner. Hvorfor utgir de tyske fascistene, disse storborgerskapets lakeier og dødsfiender av sosialismen, seg overfor massene for »socialister» og fremstiller sin maktovertakelse som en »revolusjon»? Fordi de forsøker å utnytte den tro på revolusjonen, den draging til sosialismen som lever i hjertene på Tysklands brede arbeidende masser.

Fascismen handler i de ytterliggående imperialistenes interesse, men overfor massene opptrer den forkledt som den krenkede nasjonens forsvarer og appellerer til den sårøde nasjonalfølelsen, som f. eks. den tyske fascismen som rev med seg massene under parolen »mot Versailles».

Fascismen streber etter en tøylesløs utbytting av massene, men opptrer overfor dem med en raffinert anti-kapitalistisk demagogi. Den utnytter det arbeidende folkets dype hat til det rovgriske borgerskapet, til bankene, trustene og finansmagnatene, og stiller opp paroler som i det gitte øyeblikk er svært forlokkende for de politisk umodne massene. I Tyskland: »Den allmenne velferden står over den enkeltes velferd» – i Italia: »Vår stat er ikke kapitalistisk, men korporativ» – i Japan: »For et Japan uten utbytting» – i De forente stater: »Fordel rikdommen», osv.

Fascismen utleverer folket på nåde og unåde til de mest

korrupte og bestikkelige elementer, men står fram for det med kravet om en »ærlig og ubestikkelig regjering». Fascismen spekulerer i massenes dype skuffelse over de borgerlig-demokratiske regjeringer og de fordømmer hyklersk korrupsjonen (f. eks. Barmat og Sklarek-saken i Tyskland, Stavitsky-saken i Frankrike og utallige andre).

Fascismen utnytter skuffelsen hos de massene som forlater de gamle, borgerlige partiene i de mest reaksjonære borgerlige kretsers interesse. Men den gjør inntrykk på disse massene ved sine *heftige angrep* på de borgerlige regjeringene og sin uforsonlige holdning overfor de gamle borgerpartiene.

Fascismen stiller alle andre avarter av den borgerlige reaksjon i skyggen med sin kynisme og sitt hykleri. *Den tilpasser* sin demagogi etter de nasjonale *særegenhetene* i hvert land, til og med etter hvert enkelt sosialt lags særegenheter i ett og samme land. Småborgerskapets masser og til og med en del av arbeiderne som er drevet til fortvilelse av nød, arbeidsledighet og bekymring for livets opphold, faller som ofre for fascismens sosiale og sjåvinistiske demagogi.

Fascismen kommer til makta som et parti som angriper proletariatets revolusjonære bevegelse og de folkemassene som er i uro; likevel utgir den sin maktovertakelse for å være en »revolusjonær» bevegelse mot borgerskapet på vegne av »hele nasjonen» og for »nasjonens redning». (Tenk på Mussolinis »marsj» mot Roma, Pilsudkis »marsj» mot Warszawa, Hitlers nasjonal-sosialistiske »revolusjon» i Tyskland osv.)

Men hvilken maske fascismen enn tar på seg, hvilken form den enn framtrer i, på hvilken måte den enn kommer til makta –

Fascismen er kapitalens mest voldsomme offensiv mot de arbeidende massene;

fascismen er tøylesløs sjåvinisme og erobringsskrig;

*fascismen er rasende reaksjon og kontrarevolusjon;
fascismen er arbeiderklassens og alle arbeidendes verste
fiende!*

Hva bringer fascismens seier massene?

Fascismen lovet arbeiderne en »rettferdig lønn», men i virkeligheten har den gitt dem en enda lavere, en ussel levestandard. Den lovet arbeidsløse arbeid, men i virkeligheten har den gitt dem enda større sultekvaler, slaveri og tvangsarbeid. I virkeligheten forvandler den arbeiderne og de arbeidsløse til fullstendig rettsløse parias i det kapitalistiske samfunnet. Den ødelegger fagorganisasjonene deres — berøver dem streikeretten og arbeiderpressen, tvinger dem inn i fascistiske organisasjoner, plyndrer sosialforsikringsfondene deres og forvandler fabrikkene til kaserner, hvor kapitalistene hersker med tøylesløs vilkårlighet.

Fascismen lovet den arbeidende ungdommen en bred vei til en strålende framtid. I virkeligheten har den gitt ungdommen masseavskjedigelser fra fabrikkene, arbeidsleirer og uavbrutt militærdrill med sikte på en røverkrig.

Fascismen lovet *funksjonærer, lavere embetsmenn og intellektuelle* en sikker eksistens, den lovet å gjøre slutt på trustenes allmakt og bank-kapitalens spekulasjon. I virkeligheten har den styrtet dem ut i enda større håpløshet og usikkerhet for morgendagen; den underkaster dem et nytt byråkrati, som består av dens lydigste kreaturer. Den skaper et utålelig trustdiktatur og sprer korrupsjon og degenerasjon i hittil ukjent grad.

Fascismen lovet de ruinerte og utpinte bøndene å avskaffe gjeldsslaveriet, forpaktningssavgiftene og til og med å ekspropriere godseierjorda uten erstatning til beste for bønder som var ruinert og uten jord. I virkeligheten har den

satt de arbeidende bøndene i en hittil ukjent tilstand av slaveri for trustene og det fascistiske statsapparatet. Den store massen av bønder utsuges til ytterste grense av storgodseierne, bankene og ågerkarlene.

»Tyskland vil bli et jordbruksland eller det vil opphøre å eksistere» — erklærte Hitler høytidelig. Og hva fikk Tysklands bønder under Hitler? Det moratorium² som allerede er opphevet? Eller loven om arv av jordeiendom som fører til at millioner av bondesønner og -døtre blir fortrenget fra landsbyene og synker ned i fattigdom? Landarbeiderne er forvandlet til halvt livegne, som til og med er berøvet den elementære rett å flytte hvorhen de vil. De arbeidende bønder er berøvet sin mulighet til å selge sine egne gårdsprodukter på torget.

Og i Polen?

»Den polske bonden», sier den polske avisen »Czas», »anvender metoder og midler som kanskje bare ble brukt i middelalderen: Han holder ilden ved like i ovnen og låner den ut til sin nabo; han deler fyrstikker i flere deler; han låner skittent såpevann av naboene; han koker tomme sildetønner for å få saltvann. Dette er ikke en fabel, men slik tingene er på landet, som enhver kan overbevise seg om.»

Og det er ikke kommunistene som skriver dette, kamerater, men en reaksjonær polsk avis.

Men dette er slett ikke alt.

Hver dag, i konsentrasjonsleirene i det fascistiske Tyskland, i Gestapos kjellere, i torturkamrene i Polen, i cellene til det bulgarske og finske hemmelige politiet, i »Glavnjatsja» i Beograd, i det rumenske »*Siguranza*» og på de italienske øyene, blir arbeiderklassens beste sønner, revolusjonære bønder, forkjempere for menneskehetens strålende framtid, utsatt for så opprørende tortur og nedverdigelser, at det tsaristiske *Okhranas* avskyeligste gjerninger blekner i forhold.³ Den forbryterske tyske fascisme pisker menn til en blodig masse mens konene deres ser på og sender

mødrene de myrdede sønnes aske i posten. Sterilisering er blitt et politisk kampmiddel. I torturkamrene gir man fengslede anti-fascister giftsprøyter, armene blir brukket, øynene stukket ut; de blir hengt opp og pumpet med vann; *hakekorset* blir skåret ut i huden deres mens de ennå lever.

Foran meg har jeg en statistisk oversikt som den Internasjonale Røde Hjelp har laget over det antall som er blitt myrdet, såret, lemlestet, arrestert og torturert til døde i Tyskland, Polen, Italia, Østerrike, Bulgaria og Jugoslavia. Bare i Tyskland har over 4200 anti-fascistiske arbeidere, bønder, funksjonærer og intellektuelle – kommunister, sosialdemokrater og medlemmer av opposisjonelle kristne organisasjoner – blitt myrdet siden nasjonal-sosialistene er kommet til makta. 317 800 er arrestert, 218 600 skadet og underkastet tortur. I Østerrike har den «kristne» fascistiske regjeringa siden kampene i februar i fjor, myrdet 1900 revolusjonære arbeidere, lemlestet og skadet 10 000 og arrestert 40 000. Og denne oversikten, kamerater, er langt fra fullstendig.

Jeg finner ikke ord når jeg skal beskrive den forbitrelsen som griper oss ved tanken på de pinsler som det arbeidende folket nå gjennomgår i mange fascistiske land. Kjensgjeringene og tallene vi siterer gjenspeiler ikke engang *en hundredel av det sanne bildet* av den hvite-gardistiske terrorens lidelser, som utgjør arbeiderklassens daglige liv i mange kapitalistiske land. Ikke engang tykke bøker kan gi et riktig bilde av fascismens utallige grusomheter mot det arbeidende folket.

Dypt beveget og fulle av hat mot de fascistiske bødlene senker vi Den Kommunistiske Internasjonales flagg til minne om de uforglemmelige kameratene John Scheer, Fiete Schulze og Lüttgens i Tyskland, Koloman Wallisch og Münchenreiter i Østerrike, Sallai og Fürst i Ungarn, Kofardjiev, Lütibrodski og Voykov i Bulgaria – til minne om de tusen og atter tusen av kommunister, sosialdemokrater og

partiløse arbeidere, bønder og representanter for de progressive intellektuelle som har gitt sitt liv i kampen mot fascismen.

Vi hilser fra denne talerstol lederen for det tyske proletariat og ærespresidenten for vår kongress – kamerat Thälmann. (Stormende bifall, hele salen reiser seg) Vi hilser kameratene Rakosi, Gramsci, (stormende bifall, hele salen reiser seg) Antikainen og Ionko Panov. Vi hilser føreren for de spanske sosialister, Caballero, som ble kastet i fengsel av de kontra-revolusjonære, Tom Mooney som har vansmektet i fengsel i 18 år, og tusenvis av andre av kapitalismens og fascismens fanger. (Stormende bifall) Og vi roper til dem: »Kampfeller! Våpenfeller! Vi har ikke glemt dere! Vi er med dere! Vi skal gi hver eneste time av vårt liv, hver eneste dråpe av vårt blod for å befri dere og for å befri hele det arbeidende folket fra fascismens skamløse regime.» (Stormende applaus, alle reiser seg)

Kamerater, allerede Lenin advarte oss mot at borgerskapet kunne lykkes i å overfalle det arbeidende folk ved hjelp av vill terror og i å holde revolusjonens voksende styrke i sjakk i lengre eller kortere tidsperioder, men dette vil likevel ikke redde det fra undergangen.

»Livet vil kreve sin rett», skrev Lenin. »La borgerskapet rase, arbeide som gale, overdrive, begå dumheter, hevne seg på bolsjevikene på forhånd og streve etter å slå ned (i India, Ungarn, Tyskland osv.) enda noen hundre, noen tusen eller hundretusen bolsjeviker fra i går eller i morgen. Når borgerskapet gjør dette, gjør de som alle klasser har gjort når de er dømt til undergang av historien. Kommunistene bør vite at framtida i alle tilfelle tilhører dem; derfor kan og må vi forene den største lidenskap i den revolusjonære kampen med den mest kaldblodige og nøkterne vurdering av borgerskapets raseri.»⁴

Ja, dersom proletariatet i hele verden med faste steg går

denne veien som Lenin og Stalin har vist oss, vil borgerskapet gå til grunne uansett hva som hender. (Bifall)

Er fascismens seier uunngåelig?

Hvorfor og hvordan kunne fascismen seire?

Fascismen er arbeiderklassens og det arbeidende folkets verste fiende. For ni tiendedeler av det tyske folk, ni tiendedeler av det østerrikske folk, ni tiendedeler av folket i andre fascistiske land er fascismen den verste fienden. Hvordan og på hvilken måte kunne den seire?

Fascismen klarte *framfor alt* å komme til makta fordi arbeiderklassen var *splittet og politisk og organisatorisk avvæpnet* overfor borgerskapets angrep, takket være de sosialdemokratiske ledernes klassesamarbeidspolitikk med borgerskapet. På den annen side var ikke de kommunistiske partiene *sterke nok* til å reise massene uten og mot sosialdemokratiet og lede dem i en avgjørende kamp mot fascismen.

Og virkelig! Måtte de millioner av sosialdemokratiske arbeidere som nå erfarer det fascistiske barbariets redsler sammen med sine kommunistiske brødre, tenke alvorlig over dette: Dersom det østerrikske og tyske proletariat i 1918, da revolusjonen brøt ut i Tyskland og Østerrike, ikke hadde fulgt de sosialdemokratiske lederne Otto Bauer, Friedrich Adler og Renner i Østerrike, og Ebert og Scheidemann i Tyskland, men hadde fulgt de russiske bolsjevikenes vei, Lenins og Stalins vei, ville det ikke nå være fascisme, verken i Østerrike eller Tyskland, verken i Italia eller i Ungarn, verken i Polen eller i Balkan-landene. Da ville ikke borgerskapet, men arbeiderklassen forlengst vært herre over situasjonen i Europa. (Bifall)

La oss f. eks. se på det *østerrikske* sosialdemokratiske partiet. Revolusjonen i 1918 reiste det til veldige høyder. Det satt med makta i hendene, det hadde sterke posisjoner i hæren og i statsapparatet. Hvis det hadde holdt disse posisjonene, kunne det ha kvalt fascismen i fødselen. Men det oppga uten motstand den ene av arbeiderklassens posisjoner etter den andre. Det tillot borgerskapet å befeste sin makt, å oppheve forfatningen, rense statsapparatet, hæren og politiet for sosialdemokratiske funksjonærer og å frata arbeiderklassen våpenarsenalene. Det tillot de fascistiske bandittene ustraffet å myrde sosialdemokratiske arbeidere, det vedtok Lüttenberg-paktens betingelser, som åpnet adgang for fascistiske elementer til arbeidsplassene. Samtidig narret sosialdemokratiets ledere arbeiderne med Linz-programmet. I det ble det snakket om maktanvendelse overfor borgerskapet og opprettelse av proletariets diktatur som et mulig alternativ, og man forsikret arbeiderne om at dersom de herskende klassene skulle gripe til vold overfor arbeiderklassen, ville partiet svare med oppfordring til generalstreik og væpnet kamp. Som om ikke hele den politikk som tjente til å forberede det fascistiske overfallet på arbeiderklassen var en eneste kjede av voldshandlinger, maskert i forfatningsmessige former? Selv like før og i løpet av Februarkampene lot de østerrikske sosialdemokratiske lederne det heltemodig kjempende Schutzbund⁵ stå isolert fra de brede massene og dømte det østerrikske proletariatet til nederlag.

Var fascismens seier i *Tyskland* uunngåelig? Nei, den tyske arbeiderklassen kunne ha forhindret den.

Men for å gjøre det, måtte den ha fått i stand en anti-fascistisk, proletarisk enhetsfront, og tvunget de sosialdemokratiske lederne til å stoppe felttoget mot kommunistene og gå med på kommunistpartiets gjentatte forslag om aksjonsenhet mot fascismen.

Da fascismen var på offensiven og borgerskapet fjernet de

borgerlig-demokratiske frihetene, skulle den ikke ha slått seg til ro med sosialdemokratenes papir-resolusjoner, men den skulle ha svart med virkelig massekamp, som ville ha vanskeliggjort gjennomføringa av det tyske borgerskapets fascistiske planer.

Den skulle ikke ha tillatt at regjeringen Braun og Severing⁶ forbød De røde frontkjemperes forbund, men skulle ha opprettet en kampkontakt mellom Forbundet og Reichsbanner⁷ med sine nesten en million medlemmer, og den skulle ha tvunget Braun og Severing til å bevæpne begge disse organisasjonene for å motstå og knuse de fascistiske bandene.

Den skulle ha tvunget de sosialdemokratiske lederne som satt i ledelsen for den prøyssiske regjeringa, til å treffe forholdsregler til forsvar mot fascismen, arrestere de fascistiske lederne, nedlegge pressen deres, konfiskere de materielle ressursene deres og også ressursene til kapitalistene som finansierte den fascistiske bevegelsen, oppløse de fascistiske organisasjonene, frata dem våpnene osv.

Videre skulle den ha sikret gjenopprettelse og utvidelse av alle former for sosial hjelp og innført moratorium og krisehjelp for bøndene — som ble ruinert under trykket av krisa — gjennom å beskatte bankene og trustene og på denne måten vinne bøndenes støtte. Det var det tyske sosialdemokratiets feil at dette ikke ble gjort, og derfor *var det mulig* for fascismen å seire.

Må borgerskapet og adelen uunngåelig seire i Spania, et land hvor styrkene i den proletariske oppstanden på en så gunstig måte er forenet med en bondekrig?

De spanske sosialistene satt i regjeringa fra revolusjonens første dager. Opprettet de en kampkontakt mellom arbeiderklassens organisasjoner av alle politiske retninger, innbefattet kommunistene og anarkistene? Sveiset de arbeiderklassen sammen til en enhetlig fagorganisasjon? Krevde de konfiskering av jorda til godseierne, kirken og

klostrene til fordel for bøndene for å vinne disse over til revolusjonens side? Forsøkte de å kjempe for nasjonal selvbestemmelsesrett for katalonerne og baskerne, og for Marokkos frigjøring? Renset de hæren for monarkister og fascistiske elementer og forberedte den til å gå over på arbeidernes og bøndenes side? Oppløste de borgergarden som folket hatet så dypt og som slo ned enhver folkebevegelse? Rettet de slag mot Gil Robles' fascistiske parti og mot den katolske kirkes makt? Nei, de gjorde ingen av disse tingene. De avsto kommunistenes gjentatte forslag om dannelse av aksjonsenhet mot angrepene fra den borgerligføydale reaksjonen og fascismen. De gjennomførte valglover som gjorde det mulig for reaksjonen å erobre flertallet i Cortes (Parlamentet); lover som gjør folkebevegelser straffbare; lover som de heltmodige asturiske gruvearbeidere nå blir dømt etter. Ved hjelp av sivilgarden har de skutt ned bønder som kjempet for å få jord osv.

Ved å desorganisere og splitte arbeiderklassens rekker på denne måten, har sosialdemokratene ryddet fascismens vei til makta i Tyskland, Østerrike og Spania.

Kamerater, fascismen *kom også til makta* fordi proletariatet var isolert fra sine naturlige forbundsfeller. Fascismen seiret fordi det lyktes den å rive med seg *store masser av bønder*, takket være den kjensgjerning at sosialdemokratiet i arbeiderklassens navn førte en politikk som i virkeligheten var bondefiendtlig. Bonden så at det satt en rekke sosialdemokratiske regjeringer ved makta og i hans øyne var disse legemliggjørelsen av arbeiderklassens makt. Men ikke en eneste av disse regjeringene gjorde slutt på bøndenes nød og ikke en eneste av dem ga bøndene jord. I Tyskland rørte ikke sosialdemokratiet godseierne. Det bekjempet landarbeidernes streiker. Resultatet var at allerede lenge før Hitler kom til makta forlot landarbeiderne de reformistiske fagforeningene og i de fleste tilfelle gikk de over til »Stahlhelm» og til nasjonalsosialistene.

Fascismen kom også til makta fordi den klarte å trengje inn i *ungdommens* rekker, mens derimot sosialdemokratene ledet ungdommen bort fra klassekampen og det revolusjonære proletariatet, ikkje utviklet det nødvendige oppfostringsarbeid blant ungdommen og ikkje egnet tilstrekkelig oppmerksomhet til kampen for ungdommens særgegne interesser og krav. Fascismen grep nettopp fatt i ungdommens akutte behov for militant handling og trakk en betydelig del av ungdommen med i sine kampavdelinger. Den nye generasjonen av unge menn og kvinner har ikkje opplevd krigens redsler. De bærer på sine skuldre den fulle tyngden av den økonomiske krisa, arbeidsløsheten og oppløsningen av det borgerlige demokratiet. Men fordi de ikkje hadde noe perspektiv på framtida, viste det seg at store deler av ungdommen var særskilt mottakelig for fascistisk demagogi, som skildret en lysende framtid for dem dersom fascismen seiret.

I denne forbindelsen kan vi ikkje unngå å referere en rekke feil *som de kommunistiske partiene har gjort*, feil som har hemmet vår kamp mot fascismen.

I våre rekker har det forekommet en utillatelig under vurdering av den fascistiske fare, en tendens som ennå i dag ikkje er utryddet overalt. Noe som viser dette er den mening man før kunne høre i våre partier, nemlig at »Tyskland er ikkje Italia», med dette mente man at selv om fascismen hadde seiret i Italia, var det utenkelig at den kunne seire i Tyskland, fordi det er et industrielt og kulturelt høyt utviklet land, hvor arbeiderklassen har en 40 års tradisjon bak seg. I et slikt land var fascismen umulig. I dag kan man igjen høre at det ikkje er grobunn for fascisme i »klassiske» borgerlige demokratier. Slike oppfatninger har tjent og tjener til å minske årvåkenheten for den fascistiske faren og vanskeliggjør proletariatets mobilisering i kampen mot fascismen.

Man kan også nevne flere eksempler på at kommunister er

blitt tatt på senga av fascistiske kupp. Tenk på Bulgaria, hvor vårt partis ledelse inntok en »nøytral», men i virkeligheten opportunistisk holdning til *statskuppet* 9. juni 1923. Polen, mai 1926, der lederne av det kommunistiske partiet ikke vurderte drivkreftene i den polske revolusjonen riktig, ikke var i stand til å gjennomskue den fascistiske karakteren av Pilsudskis *kupp* og hang i halen på begivenhetene. Finland, hvor vårt parti gikk ut fra en uriktig forestilling om en langsom og gradvis fascistifisering og overså det fascistiske kuppet som var forberedt av den ledende gruppa i borgerskapet og som overrumplet partiet og arbeiderklassen.

Da nasjonalsosialismen allerede var blitt en truende massebevegelse i Tyskland, erklærte slike kamerater som Heinz Neumann, som så på regjeringa Bruning som en fascistisk diktaturregjering, skrytende: »Hvis Hitlers Tredje Rike noen gang kommer, vil det ligge 6 fot under jorda og oppå vil den seierrike arbeidermakta råde.»

Våre kamerater i Tyskland regnet i lang tid ikke i tilstrekkelig grad med den sårede nasjonalfølelsen og massenes indignasjon over Versailles-pakten; de ringeaktet bøndernes og småborgerskapets vakling; de var for sent ute med å sette opp programmet for den sosiale og nasjonale frigjøring, og da de satte det fram, klarte de ikke å tilpasse det massenes konkrete behov og deres nivå. De var til og med ute av stand til å popularisere det blant de brede massene.

I en rekke land ble den nødvendige utviklingen av en massekamp mot fascismen erstattet av en *ufruktbar diskusjon* om fascismens natur »allment» og av en sekterisk trangsynthet når det gjaldt å stille opp og løse partiets umiddelbare politiske oppgaver.

Kamerater, det er ikke bare fordi vi ønsker å grave opp fortida at vi snakker om grunnen til at fascismen seiret, og at vi peker på sosialdemokratiets historiske ansvar for arbeiderklassens nederlag, og at vi også peker på våre egne

feil i kampen mot fascismen. Vi er ikke historikere løsrevet fra livet. Vi, arbeiderklassens forkjempere, er forpliktet til å svare på det spørsmålet som plager millioner av arbeidere: *Kan fascistens seier hindres og hvordan kan det gjøres?* Og vi svarer disse millioner arbeidere: Ja, kamerater, fascistens vei kan sperres. Det er fullt ut mulig. Det avhenger av oss selv, av arbeiderne, av bøndene, av hele det arbeidende folk.

Forebyggingen av fascistens seier avhenger *framfor alt* av arbeiderklassens egen kampaktivitet, av at dens krefter sveises sammen til en eneste stridsdugelig hær som kjemper mot kapitalens offensiv og fascismen. Ved å opprette en kampenhet vil proletariatet lamslå fascistens innflytelse over bøndene, over småborgerskapet i byene, over ungdommen og de intellektuelle; det ville nøytralisere en del av dem og vinne den andre delen over på sin side.

For det andre er den avhengig av om det finnes et sterkt revolusjonært parti, som leder det arbeidende folkets kamp mot fascismen på riktig vis. Et parti som systematisk kaller arbeiderne til retrett og tillater det fascistiske borgerskapet å befestе sine stillinger, et sånt parti leder uunngåelig arbeiderne til nederlag.

For det tredje avhenger den av en riktig politikk fra arbeiderklassens side overfor bøndene og de småborgerlige massene i byene. Disse massene må tas som de er og ikke slik vi skulle ha likt å se dem. Bare i kampens forløp kommer de til å overvinne sine tvil og sin vakling. Bare gjennom en tålmodig innstilling til deres uunngåelige vakling og med proletariatets hjelp vil de bli i stand til å heve seg opp på et høyere nivå av revolusjonær bevissthet og aktivitet.

For det fjerde avhenger den av at det revolusjonære proletariatet viser årvåkenhet og går til aksjon i rett tid. Det må ikke la seg overrumple av fascismen, det må ikke overlate initiativet til fascismen, men tilføye den avgjørende slag før den kan samle kreftene. Det må ikke tillate den å

befeste sine stillinger, det må slå fascismen tilbake hvor og når den enn stikker hodet fram. Det må hindre at den vinner nye stillinger, sånn som det franske proletariat med framgang forsøker å gjøre. (Bifall)

Dette er de viktigste forutsetningene for å hindre fascismens vekst og hindre den i å komme til makta.

Fascismen er en brutal, men ingen stabil makt

Borgerskapets fascistiske diktatur er en brutal, men ingen stabil makt.

Hva er hovedårsakene til at det fascistiske diktaturet ikke er noen sterk makt?

Fascismen tar på seg å overvinne forskjellene og antagonismene i borgerskapets leir, men den gjør disse antagonismene enda mer akutte.

Fascismen forsøker å skape sitt politiske monopol gjennom å tilintetgjøre andre politiske partier med vold. Men eksistensen av det kapitalistiske system, eksistensen av forskjellige klasser og skjerpingen av klassemotsigelsene fører uunngåelig til at fascismens politiske monopol blir underminert og sprengt. For vi har her ikke å gjøre med et sovjetland, hvor proletariatets diktatur er virkeliggjort ved et parti som også har politisk monopol, men hvor dette politiske monopol stemmer overens med interessene til millioner av arbeidende mennesker og det støtter seg i økende grad på det klasseløse samfunns oppbygging. I et fascistisk land kan ikke fascistenes parti opprettholde sitt monopol lenge, fordi det ikke kan ta på seg oppgaven å avskaffe klassene og klassemotsigelsene. Det opphever de borgerlige partienes legale eksistens. Men flere av dem fortsetter å eksistere illegalt. Det kommunistiske partiet går

til og med fram under illegale forhold, stålsetter seg og herdes og leder proletariatets kamp mot det fascistiske diktaturet. Slik må fascismens politiske monopol bryte sammen under klassemotsigelsenes slag.

En annen grunn til at det fascistiske diktaturet er ustabil er at kontrasten mellom fascismens anti-kapitalistiske demagogi og dens politikk, som går ut på å berike det monopolistiske borgerskapet på den mest røveraktige måte, gjør det lettere å avsløre fascismens klassekarakter og fører til at dens massebasis rystes og sviner inn.

Videre framkaller fascismens seier massenes dype hat og forbitring og bidrar til å revolusjonere dem og betyr endelig en mektig stimulans for proletariatets enhetsfront mot fascismen.

Ved å føre en nasjonalistisk politikk også på økonomiens område (autarki) og ved å legge beslag på størsteparten av nasjonalinntekten for å forberede krigen, undergraver fascismen hele landets økonomi og skjerper den økonomiske krigen mellom de kapitalistiske statene. Den fører til at konfliktene som oppstår i borgerskapet får karakter av skarpe og til sine tider blodige sammenstøt, noe som undergraver den fascistiske statsmaktas stabilitet i folkets øyne. En statsmakt som myrder sine egne tilhengere, slik det var tilfelle i Tyskland den 30. juni i fjor, en fascistisk statsmakt som en annen del av det fascistiske borgerskapet bekjemper med våpen i hånd (det nasjonalsosialistiske kuppet i Østerrike, enkelte fascistiske grupperes voldsomme angrep på de fascistiske regjeringene i Polen, Bulgaria, Finland og andre land) – en slik statsmakt kan ikke lenge beholde sin autoritet i øynene til de brede massene av småborgerskapet.

Arbeiderklassen må være i stand til å dra fordel av antagonismene og konfliktene i borgerskapets leir, men den må ikke ha illusjoner om at fascismen vil dø ut av seg selv. Fascismen vil ikke bryte sammen automatisk. Bare arbeider-

klassens revolusjonære aktivitet vil bidra til å utnytte konfliktene som uunngåelig vil oppstå i borgerskapets leir, til å undergrave det fascistiske diktaturet og styrte det.

Gjennom å ødelegge restene av det borgerlige demokratiet og ved å gjøre åpen vold til et regjeringssystem, slår fascismen sprekker i de demokratiske illusjonene og undergraver lovenes autoritet i det arbeidende folks øyne. Dette er særlig tilfelle i land som Østerrike og Spania, hvor arbeiderne har kjempet med våpen i hånd mot fascismen. I Østerrike har Schutzbunds og kommunistenes heltemodige kamp til tross for nederlaget, rystet det fascistiske diktaturet fra første stund.

I Spania har ikke borgerskapet lyktes i å sette en fascistisk munnkurv på det arbeidende folk. De væpnede kampene i Østerrike og Spania har resultert i at stadig bredere lag av arbeiderklassen har forstått nødvendigheten av en revolusjonær klassekamp.

Bare slike utrolige spissborgere, slike borgerlakeier som Karl Kautsky, en av Den 2. Internasjonales eldste teoretikere, er i stand til å bebreide arbeiderne at de grep til våpen i Østerrike og Spania. Hvordan ville arbeiderbevegelsen se ut i dag i Østerrike og Spania dersom arbeiderklassen i disse landene hadde fulgt Kautsky & Co.'s forræderiske råd? Arbeiderklassen ville da ha opplevd en dyp demoralisering i rekkene.

»Folkene gjennomgår ikke borgerkrigens skole forgyeves», sier Lenin. »Det er en hard skole og kontrarevolusjonens seier hører uunngåelig med til pensum. Det gjør også de rasende reaksjonæres utskielser, den gamle regjeringas ville overfall på opprørerne osv. Men bare inngrodde pedanter og mentalt utlevde mumier kan sørge over den kjensgjerning at folkene begynner på denne pinefulle skolen; denne skolen lærer de undertrykte klassene å føre borgerkrig; den lærer dem å seire i revolusjonen. Den lagrer opp i dagens slavemasser det hatet, som de nedtrampede, sløve og

uvitende slavene alltid har følt og som leder de slavene som er blitt seg slaveriets skam bevisst, til historiens største bedrifter.»⁸

Fascismens seier i Tyskland har som vi vet ført med seg en ny fascistisk offensivbølge, som i Østerrike førte til Dolfussprovokasjonen, i Spania til kontrarevolusjonens nye angrep mot massenes revolusjonære erobringer, i Polen til den fascistiske forfatningsreform og i Frankrike oppmuntret den fascistenes bevæpnede avdelinger til å forsøke et statskupp i februar 1934. Men denne seieren og det fascistiske diktaturets vanvidd har framkalt en motbevegelse for en proletarisk enhetsfront mot fascismen i internasjonal målestokk.

Riksdagsbrannen, som var signalet til fascismens generalangrep på arbeiderklassen, overtakelsen og plyndringene av fagforeningene og de andre arbeiderorganisasjonene, skrikene fra de torturerte anti-fascistene som trenger fram fra de fascistiske kasernekjellerne og konsentrasjonsleirene, gjør det klart for massene hva som er blitt resultatet av den reaksjonære splittelsespolitikken som de tyske sosialdemokratiske lederne har ført. Disse lederne avslø kommunistenes forslag om samlet kamp mot den angripende fascismen. Dette overbeviser massene om nødvendigheten av å samle alle arbeiderklassens krefter for å styrte fascismen.

Hitlers seier betydde også en sterk spore til dannelsen av arbeiderklassens enhetsfront mot fascismen i Frankrike. Hitlers seier har ikke bare framkalt arbeidernes frykt for de tyske arbeidernes skjebne, ikke bare framkalt hatet til deres tyske klassefellers bødler, men det har også styrket deres vilje til aldri under noen omstendigheter å la *det* hende i deres eget land som hendte arbeiderklassen i Tyskland.

Enhetsfronten som nå trenger seg fram med stor styrke i alle kapitalistiske land, viser at nederlagets lærdommer ikke har vært forgyeves. Arbeiderklassen er begynte å handle på en *ny måte*. De kommunistiske partienes initiativ ved

organiseringen av enhetsfronten, kommunistenes og de revolusjonære arbeidernes grenseløse oppofrelse i kampen mot fascismen, har ført til at Den Kommunistiske Internasjonales anseelse er økt i omfang som aldri før. Samtidig utvikler det seg en dyp krise i Den 2. Internasjonale, en krise som er særlig tydelig og som er særlig skjerpet etter Tysklands Sosialdemokratiske Partis bankerott. De sosialdemokratiske arbeiderne kan stadig lettere overbevise seg om at det fascistiske Tyskland med alle sine redsler og sitt barbari, til syvende og sist er *resultatet av sosialdemokratenes blokkpolitikk med borgerklassen*. Disse massene blir stadig mer og mer klar over at den veien som de tyske sosialdemokratene ledet proletariatet, må de aldri slå inn på igjen. Aldri har det vært slik ideologisk forvirring i Den 2. Internasjonales leir som nå. De sosialdemokratiske partiene preges av meningsskiller. Det danner seg *to hovedleire* i deres rekker: Side om side med den eksisterende leiren av reaksjonære elementer, som på alle måter forsøker å bevare blokken mellom sosialdemokratene og borgerskapet og som rasende avslår en enhetsfront med kommunistene, *begynner det å utkrystallisere seg en leir av revolusjonære elementer, som nærer tvil om det er riktig å drive blokkpolitikk med borgerskapet, og som vil danne en enhetsfront med kommunistene, og som i økende grad begynner å ta stilling for revolusjonær klassekamp*.

Fascismen er kommet som et resultat av det kapitalistiske systemets forfall og i lengden virker den som en ytterligere oppløsningsfaktor. Livets og klassekampens dialektikk leder således fascismen, som satte seg som mål å føre marxismen og den revolusjonære arbeiderbevegelsen til graven, til en fortsatt utvikling av de krefter som skal stå for dens egen og kapitalismens begravelse. (Bifall)

2. ARBEIDERKLASSENS ENHETSFRONT MOT FASCISMEN

Kamerater! Millioner av arbeidere og arbeidende i de kapitalistiske landene stiller spørsmålet: Hvordan kan vi forhindre at fascismen kommer til makta og hvordan skal vi styrte fascismen når den har seiret? Den Kommunistiske Internasjonale svarer: *Det første som må gjøres, det vi må begynne med, er å skape en enhetsfront, å opprette en aksjonsenhet blant arbeiderne på hver arbeidsplass, i hvert område, i hvert distrikt, i hvert land, over hele verden. Proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er et mektig våpen som setter arbeiderklassen i stand til ikke bare framgangsrikt å forsvare seg, men også framgangsrikt å gå til motoffensiv mot fascismen, mot klassefienden.*

Enhetsfrontens betydning

Er det ikke klart at felles aksjoner fra tilhengerne av partiene og organisasjonene i de to internasjonale, Den Kommunistiske Internasjonale og Den 2. Internasjonale, ville gjøre det lettere for massene å sette seg til motverge mot det fascistiske stormløpet og øke arbeiderklassens politiske tyngde?

Felles aksjoner av partiene i begge internasjonale ville imidlertid ikke bare ha innflytelse på deres nåværende tilhengere, kommunistene og sosialdemokratene, de ville

også utøve en mektig innflytelse på de *kristelige, anarkistiske og uorganiserte arbeiderne, til og med på dem som midlertidig er falt som offer for den fascistiske demagogien.*

Ja, mer enn det. En mektig enhetsfront av proletariatet ville utgjøre en mektig innflytelse på *alle andre lag av det arbeidende folk*, på bøndene, på småborgerskapet i byene, på de intellektuelle. Enhetsfronten ville gi de vaklende gruppene tro på arbeiderklassens styrke.

Men selv dette er ikke alt. Proletariatet i de imperialistiske land har mulige forbundsfeller ikke bare blant det arbeidende folk i deres egne land, men også i de *undertrykte nasjonene i koloniene og halv-koloniene.* Så lenge proletariatet er splittet både nasjonalt og internasjonalt, så lenge en del av det støtter opp under blokkpolitikken med borgerklassen, og særlig deres undertrykkelsesregime i koloniene og halv-koloniene, støtes folkene i koloniene og halv-koloniene vekk fra arbeiderklassen, og den internasjonale anti-imperialistiske fronten svekkes. Hvert skritt framover på veien mot aksjonsenhet, mot at proletariatet i de imperialistiske moderlandene støtter opp om kolonifolkenes frigjøringskamp, betyr at koloniene og halv-koloniene forvandles til et av verdensproletariatets viktigste reserver.

Om vi endelig tar i betraktning at proletariatets internasjonale aksjonsenhet støtter seg på den stadig voksende styrken til den proletariske staten, sosialismens land, Sovjetunionen, så ser vi hvilke vide perspektiver som åpnes av virkeliggjørelsen av proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk.

Det er nødvendig å opprette aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen uavhengig av om de tilhører det ene eller det annet parti eller organisasjon, *ennå før flertallet av arbeiderklassen forener seg til kamp for å styrte kapitalismen og for den proletariske revolusjonens seier.*

Er det mulig å virkeliggjøre denne aksjonsenheten av

proletariatet i de enkelte land og over hele verden? Ja, det er mulig. Det er mulig nå straks. Den Kommunistiske Internasjonale *stiller ingen som helst betingelser for aksjonsenhet, med unntak av ett eneste elementært vilkår som kan godtas av alle arbeidere, nemlig at aksjonsenheten retter seg mot fascismen, mot kapitalens offensiv, mot krigsfaren, mot klassefienden.* Det er vårt vilkår.

Hovedargumentene til motstanderne av enhetsfronten.

Hvilke innvendinger kan motstanderne av enhetsfronten reise og hvilke reiser de?

Noen sier: »Enhetsfrontparolen er bare en manøvre fra kommunistenes side.» Men dersom den bare er en manøvre, svarer vi, hvorfor avslører dere da ikke denne »kommunistiske manøvren» ved ærlig å delta i enhetsfronten? Vi erklærer åpent: Vi vil arbeiderklassens aksjonsenhet for at proletariatet skal styrkes i sin kamp mot borgerskapet, for at proletariatet som idag forsvarer sine dagsinteresser mot den angripende kapitalen, mot fascismen, i morgen skal være i stand til å skape vilkårene for sin endelige frigjøring.

»Kommunistene angriper oss» sier andre. Men hør da, vi har allerede erklært gjentatte ganger: Vi vil ikke angripe noen, verken personer, organisasjoner eller partier, som er for arbeiderklassens enhetsfront mot klassefienden. Men samtidig er det vår plikt i proletariatets og dets saks interesse, å kritisere de personer, organisasjoner og partier som stiller seg hindrende i veien for arbeidernes aksjonsenhet.

»Vi kan ikke slutte enhetsfront med kommunistene, ettersom de har et annet program», er det andre som sier. Men dere påstår selv at dere har et program forskjellig fra de

borgerlige partienes program, og det har ikke hindret dere og vil ikke hindre dere i å gå i koalisjon med disse partiene.

»De borgerlig-demokratiske partiene er bedre forbundsfeller mot fascismen enn kommunistene», sier motstanderne av enhetsfronten og forsvarerne av koalisjonen med borgerskapet. Men hva viser erfaringene fra Tyskland? Der hadde sosialdemokratene dannet en blokk med disse »bedre» forbundsfellene. Og hva er resultatet?

»Dersom vi danner enhetsfront med kommunistene, vil småborgerne bli skremt av den røde fare og desertere til fascistene» – hører vi ofte bli sagt. Men truer enhetsfronten bøndene, småhandlerne, håndverkerne og de arbeidende intellektuelle? Nei, enhetsfronten truer storborgerskapet, finansmagnatene, storgodseierne og andre utbyttere, som med sitt styre kaster alle disse gruppene ut i ruin.

»Sosialdemokratene er for demokrati, kommunistene er for diktatur, derfor kan vi ikke danne enhetsfront med kommunistene,» sier noen av de sosialdemokratiske lederne. Men foreslår vi idag for dere en enhetsfront for å proklamere proletariatets diktatur? Inntil videre foreslår vi ikke dette.

»La kommunistene anerkjenne demokratiet og gå inn for å forsvare demokratiet, så skal vi stå klar for en enhetsfront.» Til dette svarer vi: Vi er tilhengere av sovjetdemokratiet, av det arbeidende folks demokrati, det mest konsekvente demokrati i verden. Men i de kapitalistiske landene forsvarer vi og kommer vi til å forsvare hver tomme av de borgerlig-demokratiske frihetene, som angripes av fascismen og den borgerlige reaksjon, fordi proletariatets klassekampinteresser krever det.

»Men de små kommunistiske partiene kan ikke ved sin deltakelse tilføre den fronten som er opprettet av Labour Party noe», sier f. eks. lederne av Labour Party i England. Men husk at det samme sa de østerrikske sosialdemokratene til det lille østerrikske kommunistpartiet. Og hva har hen-

delsene vist? Det var ikke det østerrikske sosialdemokratiet med Otto Bauer og Karl Renner i spissen som fikk rett, men det lille østerrikske kommunistiske partiet, som i rett tid signaliserte den fascistiske faren i Østerrike og manet arbeiderne til kamp. Hele arbeiderbevegelsens erfaring har vist at kommunistene er motoren i proletariatets kampaktivitet, selv om de er forholdsvis få i antall. Dessuten må en ikke glemme at Østerrikes eller Englands kommunistiske partier ikke bare representerer de titusener arbeidere som er tilhengere av disse partiene, men at de er *deler* av den kommunistiske verdensbevegelsen, *seksjoner av Den Kommunistiske Internasjonale*, hvis ledende parti er det proletariatets parti som alt har seiret og hersker på en sjettedel av jordkloden.

»Men enhetsfronten kunne ikke forhindre fascismens seier i Saarområdet», innvender motstanderne av enhetsfronten. Det er en merkelig logikk, disse herrene har! Først gjør de alt for å trygge fascismens seier og så gledes de skadefro over at enhetsfronten, som de sluttet seg til i siste øyeblikk, ikke førte til seier for arbeiderne.

»Dersom vi skulle danne en enhetsfront med kommunistene, måtte vi trekke oss ut av koalisjonen, og da ville de reaksjonære og de fascistiske partiene tre inn i regjeringa», sier de sosialdemokratiske lederne som sitter i de ulike lands regjeringer. Nåvel. Deltok det tyske sosialdemokratiet i en koalisjonsregjering? Ja! Deltok det østerrikske sosialdemokratiet i en regjering? Javisst! Var de spanske sosialister med i en regjering sammen med borgerskapet? Ja, også de var det! Hindret det fascismens overfall på proletariatet at sosialdemokratiet deltok i borgerlige koalisjonsregjeringer i disse landene? Nei, det gjorde det ikke. Slik er det helt soleklart at selv om sosialdemokratiske ministre deltar i en borgerlig regjering, er ikke det noen hindring for fascismen.

»Kommunistene opptreer diktatorisk, de vil foreskrive og diktere oss alt». Nei. Vi foreskriver ingenting og vi dikterer

ingenting. Vi legger bare fram forslagene våre, fordi vi er overbevist om at dersom de blir virkeliggjort, er det i overensstemmelse med det arbeidende folks interesser. Dette er ikke bare en rett, men også en plikt for alle dem som opptrer i arbeidernes navn. Dere er redde for kommunistenes »diktatur»? La oss da sammen legge fram alle forslag for arbeiderne, både våre og deres, la oss i fellesskap behandle dem sammen med alle arbeiderne og velge ut de forslag som er til størst nytte for arbeiderklassens sak!

Alle disse argumentene mot enhetsfronten *holder således ikke stand mot den minste kritikk*. De er snarere utflukter fra de reaksjonære sosialdemokratiske ledernes side, som foretrekker sin enhetsfront med borgerskapet framfor proletariatets enhetsfront.

Nei, disse utfluktene holder ikke! Det internasjonale proletariat har fått føle følgene av splittelsen innenfor arbeiderbevegelsen på kroppen og blir stadig mer overbevist om *at enhetsfronten, proletariatets aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk er nødvendig og fullt ut mulig*. (Bifall)

Enhetsfrontens innhold og former

Hva er og hva må enhetsfrontens hovedinnhold være i den nåværende etappen?

Forsvaret av arbeiderklassens umiddelbare økonomiske og politiske interesser, arbeiderklassens forsvar mot fascismen må i alle kapitalistiske land være enhetsfrontens *utgangspunkt* og utgjøre dens *hovedinnhold*. A

Vi må ikke innskrenke oss til bare å oppfordre til kamp for det proletariske diktatur, men vi må finne og føre fram slike kampparoler og kampformer som går fram av massenes B

livsinteresser, av graden av deres kampdyktighet på det næværende utviklingstrinn.

Vi må vise massene hva de kan gjøre *i dag* for å beskytte seg mot den kapitalistiske utplyndringen og det fascistiske barbariet.

Vi må strebe etter å opprette den bredeste enhetsfront ved hjelp av felles aksjoner fra arbeiderorganisasjoner av ulike slag til forsvar for de arbeidende massenes livsinteresser.

① Det betyr for det første felles kamp for virkelig å velte følgene av krisa over på de herskende klassenes skuldre, på kapitalistenes og godseierne, kort sagt, på de rikes skuldre.

② Det betyr for det andre felles kamp mot alle former for fascistisk offensiv, forsvar for det arbeidende folks vinninger og rettigheter, mot oppheving av de borgerlig-demokratiske frihetene.

③ Det betyr for det tredje felles kamp mot faren for en imperialistisk krig, som rykker stadig nærmere, en kamp som vil gjøre det vanskeligere å forberede en slik krig.

Vi må uuttrettelig forberede arbeiderklassen på *en rask forandring av kampformene og kampmetodene* når situasjonen forandrer seg. I den grad bevegelsen vokser og arbeiderklassens enhet styrkes, må vi gå videre og forberede overgangen *fra defensiv til offensiv mot kapitalen* og styre mot å organisere *politiske massestreiker*. Det må være en ubetinget forutsetning at de utslagsgivende fagforbund i hvert land trekkes med i streiken.

Selvsagt kan og må kommunistene ikke et øyeblikk avstå fra sitt *selvstendige arbeid* med kommunistisk opplysning, organisering og mobilisering av massene. For å trygge arbeiderne veien til aksjonsenhet, må en likevel streve etter å oppnå såvel kortsiktige som langsiktige overenskomster om *felles aksjoner med sosialdemokratiske partier, reformistiske fagforeninger og det arbeidende folks øvrige organisasjoner* mot proletariatets klassefiender. Her må hovedoppmærksom-

heten rettes mot å utvikle lokale masseaksjoner, som gjennomføres av underorganisasjonene på grunnlag av lokale overenskomster. Samtidig som vi lojalt oppfyller alle vilkår i de avtaler vi har inngått med dem, vil vi uten nåde avsløre enhver sabotasje av de felles aksjoner fra personer og organisasjoner som tar del i enhetsfronten. Alle forsøk på å bryte overenskomstene – og slike forsøk vil muligens bli gjort – vil vi besvare med å appellere til massene og ved fortsatt utrettelig å kjempe for å gjenopprette den brutte aksjonsenheten.

Den konkret virkeliggjørelsen av enhetsfronten vil selvsagt foregå på *forskjellig måte* i de forskjellige landene, den vil anta forskjellige former alt etter tilstanden i og karakteren av arbeidernes organisasjoner, det politiske nivå og situasjonen i hvert enkelt land, og alt etter forskyvningene i den internasjonale arbeiderbevegelsen osv.

Slike former kan f. eks. være: Samordnet aksjon fra arbeiderne avtalt *fra tilfelle til tilfelle* på konkrete forutsetninger, for enkelte krav eller på grunnlag av en felles plattform, avtalte aksjoner på *enkelte arbeidsplasser eller innenfor en industrigren*, avtalte aksjoner av *lokalt, distrikts-, lands-, eller internasjonalt omfang*; avtalte aksjoner for å organisere arbeidernes *økonomiske kamper*, for å gjennomføre *politiske masseaksjoner* for å organisere et felles *forsvar* mot fascistenes overfall; avtalte aksjoner for å *understøtte dem som er fengslet og deres familier* og når det gjelder kampen mot den *samfunnsmessige reaksjonen*; felles aksjoner for å *torsvare ungdommens eller kvinnenes interesser*; på *kooperasjonens, kulturens, idrettens område osv.*

Det ville ikke være tilstrekkelig om en slo seg til tåls med bare å slutte en pakt om felles aksjoner og med å skape kontaktkomiteer av de partier og organisasjoner som deltar i enhetsfronten, som dem vi f. eks. har i Frankrike. Dette er bare det første skrittet. En pakt er et hjelpemiddel til å

gjennomføre felles aksjoner, men utgjør i seg selv ennå ikke noen enhetsfront. En kontaktkommisjon mellom lederne av de kommunistiske og sosialistiske partiene er nødvendig for å lette gjennomføringen av fellesaksjoner, men i seg selv er den langt fra tilstrekkelig for virkelig å utvikle enhetsfronten, for å dra de bredeste massene inn i kampen mot fascismen.

5

Kommunistene og alle revolusjonære arbeidere må streve etter å skape *valgte* (og i fascistiske diktaturland slike som er sammensatt av enhetsfrontbevegelsens mest ansatte deltagere) *klasseorganer som står utenfor partiene*, på arbeidsplassene blant de arbeidsløse, i arbeiderdistriktene og blant småkårsfolk i by og land. Bare slike organer kan gjennom enhetsfrontbevegelsen omfatte også de veldige uorganiserte arbeidende massene, fremme utviklingen av massenes initiativ i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og reaksjonen, og på grunnlag av dette fostre de nødvendige og tallrike arbeideraktivister for enhetsfronten, fostre hundre-og tusentalls partiløse bolsjeviker i de kapitalistiske landene.

Felles aksjoner av *organiserte* arbeidere, – det er begynnelsen, grunnlaget. Men vi må ikke miste av synet at de uorganiserte massene utgjør det overveldende flertallet av arbeiderne. Slik utgjør f. eks. i *Frankrike* tallet på organiserte arbeidere – kommunister, sosialister, og fagforeningsmedlemmer av ulike retninger – tilsammen *omkring en million*, mens det samlede antallet arbeidere er *elleve millioner*. I *England* tilhører omkring *fem millioner* arbeidere fagforeningene og partiene av alle retninger. Samtidig er det samlede antallet arbeidere *fyrtien millioner*. I *Amerikas forente stater* finnes det omkring *fem millioner* organiserte arbeidere, mens det tilsammen finnes *trettiåtte millioner arbeidere*. Omtrent det samme forholdet har vi også i en rekke andre land. I »normale» tider står denne massen hovedsakelig utenfor det politiske livet. Men nå kommer denne veldige massen stadig mer i bevegelse, den

trekkes inn i det politiske liv og trer inn på den politiske arena.

Dannelsen av klasseorganer som står utenfor partiene er den *beste formen* for opprettelsen, utvidelsen og styrkingen av enhetsfronten i de brede lag av massene. Disse organer vil også danne det beste bolverk mot alle forsøk fra enhetsfrontens motstandere på å rokke ved arbeiderklassens voksende aksjonsenhet.

Den anti-fascistiske folkefronten.

I mobiliseringen av de arbeidende massene til kamp mot fascismen, er dannelsen av en *bred anti-fascistisk folkefront på grunnlag av den proletariske enhetsfronten* en særlig viktig oppgave. Framgangen i hele proletariatets kamp er nært knyttet sammen med opprettelsen av et kampforbund mellom proletariatet og de arbeidende bøndene samt hovedmassen av småborgerskapet i byene, som sammen utgjør flertallet av befolkningen selv i de industrielt utviklede landene.

Fascismen ønsker å vinne disse massene og forsøker i sin agitasjon å stille de arbeidende masser i by og land opp mot det revolusjonære proletariatet ved å skremme småborgeren med »den røde fares» spøkelse. Vi må *vende dette våpenet mot den som holder det* og vise de arbeidende bøndene, håndverkerne og de arbeidende intellektuelle hvor den virkelige faren truer dem fra: Vi må *vise konkret* hvem som lesser skatter og avgifter på bonden og presser ågerrenter ut av ham, hvem som selv har den beste jorda og alle rikdommene mens han driver bonden og hans familie bort fra jordlappen deres og prisgir dem arbeidsløshet og fattigdom. Vi må konkret påvise, tålmodig og utrettelig forklare hvem som ruinerer håndverkeren og de småindustrielle

gjennom skatter og avgifter, høye leier og en konkurranse som det er umulig for dem å stå imot; hvem som driver de brede massene av arbeidende intellektuelle ut på gata og gjør dem arbeidsløse.

Men dette er *ikke tilstrekkelig*.

Det grunnleggende, det mest avgjørende for opprettelsen av den anti-fascistiske folkefronten er *resolutt aksjon fra det revolusjonære proletariats side* til forsvar for disse gruppenes og særlig de arbeidende bøndenes krav, som svarer til proletariatets grunnleggende interesser, og å knytte disse kravene sammen med arbeiderklassens krav i løpet av kampen.

Det er av stor betydning for opprettelsen av den anti-fascistiske folkefronten at en på en riktig måte nærmer seg de organisasjoner og partier som et betydelig antall av de arbeidende bøndene og hovedmassen av byenes småborgerskap tilhører.

I de kapitalistiske landene står ennå de fleste av disse partiene og organisasjonene, både de politiske og de økonomiske, under borgerskapets innflytelse og de følger borgerskapet. Den samfunnsmessige sammensetningen av disse partiene og organisasjonene er uensartet. De omfatter rike storbønder side om side med jordløse bønder, store forretningsmenn ved siden av små kremmere. Men det er de førstnevnte, storkapitalens agenter som har kontrollen over dem. Dette forplikter oss til å *nærme oss disse organisasjonene på forskjellig vis*, å ta hensyn til at medlemsmassen ofte ikke kjenner ledelsens virkelige politiske karakter. Under bestemte forhold kan og må vi innrette våre anstrengelser på å vinne disse partiene og organisasjonene eller enkelte deler av dem, over på den anti-fascistiske folkefrontens side, trass i deres borgerlige ledelse. Dette er f.eks. tilfelle i Frankrike i dag med det radikale partiet, i De forente stater med de forskjellige farmerorganisasjonene, i Polen med »Stronictwo Ludowe», i Jugoslavia med det

kroatiske bondepartiet, i Bulgaria med Landbrukerforbundet, i Hellas med agraristene osv. Men uansett om det finnes noen utsikter til å trekke slike partier og organisasjoner til folkefronten, må vår taktikk *under alle omstendigheter* være innrettet på å trekke småbøndene, håndverkerne, de småindustrielle osv. som tilhører dem, inn i den anti-fascistiske folkefronten.

Slik ser dere at vi overalt må gjøre slutt på den tendensen som ikke sjelden har forekommet i vår praksis, nemlig til ikke å bry seg om eller ringeakte de forskjellige organisasjonene og partiene som bøndene, håndverkerne og småborgerskapets masser i byene tilhører.

Nøkkelspørsmål for enhetsfronten i de enkelte land.

I hvert land er det enkelte *nøkkelspørsmål* som på det nåværende trinn opptar store masser av befolkningen, og rundt disse må kampen for dannelsen av enhetsfronten utvikles. Hvis man får et fast grep på disse sentrale punktene, disse sentrale spørsmålene, vil det sikre og framskynde dannelsen av enhetsfronten

a) Amerikas forente stater.

La oss f. eks. ta et så viktig land i den kapitalistiske verden som *Amerikas forente stater*. Krisa har her satt millioner av mennesker i bevegelse. Programmet for sanering av kapitalismen har spilt fallitt. Store masser er i ferd med å forlate de borgerlige partiene og befinner seg for øyeblikket ved veiskillet.

Den spirende amerikanske fascismen forsøker å lede disse massenes skuffelse og utilfredshet inn i reaksjonære og

fascistiske baner. Det er en særegenhet ved utviklingen av den amerikanske fascismen at på det nåværende stadium går den framover hovedsakelig i form av opposisjon til fascismen, som den anklager for å være en »u-amerikansk» strømning som er importert fra utlandet. Til forskjell fra den tyske fascismen som opptrer med forfatningsfiendtlige paroler, forsøker den amerikanske fascismen å gi inntrykk av at den forsvarer forfatningen og »det amerikanske demokratiet». Den representerer ennå ikke noen umiddelbar fare. Men dersom den lykkes i å trenge inn i de brede massene som har mistet troen på de gamle borgerlige partiene, kan den i aller nærmeste framtid komme til å bli en alvorlig trusel.

Og hva ville fascismens seier i De forente stater bety? For massen av det arbeidende folk ville den selvsagt bety en hemningsløs forsterking av utbytteregimet og ødeleggelse av arbeiderbevegelsen. Og hvilken internasjonal betydning ville en slik seier for fascismen få? Som vi vet er ikke De forente stater verken Ungarn, Finland, Bulgaria eller Latvia. Fascismens seier i De forente stater ville bety en vesentlig forandring av hele den internasjonale situasjon.

Kan det amerikanske proletariat under disse omstendigheter slå seg til ro med å organisere bare sin klassebevisste fortropp, som er forberedt på å gå den revolusjonære vei? Nei.

Det er helt tydelig at det amerikanske proletariats interesser krever at alle dets krefter river seg løs fra de kapitalistiske partiene uten å nøle. Det må i god tid finne måter og passende former for å hindre fascismen i å vinne over til seg de brede masser av det misfornøyde arbeidende folk. Og her vil vi si at under de amerikanske omstendigheter, vil en riktig måte å gjøre dette på være å danne det arbeidende folks masseparti, et *»Arbeidernes og Farmernes parti»*. *Et slikt parti vil bli den særegne formen for massenes folkefront i Amerika*, og det er en front som bør stilles opp

som motsetning til trustene og bankenes partier og likeledes til den voksende fascismen. Et slikt parti ville selvsagt verken være et sosialistisk *eller* et kommunistisk parti. Men det *må være* et anti-fascistisk parti, og det *må ikke være* et anti-kommunistisk parti. Programmet til dette partiet må være rettet mot bankene, trustene og monopolene, mot folkets hovedfiender, som spekulerer i folkets nød. Et slikt parti vil bare rettferdiggjøre navnet sitt dersom det forsvaret arbeiderklassens mest brennende krav, bare dersom det kjemper for en virkelig sosial-lovgivning og arbeidsløshetsforsikring, bare dersom det kjemper for at de hvite og svarte forpakterne skal få jord og bli befridd fra gjeldsbyrden, bare dersom det kjemper for å oppheve farmernes gjeld; dersom det kjemper for like rettigheter for negrene, bare dersom det forsvaret krigsveteranenes krav og interessene til de frie yrker, små forretningsdrivende og håndverkere. Og så videre.

Det er selvsagt at et slikt parti vil kjempe for å få valgt sine egne kandidater til det lokale selvstyre, til enkeltstatenes lovgivende forsamlinger og inn i Kongressen og Senatet.

Våre kamerater i De forente stater handlet riktig da de tok initiativet til opprettelsen av et slikt parti. Men de må ta effektive forholdsregler for å gjøre dannelsen av et slikt parti til massenes egen sak. Spørsmålet om å danne et »Arbeidernes og Farmernes Parti» og dette partiets program bør diskuteres på masseomfattende folkemøter. Det er nødvendig å utvikle den mest omfattende bevegelse for dannelsen av et slikt parti og å ta ledelsen av den. Man må ikke under noen omstendigheter tillate at initiativet til organiseringen av et slikt parti bli overlatt til elementer som ønsker å utnytte utilfredsheten hos alle de millioner som er skuffet over begge de borgerlige partiene – Demokratene og Republikanerne – til å danne et »tredje parti» i De forente stater, et anti-kommunistisk parti som er rettet direkte mot den revolusjonære bevegelse.

b) Storbritannia.

I Storbritannia har Mosleys fascistiske organisasjon for øyeblikket blitt slått tilbake takket være de britiske arbeidernes masseaksjoner. Men vi må ikke lukke øynene for den kjensgjerning at den såkalte »nasjonale regjering» gjennomfører en rekke reaksjonære tiltak direkte rettet mot arbeiderklassen. Slik skapes det også i Storbritannia betingelser som gjør det lettere for borgerskapet å gå over til et fascistisk styresett, dersom det får behov for det.

På det nåværende stadium betyr det å kjempe mot fascismen i Storbritannia framfor alt å kjempe mot den »nasjonale regjering» og dens reaksjonære tiltak, det betyr å kjempe mot kapitalens offensiv, for de arbeidsløses krav, mot lønnsnedslag og for å oppheve alle de lovene det britiske borgerskap bruker til å senke massenes levestandard.

Men arbeiderklassens voksende hat mot den »nasjonale regjering» forener stadig større masser under parolen om en ny Labour-regjering i Storbritannia. Kan kommunistene unnlate å ta med i betraktning at massene er i denne stemningen og fremdeles tror på en Labour-regjering? Nei, kamerater. Vi må finne en vei å nærme oss disse massene på. Vi sier dem åpent, slik som Det Britiske kommunistpartis trettende kongress gjorde: Vi kommunister er tilhengere av sovjetmakt, som er den eneste makt som er istand til å befri arbeiderne fra kapitalens åk. Men dere ønsker en Labour-regjering? Godt. Vi har kjempet og vi kjemper hånd i hånd med dere for den »nasjonale regjering» nederlag. Vi er forberedt på å støtte dere i kampen for dannelsen av en ny Labour-regjering, til tross for det faktum at begge de tidligere Labour-regjeringene ikke har lyktes i å oppfylle de løftene Labour Party ga arbeiderklassen. Vi venter ikke at denne regjering skal føre en sosialistisk politikk. Men i

millioner av arbeideres navn *skal vi stille det krav* til den, at den forsvarer de viktigste økonomiske og politiske kravene til arbeiderklassen og det arbeidende folk. La oss sammen diskutere et felles program, som inneholder slike krav, og la oss virkeliggjøre den aksjonsenhet som proletariatet trenger for å nedkjempe den »nasjonale regjerings» reaksjonære offensiv, kapitalen og fascismens angrep og krigsforberedelsene. På dette grunnlag er de britiske kameratene beredt til å samarbeide med Labour-partiets organisasjoner ved det kommende parlamentsvalg mot den »nasjonale regjering» og også mot Lloyd George, som på sin egen måte forsøker å få massene til å følge seg, i det britiske borgerskaps interesser og mot arbeiderklassens sak.

De britiske kommunistene har inntatt en riktig holdning. Den vil gjøre det lettere for dem å bygge opp en militant enhetsfront med millionmassene i de britiske fagforeningene og Labour-partiet.

Kommunistene må alltid stå i det kjempende proletariatets fremste rekker og vise massene den eneste riktige veien – kampens vei, som fører til en revolusjonær styrting av borgerskapets makt og opprettelsen av et sovjetstyre. Men kommunistene må ikke, når de fastsetter sine øyeblikkelige politiske mål, forsøke å hoppe over de nødvendige stadiene i massebevegelsen, i løpet av hvilke arbeiderklassen gjennom egne erfaringer overvinner sine illusjoner og går over til kommunismen.

c) Frankrike.

Frankrike er som vi vet et land hvor arbeiderklassen gir hele det internasjonale proletariat et eksempel på hvordan man skal kjempe mot fascismen. Det franske kommunistpartiet står som et eksempel for alle seksjoner av Den Kommunistiske Internasjonale på hvordan enhetsfronts-

taktikken skal gjennomføres. De sosialistiske arbeiderne står som et eksempel på hva sosialdemokratiske arbeidere i andre land nå bør gjøre i kampen mot fascismen. (Bifall.)

Betydningen av den anti-fascistiske demonstrasjonen med mer enn en halv million deltakere i Paris 14. juli i år, og utallige andre demonstrasjoner i andre franske byer, er enorm.

Dette er ikke bare en enhetsfrontbevegelse av arbeidere, dette er begynnelsen til en bred, allminnelig folkefront mot fascismen i Frankrike. Denne enhetsfrontbevegelsen øker arbeiderklassens tiltro til sine egne krefter; den styrker dens bevissthet om den ledende rolle den spiller i forhold til bøndene, småborgerskapet i byene, og de intellektuelle; den utvider det kommunistiske partiets innflytelse i arbeidermassene og gjør derfor proletariatet sterkere i kampen mot fascismen. Den reiser i god tid massenes årvåkenhet overfor den fascistiske faren. Og den vil tjene som et fengende eksempel for utviklingen av den anti-fascistiske kamp i andre kapitalistiske land, og den vil virke oppmuntrende på de tyske proletarer som undertrykkes av det fascistiske diktaturet.

Det er nødvendig å si at seieren er stor. Men den avgjør fremdeles ikke utgangen av den anti-fascistiske kampen. Den overveldende majoritet av det franske folk er uten tvil mot fascismen. Men ved væpnet makt er borgerskapet i stand til å krenke folkeviljen. Den fascistiske bevegelse fortsetter å utvikle seg absolutt fritt, med aktiv støtte fra monopolkapitalen, borgerskapets statsapparat, generalstaben i den franske hær og de reaksjonære lederne for den katolske kirke – all reaksjons høyborg. Den sterkeste fascistiske organisasjonen, *»Ildkorset»*, har nå 300 000 mann under våpen, kjernen av disse utgjøres av 60 000 reserveoffiserer. Det har sterke posisjoner i politiet, gendarmeriet, hæren, luftvåpenet og i hele statsapparatet. De siste kommunevalgene viste at i Frankrike er det ikke bare de revolu-

sjonære kreftene som vokser, men også fascismens krefter. Hvis fascismen lykkes i å trenge inn i de brede bonde-massene og klarer å sikre seg støtte fra en del av hæren mens den andre delen forblir nøytral, vil massene av det arbeidende franske folk ikke være i stand til å hindre fascismen i å komme til makta. Kamerater, glem ikke den franske arbeiderbevegelsens organisatoriske svakhet som gjør den fascistiske offensiven lettere. Arbeiderklassen og alle anti-fascister i Frankrike har ingen grunn til å slå seg til ro med de resultatene som de har oppnådd til nå.

Hvilke oppgaver står den franske arbeiderklassen foran?

For det første: å etablere en enhetsfront, ikke bare på det politiske området, men også på det økonomiske, for å organisere kampen mot den fascistiske offensiven og ved hjelp av presset fra den bryte den motstand som lederne av den reformistiske fagorganisasjonen, CGT, yter enhetsfronten.

For det annet: å oppnå faglig enhet i Frankrike – fagforeningsenhet på klassekampens grunn.

For det tredje: å trekke de brede massene av bønder og småborgere med i den anti-fascistiske bevegelsen gjennom å gi deres dagskrav en spesiell plass i programmet til den anti-fascistiske folkefronten.

For det fjerde: å befeste organisatorisk og utvikle videre den anti-fascistiske bevegelsen som allerede er utviklet. Dette gjøres ved i masseomfang å danne valgte klasseorganer for den anti-fascistiske folkefronten – organer som står utenfor partiene, for disse vil ha innflytelse på bredere masser enn de som er i de nåværende partiene og organisasjonene til det arbeidende folk i Frankrike.

For det femte: å tvinge igjennom at de fascistiske organisasjonene blir oppløst og avvæpnet, for disse organisasjonene sammensverger seg mot republikken og er Hitlers agenter i Frankrike.

For det sjette: å sørge for at statsapparatet, hæren og

politiet blir rensset for konspiratorer som forbereder et fascistisk kupp.

For det sjuende: å utvikle kampen mot lederne av den reaksjonære klikken i den katolske kirke, som er en av den franske fascismens viktigste befestninger.

For det åttende: å knytte hæren til den anti-fascistiske bevegelsen ved å danne komiteer innen hæren for beskyttelse av republikken og forfatningen, rettet mot dem som ønsker å bruke hæren til et statskupp mot forfatningen(Bifall), å hindre at de reaksjonære kreftene i Frankrike bryter den fransk-sovjetiske pakten, som forsvarer fredens sak mot den tyske fascismes aggresjon.(Bifall)

Og hvis den anti-fascistiske bevegelsen i Frankrike fører til at det blir opprettet en regjering som kjemper en virkelig kamp mot den franske fascismen – ikke bare i ord, men også i handling – og som gjennomfører den anti-fascistiske folkefrontens programkrav, så vil kommunistene, som forblir enhver borgerregjering uforsonlige fiende og tilhengere av en sovjetregjering, ikke desto mindre *være forberedt på å støtte en slik regjering* i betraktning av den voksende fascistiske fare. (Bifall)

Enhetsfronten og de fascistiske masseorganisasjonene

Kamerater, kampen for opprettelsen av enhetsfronten i de land hvor fascistene har makta, er kanskje det viktigste problemet vi har foran oss. I slike land vil kampen selvsagt føres under betydelig vanskeligere forhold enn i de land som har en lovlig arbeiderbevegelse. Ikke desto mindre finnes det i de fascistiske land alle betingelser for en virkelig anti-fascistisk enhetsfront i kampen mot det fascistiske diktaturet, fordi de sosialdemokratiske, kristelige og andre arbeidere f. eks. i Tyskland, mer direkte er i stand til å forstå

nødvendigheten av en felles kamp med kommunistene mot det fascistiske diktaturet. De brede lag av småborgerskapet og bøndene har allerede smakt det fascistiske herredømmets bitre frukter og blir stadig mer og mer misfornøyd og skuffet. Dette gjør det lettere å trekke dem med i den anti-fascistiske folkefronten.

Hovedoppgaven i de fascistiske land, særlig i Tyskland og Italia, hvor fascismen har lyktes i å vinne massebasis og med vold har tvunget arbeiderne og andre arbeidende inn i sine organisasjoner, består i på dyktig vis å kombinere kampen mot det fascistiske diktaturet utenfra med å undergrave det innenfra, i de fascistiske organisasjonene og organene. Man må i overensstemmelse med de konkrete forholdene i disse landene lære, beherske og anvende de spesielle metoder og former som raskest undergraver fascismens massebasis og forbereder det fascistiske diktaturets fall. Vi må lære, beherske og anvende dette, ikke bare rope »Ned med Hitler» og »Ned med Mussolini». Ja, lære og beherske og anvende!

Dette er en vanskelig og komplisert oppgave. Det er så meget vanskeligere som vår erfaring med en framgangsrik nedkjempelse av et fascistisk diktatur er svært begrenset. Våre italienske kamerater, f. eks., har allerede kjempet under fascistisk diktaturforhold i omtrent tretten år. Men de har ennå ikke klart å utvikle en virkelig massekamp mot fascismen og derfor har de dessverre bare i liten grad vært i stand til å hjelpe kommunistpartier i andre fascistiske land med positive erfaringer. De tyske og italienske kommunistene og kommunistene i andre fascistiske land liksom medlemmene av de kommunistiske ungdomsforbundene, har gjort underverk av heltemot. De har brakt og de bringer daglig veldige ofre. Vi bøyer alle våre hoder over slikt heltemot og slike ofre. Men heltemot alene er ikke nok. (Bifall) Heltemot må kombineres med daglig arbeid blant massene, med en slik konkret kamp mot fascismen, at man oppnår de mest håndgripelige resultater på dette

området. I kampen mot fascismen er det særlig farlig hvis vi blande sammen ønsker med kjensgjerninger. Vi må gå ut fra kjensgjerninger, fra den aktuelle, konkrete situasjon.

Hva er nå den aktuelle situasjon f. eks. i Tyskland?

Massene blir stadig mer urolige og skuffet over det fascistiske diktaturets politikk og dette tar til og med form av delstreiker og andre aksjoner. Til tross for alle anstrengelser, har ikke fascismen klart å vinne politisk over til seg hovedmassen av arbeiderne. Den mister til og med sine tidligere tilhengere og vil miste flere og flere av dem i framtida. Ikke desto mindre må vi innse at de arbeiderne som er overbevist om muligheten av å styrte det fascistiske diktaturet og som allerede er forberedt på å kjempe aktivt for det, fremdeles er i mindretall – de består av oss, kommunistene, og den revolusjonære delen av de sosialdemokratiske arbeiderne. Men flertallet av det arbeidende folk er ennå ikke blitt klar over den virkelige, konkrete muligheten til og måten å styrte dette diktaturet på og de forholder seg ennå avventende. Dette må vi huske på når vi setter opp oppgavene våre i kampen mot fascismen i Tyskland og når vi leter etter, utarbeider og anvender spesielle metoder for å undergrave og styrte det fascistiske diktaturet i Tyskland.

For å være i stand til å slå et virkningsfullt slag mot det fascistiske diktaturet, må vi først kjenne dets mest sårbare punkt. Hva er det fascistiske diktaturets Akilleshæl? Det er dets sosiale basis, som er ekstremt uensartet. Den omfatter forskjellige klasser og forskjellige samfunnslag. Fascismen har utropt seg selv som den eneste representanten for alle klasser og befolkningslag: Fabrikanten og arbeideren, millionæren og den arbeidsløse, godseieren og småbonden, storkapitalisten og håndverkeren. Den later som om den forsvarer interessene til alle disse lagene, hele nasjonens interesser. Men fordi fascismen er storborgerskapets diktatur, må den uunngåelig komme i konflikt med sin sosiale

massebasis, og det enda mer fordi klassemotsetningene mellom den lille banden av finansmagnater og den overveldende delen av folket kommer skarpest fram under det fascistiske diktaturet.

Vi kan lede massene til den avgjørende kampen for å styrte det fascistiske diktaturet bare ved å få arbeiderne, som er tvunget inn i fascistiske masseorganisasjoner eller har gått inn i dem på grunn av manglende klassebevissthet, til å ta del i *de mest elementære bevegelsene* for å forsvare sine økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Nettopp av denne grunn må kommunistene arbeide i disse organisasjonene som de beste forkjempere for medlemsmassenes dagsinteresser og huske på at ettersom arbeiderne i disse organisasjonene stadig oftere begynner å kreve sin rett og forsvare sine interesser, så vil de uunngåelig komme i konflikt med det fascistiske diktaturet.

Når vi forsvare de presserende og i begynnelsen de mest elementære interessene til det arbeidende folk i by og på land, er det forholdsvis lettere å finne et felles språk, ikke bare med de bevisste anti-fascister, men også med dem av det arbeidende folk som fremdeles støtter fascismen, men som er skuffet over og misfornøyd med politikken dens og som murrer og søker etter en anledning til å uttrykke sin misnøye. Allment må vi være klar over at hele taktikken vår i land med et fascistisk diktatur må være av en slik karakter at vi ikke støtter de menige tilhengerne av fascismen fra oss, at vi ikke driver dem i fascismens armer på nytt, men at den utvider kløften mellom de fascistiske lederne og massen av skuffede menige tilhengere av fascismen, som kommer fra arbeiderdelen av samfunnet.

Vi må ikke bli motløse, kamerater, dersom folkene som er mobilisert på grunnlag av disse dagsinteressene betrakter seg som enten politisk likegyldige eller til og med som tilhengere av fascismen. Det er viktig for oss å trekke dem med i bevegelsen, for selv om denne ikke i begynnelsen går fram

under parolen om kamp mot fascismen, er den allerede objektivt en anti-fascistisk bevegelse, ettersom den setter disse massene i motsetning til det fascistiske diktaturet.

Erfaringen lærer oss at det synet som går ut på at det *i det hele tatt er umulig* å opptre legalt eller halv-legalt i land med et fascistisk diktatur, er skadelig og uriktig. Å holde fast på dette synet er det samme som å gå i passivitet og å gi opp alt virkelig massearbeid. Det er sant at det er vanskelig og komplisert å finne former og metoder for legal eller halv-legal handling under det fascistiske diktaturets forhold. Men som i så mange andre spørsmål, er det livet selv og massenes eget initiativ som viser veien. De har allerede gitt oss mange eksempler som vi må sammenfatte og anvende på en organisert og hensiktsmessig måte.

Vi må meget bestemt gjøre slutt på tendensen til å undervurdere arbeidet i de fascistiske masseorganisasjonene. I Tyskland, i Italia og i en rekke andre fascistiske land, har våre kamerater maskert sin passivitet, og ofte sin direkte vegring mot å arbeide i fascistiske masseorganisasjoner, ved å sette arbeid på arbeidsplassene i motsetning til arbeid i fascistiske masseorganisasjoner. I virkeligheten var det imidlertid dette mekaniske skille som førte til at man arbeidet ytterst svakt, og noen ganger ikke arbeidet i det hele tatt, verken i de fascistiske masseorganisasjonene eller på arbeidsplassene.

Nå er det særlig viktig at kommunistene i de fascistiske landene er over alt hvor massene er. Fascismen har frarøvet arbeiderne deres egne legale organisasjoner. Den har påtvunget dem fascistiske organisasjoner – og det er *der massene er* – ved tvang eller i noen grad frivillig. Disse fascistiske masseorganisasjonene kan og må bli gjort til vårt legale eller halv-legale virkefelt, hvor vi kan komme i berøring med massene. De kan og må bli gjort til vårt legale eller halv-legale utgangspunkt for forsvaret av massenes dagsinteresser. For å utnytte disse mulighetene må kommu-

nistene vinne valgte posisjoner i de fascistiske masseorganisasjonene for å få kontakt med massene, og de må en gang for alle bli kvitt den fordømmen at slikt arbeide er usømmelig og uverdigg for en revolusjonær arbeider.

I Tyskland f. eks., er det et system av såkalte »bedriftstillsråds» (Betriebsvertrauensräte). Hvor står det skrevet at vi må la fascistene ha monopol på disse organisasjonene? Kan vi ikke forsøke å samle kommunistiske, sosialdemokratiske, kristelige og andre anti-fascistiske arbeidere i fabrikkene, slik at når de stemmer på listen av »bedriftstillsmenn», blir arbeidskraftkjøpernes åpne agenter strøket fra listene og erstattet med andre kandidater som nyter arbeidernes tillit? Praksis har allerede vist at dette er mulig.

Og lærer ikke praksis oss også at det er mulig sammen med de sosialdemokratiske og de andre misfornøyde arbeidere å kreve at »bedriftstillsrådene» virkelig forsvare arbeidernes interesser?

Ta »Arbeidsfronten» i Tyskland eller de fascistiske fagforeningene i Italia. Kan man da ikke kreve at »Arbeidsfronten»s funksjonærer skal bli valgt og ikke ansatt? Kan man ikke insistere på at ledende organer skal avlegge rapport for organisasjonens medlemsmøter? Kan man ikke på gruppas beslutning stille disse krav til arbeidskraftkjøperen, til »arbeidstillsmannen», til »Arbeidsfrontens» høyere organer? Dette er mulig forutsatt at revolusjonære arbeidere virkelig arbeider innenfor »Arbeidsfronten» og forsøker å besette stillinger der.

Liknende arbeidsmetoder er mulige og nødvendige i andre fascistiske masseorganisasjoner, – i Hitlerungdommens forbund, i sportsorganisasjoner, i *Kraft durch Freude*-organisasjoner⁹, i *Dopo lavoro*¹⁰ i Italia, i kooperativene osv.

Kamerater, dere husker den gamle legenden om Trojas fall. Troja var uinntakelig for den angripende hæren, takket være uoverstigelige murer. Angrepshæren led store tap og

var ikke i stand til å seire før den ved hjelp av den trojanske hest klarte å trenge helt inn til selve hjertet av fiendens leir.

Jeg synes at vi revolusjonære arbeidere ikke må være redde for å bruke den samme taktikken overfor vår fascistiske fiende, som forsvarer seg mot folket ved hjelp av en levende mur av snikmordere. (Bifall)

Den som ikke skjønner nødvendigheten av å benytte en slik taktikk i fascismens tilfelle, den som anser en slik framgangsmåte for »nødverdiggende», han kan være en meget bra kamerat – men hvis jeg får lov til å si det – han er en pratmaker og ingen revolusjonær, han vil være ute av stand til å føre massene fram til det fascistiske diktaturets fall. (Bifall)

Massebevegelsen for en enhetsfront, som starter med å forsvare de mest elementære behov og som forandrer sin form og sine kampparoler ettersom den utvider seg og vokser, oppstår utenfor og innenfor de fascistiske organisasjonene i Tyskland, Italia og andre land hvor fascismen har massebasis. Den vil bli rambukken som knuser det fascistiske diktaturets festninger, som mange idag synes er uinntakelige.

Enhetsfronten i land hvor sosialdemokratene sitter i regjeringa

Kampen for opprettelsen av enhetsfronten reiser også et annet svært viktig problem, nemlig problemet om enhetsfronten i de land som har sosialdemokratisk regjering eller en koalisjonsregjering der det deltar sosialister, slik som f. eks. i Danmark, Norge, Sverige, Tsjekkoslovakia og Belgia.

Vår absolutt avvisende holdning til de sosialdemokratiske regjeringene som er til for kompromiss med borgerskapet, er vel kjent. Vi betrakter likevel ikke en *sosialdemokratisk*

regjering eller en regjeringskoalisjon mellom det sosialdemokratiske partiet og de borgerlige partiene som et *uoverstige- lig* hinder for opprettelsen av en enhetsfront med sosialdemokratene i bestemte spørsmål.

Vi mener at også i dette tilfellet er en enhetsfront til beskyttelse av det arbeidende folks livsinteresser og i kampen mot fascismen fullt ut *mulig og nødvendig*. Det er klart at i de land der det deltar representanter for det sosialdemokratiske partiet i regjeringa, byr den sosialdemokratiske ledelsen på den sterkeste *motstand* mot den proletariske enhetsfronten. Dette er fullt ut forståelig. Når alt kommer til alt vil de jo vise borgerskapet at de bedre og dyktigere enn noen annen forstår å holde de misfornøyde arbeidermassene i tømme og beskytte dem mot kommunistisk innflytelse.

Det faktum at de sosialdemokratiske ministre stiller seg avvisende til den proletariske enhetsfronten kan likevel på ingen måte rettferdiggjøre at *kommunistene ikke gjør noe for å få i stand proletariatets enhetsfront*.

Våre kamerater i de skandinaviske land følger ofte den minste motstands vei, *idet de begrenser seg til propagandistisk avsløring av den sosialdemokratiske regjeringa*. Dette er et feilgrep. I Danmark f. eks. har de sosialdemokratiske lederne sittet i regjeringa i de siste ti årene, og kommunistene har i ti år gjentatt dag ut og dag inn at dette er en borgerlig, en kapitalistisk regjering. Man tør anta at de danske arbeiderne kjenner til denne propagandaen. Den kjensgjerning at et betydelig flertall i alle fall stemmer for det sosialdemokratiske regjeringspartiet, viser bare at kommunistenes propagandistiske avsløring av regjeringa *ikke er tilstrekkelig*. Den beviser imidlertid *ikke* at disse hundretusentalls arbeidere er fornøyd med alle de sosialdemokratiske ministrenes regjeringstiltak. Nei, de er *ikke fornøyd* med at den sosialdemokratiske regjeringa med sitt såkalte »kriseforlik» hjelper *storkapitalistene og godseierne*, ikke

arbeiderne og de fattige bøndene. De er ikke fornøyd med at den ved sin forordning av januar 1933 har berøvet arbeiderne *streikeretten*. De er ikke fornøyd med at den har gjort vedtak om å *utruste politiet med nye våpen*. De er ikke fornøyd med at den sosialdemokratiske ledelsen har gjort utkast til en farlig *anti-demokratisk valgreform* (med betraktelig innskrenkning av antallet riksdagsmenn). Jeg tar neppe feil, kamerater, hvis jeg påstår at 99% av Danmarks arbeidere *ikke godkjenner* slike politiske tiltak fra de sosialdemokratiske lederne og ministrene.

Kan ikke kommunistene oppfordre fagforeningene og de sosialdemokratiske organisasjonene i Danmark til å ta et eller annet av disse aktuelle spørsmålene opp til behandling, til å si sin mening om dem, og til i fellesskap gå inn for den proletariske enhetsfronten for å gjennomføre arbeidernes krav? I oktober i fjor, da våre danske kamerater henvendte seg til fagforeningene med en oppfordring om å ta stilling mot å senke arbeidsløshetsunderstøttelsen og for fagforeningenes demokratiske rettigheter, sluttet omkring 100 lokale fagforeninger seg til enhetsfronten.

I *Sverige* sitter for tredje gang en sosialdemokratisk regjering ved makta, men de svenske kommunistene har i lang tid avstått fra å anvende enhetsfronttaktikken i praksis. Hvorfor? Var de mot enhetsfronten? Nei, selvsagt ikke. De var prinsipielt for enhetsfronten, for enhetsfronten *i allmenhet*, men de har ikke forstått under hvilke omstendigheter, på hvilke spørsmål og til forsvar for hvilke krav en med framgang kunne opprette en enhetsfront, hvor og hvordan en skulle ta fatt. Noen måneder før den sosialdemokratiske regjeringa ble dannet, førte det sosialdemokratiske partiet under valgkampen fram en plattform som inneholdt en rekke krav, som nettopp kunne blitt tatt opp i en plattform for den proletariske enhetsfronten. For eksempel parolene: *»Mot tollavgiftene»*, *»Mot militariseringa»*, *»Slutt på forhalingen av arbeidsløshetsforsikringen»*, *»Sikring av en til-*

strekkelig alderdomspensjon», «Forbud mot organisasjoner som Munk-korpset (en fascist-organisasjon)», «Ned med de borgerlige partienes krav om klasselovgivning mot fagforeningene».

Over en million arbeidende i Sverige stemte i 1932 for disse kravene som ble fremmet av sosialdemokratene og hilste i 1933 dannelsen av den sosialdemokratiske regjering med håp om at disse kravene nå skulle innfris. Hva ville vært mer naturlig i denne situasjon – og hva ville vært mer i samsvar med arbeidernes krav – enn om det kommunistiske partiet hadde vendt seg til alle sosialdemokratiske og faglige organisasjoner med forslag om å iverksette felles aksjoner for å gjennomføre disse kravene som det sosialdemokratiske partiet hadde satt fram?

Dersom vi virkelig hadde lyktes i å mobilisere de brede massene for disse kravene som var framsatt av sosialdemokratene selv og å samle de sosialdemokratiske og kommunistiske arbeiderorganisasjonene til en enhetsfront, så ville uten tvil *Sveriges arbeiderklasse* vunnet på det. De sosialdemokratiske statsrådene ville selvsagt ikke ha gledet seg særlig over det, for i så fall var regjeringa blitt tvunget til å oppfylle i det minste noen krav. I alle fall ville det ikke ha gått som det nå har gått, at regjeringa i stedet for å oppheve tollene har *hevet* en del tollsatser, at den i stedet for å innskrenke militarismen har økt militærbudsjettet og i stedet for å avvise alle lover som retter seg mot fagforeningene, selv har lagt fram et slikt lovforslag i Riksdagen. Riktignok har Sveriges Kommunistiske Parti i forbindelse med det siste spørsmålet gjennomført en god massekampanje i den proletariske enhetsfrontens ånd, og har oppnådd at til og med den sosialdemokratiske riksdagsfraksjonen til sjuende og sist så seg tvunget til å stemme mot regjeringas forslag, og at dette derfor inntil videre er forkastet.

De norske kommunistene handlet riktig da de oppfordret

Arbeiderpartiets organisasjoner til felles demonstrasjoner 1. mai, og framsatte en rekke krav som i grunnen falt sammen med Det Norske Arbeiderpartis valgplattform. Selv om dette skrittet mot enhetsfronten var svakt forberedt, og Det Norske Arbeiderpartis ledelse tok stilling mot det, fant det likevel sted *enhetsfrontsdemonstrasjoner på tretti steder.*

Tidligere fryktet mange kommunister at det ville være opportunistisk dersom de ikke svarte på *hvert* krav som ble satt fram av sosialdemokratiet med egne krav som var dobbelt så radikale. Dette var et naivt mistak. Hvis sosialdemokratene f. eks. setter fram et krav om oppløsning av de fascistiske organisasjonene, så behøver ikke vi å føye til: «og oppløsning av statspolitiet» (fordi dette er et krav som det er formålstjenlig å reise under andre omstendigheter). Vi må istedet si til de sosialdemokratiske arbeiderne: Vi er forberedt på å godta disse kravene fra deres parti som den proletariske enhetsfronts krav og til å kjempe til det siste for å gjennomføre dem. La oss gå til felles kamp.

Også i Tsjekkoslovakia kan og må en utnytte visse krav som er framsatt av tsjekkiske og tyske sosialdemokrater og av de reformistiske fagforeningene til å opprette arbeiderklassens enhetsfront. Når f. eks. sosialdemokratiet krever sysselsetting for de arbeidsløse eller – slik det gjorde allerede i 1927 – krever opphevelse av de lovene som innskrenker kommunenes selvstyre, så må en på hvert sted, i hvert distrikt konkret utarbeide disse kravene og hånd i hånd med de sosialdemokratiske organisasjonene kjempe for at de virkelig kan gjennomføres. Eller når de sosialdemokratiske partiene tordner mot de fascistiske representantene innenfor statsapparatet «i allmennhet», må vi i hvert distrikt trekke de *konkrete fascistiske talsmennene* fram i dagslyset og gå til aksjon for å få dem fjernet fra de statlige institusjonene.

I *Belgia* har det sosialdemokratiske partiet med Emil Vandervelde i spissen trådt inn i koalisjonsregjeringa. Denne »framgangen» tilkjempet de seg gjennom sin langvarige og omfattende kampanje for to hovedkrav: 1. *Opphevelse av nødsforanstaltningene* og 2. *Gjennomføring av de Man-planen*.¹¹ Det første kravet er særlig viktig. Den forrige regjeringa hadde utstedt 150 reaksjonære nødsforanstaltninger, som pålegger det arbeidende folk en svært tung byrde. Disse måtte straks oppheves. Det var det sosialistiske partiets krav. Men hvor mange av disse nødsforanstaltningene har den nye regjeringa opphevet? Den har ikke opphevet en eneste en. Den har bare mildnet noen av nødsforanstaltningene litt for å gi en slags »symbolsk gjenytelse» for de storartede løftene, som Belgias sosialistiske ledere hadde gitt (i likhet med den »symbolske dollar» som noen europeiske makter tilbød Amerika i erstatning for de millioner av dollar de skyldte i krigsgjeld).

Hva gjennomføringen av den meget omtalte de Man-planen angår, så tok saken en vending som var fullstendig uventet for de sosialdemokratiske massene: De sosialdemokratiske ministrene erklærte at *først måtte man overvinne den økonomiske krisa* og at bare de deler av de Man-planen kunne gjennomføres som innebar en forbedring av industrikapitalistenes og bankenes stilling. Først senere kunne man gjennomføre tiltak for å lette arbeidernes stilling. Men *hvor lenge* må arbeiderne vente på *sin del* av den »velstand» som de Man-planen lover? Over de belgiske bankierene har det allerede falt et veritabelt *gullregn*. Den belgiske francens verdi er blitt senket med 28%, og gjennom denne manipulasjoner har bankierene kunnet høste inn 4 1/4 milliarder francs som trofeer på bekostning av lønnsinntakene og småkårsfolks sparepenger. Hvordan stemmer dette med innholdet i de Man-planen? Dersom vi skulle sette vår lit til ordlyden i planen, så lover den »represalier mot monopolmisbruk og spekulasjonsmanøvrer».

På grunnlag av de Man-planen har regjeringa nedsatt en kommisjon for å overvåke bankene. Men denne kommisjonen består av bankierer, som nå lystig og ubekymret overvåker seg selv!

De Man-planen lover også en rekke andre bra saker: *»kortere arbeidstid», «normalisering av lønningene», «organiseringen av et altomfattende sosialforsikringssystem», «bedre levevilkår gjennom ny boligbygging»* osv. Alt dette er krav vi kommunister kan støtte. Vi må vende oss til Belgias arbeiderorganisasjoner og si: Kapitalistene har alt fått nok og til og med for mye. La oss kreve av de sosialdemokratiske ministrene at de oppfyller de løfter de har gitt arbeiderne. La oss slutte oss sammen *i enhetsfront slik at vi framgangsrikt kan forsvare våre interesser*. Minister Vandervelde, vi støtter de kravene for arbeiderne som er tatt opp i Deres plattform, men vi erklærer åpent: Vi tar disse kravene alvorlig, vi vil ha handling og ikke tomme ord, og derfor forener vi hundretusener av arbeidere til *kamp* for disse kravene!

Ved at kommunistene i de land der det finnes en sosialdemokratisk regjering utnytter tilsvarende enkeltkrav fra de sosialdemokratiske partienes egen plattform og de sosialdemokratiske ministrenes valgløfter som utgangspunkt for felles aksjoner med sosialdemokratiske partier og organisasjoner, kan de senere lett utvikle en kampanje for opprettelse av en enhetsfront på grunnlag av en rekke andre av massenes krav i kamp mot kapitalens offensiv, mot fascismen og krigsfaren.

Videre må en huske på at selv om felles aksjoner med sosialdemokratiske partier og organisasjoner i allmenhet krever at kommunistene foretar en alvorlig og begrunnet kritikk av sosialdemokratiet som det ideologiske og praktiske uttrykket for klassesamarbeid med borgerskapet, og krever at de utrettelig og kameratslig klargjør kommunismens program og paroler for de sosial-

demokratiske arbeiderne, så er denne oppgaven særlig viktig i de land hvor det finnes sosialdemokratiske regjeringer.

Kampen for fagforeningsenheten

Kamerater, en av de viktigste etappene i konsolideringen av enhetsfronten må bestå av opprettelsen av en nasjonal og internasjonal fagforeningsenhet.

Som dere vet, ble de reformistiske lederes splittelse-taktikk brukt med størst bitterhet i fagforeningene. Grunnen til dette er helt tydelig. Her fant deres klasse-samarbeidspolitikken sitt praktiske høydepunkt direkte på fabrikkene, på bekostning av arbeidermassens livsinteresser. Dette førte selvsagt til skarp kritikk og motstand fra de revolusjonære arbeidernes side, under ledelse av kommunistene. Det er grunnen til at kampen mellom kommunisme og reformisme raste villest i fagforeningene.

Jo mer vanskelig og komplisert situasjonen ble for kapitalismen, jo mer reaksjonær ble politikken til lederne av Amsterdam-fagforeningene og jo mer aggressive ble deres tiltak mot alle opposisjonelle elementer i fagforeningene. Heller ikke opprettelsen av det fascistiske diktaturet i Tyskland eller den forsterkede kapitalistiske offensiv i alle kapitalistiske land klarte å mildne denne aggressiviteten. Er det ikke karakteristisk at bare i 1933 ble det sendt ut de skjendigste rundskriv for å kaste ut kommunister og revolusjonære arbeidere fra fagforeningene i Storbritannia, Holland, Belgia og Sverige? I Storbritannia ble det i 1933 sendt ut et rundskriv som forbød de lokale fagforenings-avdelingene å bli med i antikrigs- eller andre revolusjonære organisasjoner. Det var forspillet til det beryktede »Svarte Rundskriv» fra Fagforeningenes Generalråd, som erklærte

alle faglige samorganisasjoner ulovlige, som opptok representanter som »på en eller annen måte har tilknytning til kommunistiske organisasjoner». Og hva skal man si om ledelsen av de tyske fagforeningene, som anvendte uhørte represalier mot de revolusjonære elementene i fagforeningene!

Vi må likevel først og fremst basere taktikken vår på spørsmålet om *hvor arbeidermassene finnes*, ikke på holdningen til de individuelle lederne til Amsterdamfagforeningene, uansett hvilke vanskeligheter holdningen deres påfører klassekampen. Og her må vi erklære åpent at arbeidet i fagforeningene er det viktigste spørsmålet i alle kommunistpartiers arbeid. Vi må få i stand en virkelig tverrvending i fagforeningsarbeidet og gjøre spørsmålet om fagforeningsenheten til et sentralt spørsmål.

Kamerat Stalin sa allerede for ti år siden til oss:

»Hva er grunnen til sosialdemokratiets styrke i Vest-Europa?

Grunnen er at de støtter seg på fagforeningene.

Hva er grunnen til de kommunistiske partienes svakhet i Vest-Europa?

Grunnen er at de ennå ikke er knyttet nært til fagforeningene og at en del elementer innenfor disse kommunistiske partiene ikke vil ha tilknytning til fagforeningene.

Derfor er hovedoppgaven for de kommunistiske partiene i Vest-Europa for tida å videreutvikle kampanjen for fagbevegelsens enhet og føre den til ende. Alle kommunister uten unntak må gå inn i fagforeningene, nedlegge et systematisk og tålmodig arbeid der for arbeiderklassens sammenslutning mot kapitalen og derved oppnå at de kommunistiske partier kan støtte seg på fagforeningene.»¹²

Er kamerat Stalins oppfordring blitt fulgt? Nei, kamerater, den er ikke blitt fulgt.

Mange av våre kamerater overså fagforeningenes til-

trekningskraft på arbeiderne og stilt overfor vanskelighetene i arbeidet i Amsterdamforeningene, vek de tilbake for denne kompliserte oppgaven. De snakket stadig om krisa i Amsterdamforeningene, om at arbeiderne forlot foreningene, men så ikke at disse foreningene begynte å vokse igjen etter å ha hatt en viss nedgang ved begynnelsen av den økonomiske verdenskrise. Det særegne ved fagforeningsbevegelsen har nettopp vært det at borgerskapets angrep på fagforeningsrettighetene, forsøkene på å »ensrette» fagforeningene i en rekke land (Polen, Ungarn osv.), innskrenkninger av sosialtrygden og lønnsreduksjoner, har tvunget arbeiderne til å fylke seg tett rundt disse fagforeningene til tross for at de reformistiske fagforeningslederne ikke gjorde motstand mot disse tiltakene, fordi arbeiderne ønsket og ønsker å se fagforeningene som militante forsvarere av sine viktigste klasseinteresser. Dette forklarer det faktum at medlemsantallet har økt i flesteparten av Amsterdam-fagforeningene — i Frankrike, Tsjekkoslovakia, Belgia, Holland, Sveits, Sverige osv. i løpet av de siste årene. Den amerikanske Landsorganisasjonen (A.F. of Labour) har også hatt en betydelig medlemsøkning i de to siste årene.

Hadde de tyske kameratene bedre forstått viktigheten av fagforeningsarbeidet som kamerat *Thälmann* snakket så ofte om, ville det utvilsomt vært en gunstigere situasjon i fagforeningene enn tilfellet var på den tida da det fascistiske diktaturet ble opprettet. I slutten av 1932 var bare ti prosent av partimedlemmene medlemmer av de frie fagforeningene. Dette til tross for det faktum at etter Kominterns sjette kongress, tok kommunistene ledelsen i et anseelig antall streiker. Våre kamerater pleide å skrive i avisene om nødvendigheten av at 90 prosent av styrkene våre ble avsatt til arbeid i fagforeningene, men i virkeligheten var aktiviteten konsentrert utelukkende rundt den revolusjonære fagforeningsopposisjonen som faktisk var ment å erstatte fagforeningene. Og hva med perioden etter at Hitler kom til

makta? I to år satte våre kamerater seg hardnakket og systematisk opp mot den riktige parolen om å kjempe for å gjenopprette de frie fagforeningene.

Jeg kunne nevne liknende eksempler fra nesten alle de andre kapitalistiske land.

Men vi har også allerede hatt det første store framskrittet i vår favør i kampen for fagforeningsenheten i Europa. Jeg tenker på lille Østerrike, hvor grunnlaget for en illegal fagforeningsbevegelse er skapt etter initiativ fra kommunistpartiet. Etter februar-kampene satte sosialdemokratene med Otto Bauer i spissen fram slagordet: »De frie fagforeningene kan først bli gjenopprettet når fascismen er styrtet.» Kommunistene tok på seg *oppgaven å gjenopprette fagforeningene*. Hver eneste fase i dette arbeidet var et stykke levende enhetsfront for det østerrikske proletariatet. Den framgangsrike gjenopprettelsen av de frie fagforeningene under illegale forhold var et alvorlig nederlag for fascismen. Sosialdemokratene sto ved veiskillet. Noen av dem forsøkte å forhandle med regjeringa. Andre, som så vår framgang, skapte sine egne, parallelle, illegale fagforeninger. Men det kunne bare være en vei: *enten å kapitulere for fascismen eller felles kamp mot fascismen gjennom fagforeningsenhet*. Under massenes press besluttet den vakkende ledelsen for de parallelle foreningene, som de tidligere fagforeningsførere hadde dannet, å gå med på sammenslutning. Grunnlaget for denne sammenslutningen er uforsonlig kamp mot kapitalens og fascismens offensiv og garanti for demokrati i fagforeningene. Vi hilser med glede denne sammenslutning, kamerater, for det er den første siden den formelle splittelsen av fagforeningene etter krigen og den har derfor *internasjonal betydning*.

I *Frankrike* har enhetsfronten uten tvil tjent som en mektig stimulans for å oppnå fagforeningsenhet. Lederne av CGT har hemmet og hemmer fremdeles på alle måter virkeligjørelsen av enheten, og fortier hovedspørsmålet,

spørsmålet om fagforeningenes klassepolitikk ved å reise spørsmål av underordnet og formell karakter. En ubestridelig framgang i kampen for fagforeningsenhet var opprettelsen av lokale *enhetsforbund*, som f. eks. hos jernbanearbeiderne omfattet omtrent tre fjerdedeler av medlemmene i begge fagforeninger.

Vi er avgjort for gjenopprettelsen av fagforeningsenhet i hvert land og i internasjonal målestokk.

Vi er for en enhetlig fagforening i hver produksjonsgren.

Vi er for en enhetlig faglig landsorganisasjon i hvert land.

Vi er for enhetlige internasjonale sammenslutninger av fagforeninger organisert etter industrier.

Vi er for enhetlige klassefagforeninger som et av arbeiderklassens viktigste bolverk mot kapitalens offensiv og mot fascismen. Vi stiller bare følgende betingelser for fagforeningsenheten: Kamp mot kapitalen, kamp mot fascismen og for fagforeningsdemokrati.

Tida venter ikke. For oss er spørsmålet om fagforeningsenheten i nasjonal som internasjonal målestokk et spørsmål om den store oppgaven å forene vår klasse i en mektig, felles fagorganisasjon mot klassefienden. Vi hilser med glede det faktum at like før 1. mai i år kom Den Røde Fagforenings Internasjonale til Amsterdam-Internasjonalen med forslag om i fellesskap å drøfte betingelsene, metodene og formene for å slå sammen verdens fagforeningsbevegelse. Lederne av Amsterdam-Internasjonalen forkastet dette forslaget med den gamle unnskyldningen om at enhet i fagforeningsbevegelsen bare er mulig innen Amsterdam-Internasjonalen, som forøvrig bare omfatter fagforeninger i en del av de europeiske landene.

Men kommunistene, som arbeider i fagforeningene, må utrettelig fortsette å arbeide for enhet i fagforeningsbevegelsen. Det er De Røde Fagforeningenes og Profinterns oppgave å gjøre alt som er i deres makt for å framskynde virkeligjørelsen av alle fagforeningers felles kamp mot

fascismen og kapitalens offensiv og å få i stand enhet i fagforeningsbevegelsen, til tross for den standhaftige motstanden de reaksjonære lederne av Amsterdam-Internasjonalen byr på. De Røde Fagforeningene og Profintern må få vår sterke støtte på denne linja.

I land hvor det er små Røde Fagforeninger, anbefaler vi at man arbeider for at de blir innlemmet i de store reformistiske foreningene, men krever deres rett til å forsvare sine synspunkter og gjenopptakelse av alle ekskluderte medlemmer. Men i land hvor det er store Røde Fagforeninger parallelt med store reformistiske fagforeninger, må vi arbeide for at det blir kalt sammen til *sammenslutningskongresser* på grunnlag av en plattform som er for kamp mot den kapitalistiske offensiven og *for trygging av fagforeningsdemokratiet*.

Det må bli slått ettertrykkelig fast at enhver kommunistisk arbeider, enhver revolusjonær arbeider som ikke tilhører en massefagforening i sin industri, som ikke kjemper for å forandre den reformistiske fagforeningen til en virkelig klassefagforening, som ikke kjemper for fagforeningsenhet på klassekampens grunn, en slik kommunistisk arbeider, en slik revolusjonær arbeider, oppfyller ikke sin elementære proletariske plikt. (Bifall)

Enhetsfronten og ungdommen.

Kamerater. Jeg har allerede påpekt hvilken betydning det hadde for fascismens seier at den trakk ungdommen inn i de fascistiske organisasjonene. Når vi snakker om ungdommen, må vi åpent erklære: Vi har forsømt vår oppgave å trekke massen av arbeidende ungdom inn i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og mot krigsfaren; vi har forsømt

denne oppgaven i en rekke land. Vi har undervurdert den veldige betydningen ungdommen har i kampen mot fascismen. Vi har ikke alltid tatt hensyn til ungdommens særegne økonomiske, politiske og kulturelle interesser. Vi har heller ikke tatt det nødvendige hensynet til den revolusjonære oppfostringen av ungdommen.

Alt dette har fascismen utnyttet på en svært dyktig måte og i noen land, særlig i Tyskland, har den samlet store deler av ungdommen mot proletariatet. Man må huske på at fascismen ikke lokker ungdommen til seg bare gjennom militæromantikken. Den kler opp og før en del av den i sine militære avdelinger, den skaffer andre arbeid, den oppretter til og med såkalte kulturelle anstalter for ungdommen og forsøker slik å gi ungdommen tro på at de virkelig vil og kan skaffe den arbeidende ungdomsmassen klær, mat og utdanning og sikre den arbeid.

I en rekke kapitalistiske land er våre kommunistiske ungdomsforbund ennå sekteriske organisasjoner skilt fra massene. Deres hovedsvakhet består i at de ennå forsøker å kopiere de kommunistiske partiene og deres arbeidsformer og arbeidsmetoder; de glemmer at det kommunistiske ungdomsforbundet *ikke er ungdommens kommunistiske parti*. De tar ikke tilstrekkelig hensyn til at det kommunistiske ungdomsforbundet er en organisasjon som har sine egne oppgaver. Dets metoder og former for arbeid og oppfostring må være tilpasset ungdommens konkrete nivå og behov.

Våre ungkommunistiske kamerater har vist uforglemmelige eksempler på helt mot i kampen mot de fascistiske voldshandlingene og den borgerlige reaksjonen. Men de er ennå ikke i stand til gjennom konkret og energisk arbeid å rykke ungdomsmassene vekk fra fiendtlig innflytelse. Det viser tydelig motstanden mot å arbeide i de fascistiske masseorganisasjonene, som i dag ennå ikke er overvunnet, og

at de ikke alltid nærmer seg den sosialistiske og ikke-kommunistiske ungdommen på riktig måte.

En god del av ansvaret for dette ligger selvsagt også på de kommunistiske partiene, som må lede og støtte opp om de kommunistiske ungdomsforbundene i deres arbeid. Ungdomsproblemet er jo ikke bare det kommunistiske ungdomsforbundets problem. *Det er et problem for hele den kommunistiske bevegelsen.* I kampen for ungdommen må de kommunistiske partiene og de ungtkommunistiske organisasjonene gjøre en virkelig vending. I de kapitalistiske landene er hovedoppgaven til den kommunistiske ungdomsbevegelsen å gå modig inn for å virkeliggjøre *enhetsfronten*, for å organisere og sammenslutte den arbeidende unge generasjonen. Hvilken veldig innflytelse allerede det første skrittet i denne retningen har på den revolusjonære ungdomsbevegelsen, viser eksemplene fra Frankrike og De forente stater i den siste tida. I disse landene var det tilstrekkelig å begynne å gjennomføre enhetsfronten for at en straks vant betydelig framgang. På den internasjonale enhetsfrontens område er det i forbindelse med dette verdt å merke seg det framgangsrike initiativet som Komiteen mot krig og fascisme i Paris har tatt for å opprette et internasjonalt samarbeid mellom alle *ikke-fascistiske* ungdomsorganisasjoner.

Disse framgangene for enhetsfrontbevegelsen blant ungdommen den siste tida, viser også at formene for ungdommens enhetsfront ikke må være stereotype, de er ikke nødvendigvis de samme som dem vi møter i de kommunistiske partienes praksis. De kommunistiske ungdomsforbundene må med alle midler streve etter å slutte sammen alle krefter som de ikke-fascistiske ungdomsorganisasjonene råder over, og også være forberedt på å danne felles organisasjoner av forskjellig slag til kamp mot fascismen, mot ungdommens uhørte rettsløshet og militarisering, for den unge generasjonens økonomiske og kulturelle rettig-

heter, for å vinne denne ungdommen, hvor den enn befinner seg, for den anti-fascistiske fronten: I fabrikkene, arbeidstjenesteleirene, i arbeidsformidlingen, i kasernene og i flåten, i skolene eller i forskjellige idretts-, kulturelle og andre organisasjoner.

Når vi bygger ut og styrker de kommunistiske ungdomsforbundene, må våre ungtkommunistiske kamerater alltid streve etter å danne anti-fascistiske sammenslutninger mellom de kommunistiske og sosialistiske ungdomsforbundene på klassekampens grunn.

Enhetsfronten og kvinnene

Kamerater! Arbeidet blant de arbeidende kvinnene – blant arbeidere, arbeidsløse kvinner, bondekvinner og husmødre – har ikke blitt mindre undervurdert enn arbeidet blant ungdommen. Men mens fascismen krever mest av alt fra ungdommen, så slavebinder den kvinnene spesielt hensynsløst og kynisk. Den spiller på de innerste følelsene til moren, husmoren og den selvforsørgende arbeidende kvinne, som er usikker på morgendagen. Fascismen opptrer som velgjører og kaster en ussel allmisse til den sultende familien, og forsøker på denne måten å kvele den bitterheten som særlig oppstår blant de arbeidende kvinnene på grunn av det uhørte slaveriet som fascismen bringer dem. Den driver arbeidere ut av fabrikkene. Den sender med vold trengende piker ut på landet og tvinger dem til å bli ubetalte tjenestejenter for rike bønder og godseiere. Samtidig som den lover kvinnene et lykkelig familieliv i hjemmet, driver den kvinnene til prostitusjon i større grad enn noe annet kapitalistisk regime.

Kommunister, framfor alt våre kvinnelige kommunister,

må huske at vi kan ikke kjempe framgangsrikt mot fascismen og mot krigen hvis ikke de brede massene av kvinner blir trukket med i kampen. For å klare dette er det ikke nok med agitasjon. Vi må ta hensyn til den konkrete situasjonen i hvert tilfelle og finne en måte å mobilisere massene av arbeidende kvinner på rundt deres livsinteresser og krav – i kamp mot dyrtida, for høyere lønninger basert på prinsippet om lik betaling for likt arbeid, mot masseavskjedigelser, mot enhver manifestasjon av urettferdig behandling av kvinner, og mot fascistisk undertrykkelse.

I bestrebelsen på å trekke arbeidende kvinner med i den revolusjonære bevegelsen, må vi ikke være redde for å danne spesielle kvinneorganisasjoner for dette formålet når dette er nødvendig. Den fordømmen som går ut på å nedlegge kvinneorganisasjonene under kommunistpartiets ledelse i de kapitalistiske land, som et ledd i kampen mot »kvinne-separatisme» i arbeiderbevegelsen, har ofte gjort stor skade.

Vi må søke etter de enkleste og mest fleksible formene for å opprette kontakt og kampfelleskap mellom de revolusjonære, sosialdemokratiske og progressive anti-krigs- og anti-fascistiske kvinneorganisasjoner. Vi må ikke sky noen anstrengelser for å oppnå at arbeidssker og arbeidende kvinner kjemper skulder ved skulder med sine klassebrødre i arbeiderklassens enhetsfront og den anti-fascistiske folkefrontens rekke.

Den anti-imperialistiske enhetsfronten

Den endrede internasjonale og indre situasjonen gjør spørsmålet om den *anti-imperialistiske enhetsfronten* i alle koloniale og halv-koloniale land særlig viktige.

Ved dannelsen av en bred anti-imperialistisk enhetlig

kamp-front i koloniene og halvkoloniene, må man særlig ta hensyn til de uensartede forhold som massenes anti-imperialistiske kamp forløper under, den nasjonale frigjøringsbevegelsens grad av modenhet, proletariatets rolle i denne bevegelsen og kommunistpartiets innflytelse på de brede massene.

I Brasil er problemet et annet enn i India, Kina og andre land.

I *Brasil* har kommunistpartiet lagt et riktig grunnlag for utviklingen av en anti-imperialistisk enhetsfront gjennom opprettelsen av Den nasjonale frigjøringsalliansen og må nå gjøre alle anstrengelser for å utvide denne fronten ved å trekke til den først og fremst de mange millioner bønder, ved å danne avdelinger av en revolusjonær folkehær som er revolusjonen tro til det siste og opprette en regjering utgått fra den nasjonale frigjøringsalliansen.

I *India* må kommunistene støtte, utvide og delta i alle anti-imperialistiske masseaktiviteter, til og med de som er under de nasjonale reformistenes ledelse. Samtidig som de holder fast ved sin politiske og organisasjonsmessige uavhengighet, må de arbeide aktivt i de organisasjonene som deltar i Den indiske nasjonalkongressen og fremme utkrystalliseringen av en nasjonal revolusjonær fløy innen dem for å utvikle videre den nasjonale frigjøringskampen mot britisk imperialisme blant Indias folk.

I *Kina*, der folkebevegelsen allerede har ført til dannelse av sovjetområder på et betydelig territorium av landet og til organiseringen av en mektig Rød Arme, har den japanske imperialismens plyndringsoffensiv og Nanking-regjeringens forræderi satt det store kinesiske folkets nasjonale eksistens på spill. Bare de kinesiske sovjetene kan opptre som et forenende sentrum i kampen mot imperialistenes trellbinding og oppdeling av Kina, som et forenende sentrum som vil samle alle anti-imperialistiske krefter omkring det kinesiske folkets nasjonale frigjøringskamp. Vi støtter derfor

det initiativet vårt modige kinesiske broderparti har tatt for dannelsen av en bredest mulig anti-imperialistisk enhetsfront mot den japanske imperialismen og dens kinesiske agenter, en enhetsfront med alle de organiserte krefter som finnes på Kinas territorium og som er beredt til virkelig å kjempe for sitt lands og sitt folks redning.

Jeg er overbevist om at jeg uttrykker hele kongressens følelser og tanker når jeg erklærer: i hele det revolusjonære verdensproletariatets navn sender vi vår flammende broderhilsen til alle Kinas sovjeter, til det revolusjonære kinesiske folk. (Stormende bifall, alle reiser seg). Vi sender vår flammende broderhilsen til Kinas i tusen slag prøvete Røde Arme. (Stormende bifall) Og vi forsikrer det kinesiske folk om at vi er fast besluttet på å støtte opp om dets kamp for fullstendig frigjøring fra alle imperialistiske røvere og deres kinesiske agenter. (Stormende bifall, alle reiser seg. Vedvarende applaus. Hilsningsrop fra alle delegatene.)

OM ENHETSFRONTREGJERINGA

Kamerater: Vi har dristig og resolutt satt kursen mot arbeiderklassens enhetsfront og er rede til å følge den til ytterste konsekvens.

Hvis vi kommunister blir spurt om vi forsvarer enhetsfronten *bare* i kampen for enkeltkrav eller om vi er forberedt på å dele ansvaret til og med hvis det blir spørsmål om å danne en regjering på enhetsfrontens grunnlag, da vil vi svare med full bevissthet om vårt ansvar: Ja, vi regner med at det kan komme en situasjon hvor opprettelsen av en *regjering av den proletariske enhetsfronten* eller av den *anti-fascistiske folkefronten* ikke bare vil være mulig, men

også nødvendig for å ivareta proletariatets interesser. (Bifall) Og i det tilfelle skal vi uten å nøle forsvare opprettelsen av en slik regjering.

Jeg snakker ikke nå om en regjering som blir dannet *etter* den proletariske revolusjonens seier. Det er selvsagt ikke umulig at det umiddelbart etter at borgerskapet er styrtet på revolusjonært vis i et eller annet land, blir dannet sovjetregjeringer på grunnlag av en regjeringsblokk av kommunistpartiet og et parti (eller dets venstre fløy) som deltar i revolusjonen. Etter Oktoberrevolusjonen tok de russiske bolsjevikenes seierrike parti med representantene for de venstre sosial-revolusjonære i sovjetregjeringa. Dette var en særegenhet ved den første sovjetregjeringa etter Oktoberrevolusjonens seier.

Jeg snakker ikke om slike tilfelle, men om den mulige dannelsen av en enhetsfrontregjering på terskelen til, og før sovjetregjeringas seier.

Hva slags regjering er dette? Og i hvilke situasjoner kan det være snakk om en slik regjering?

Det er først og fremst en *kampregjering mot fascisme og reaksjon*. Det må være en regjering som oppstår som et resultat av enhetsfrontbevegelsen og den må på ingen måte hindre kommunistpartiet og arbeiderklassens masseorganisasjoner, men tvert om ta energiske forholdsregler mot de kontra-revolusjonære finansmagnatene og deres fascistiske agenter.

I det rette øyeblikk vil kommunistpartiet i et gitt land, gå inn for dannelsen av en slik regjering på grunnlag av en bestemt anti-fascistisk plattform, idet den støtter seg på den voksende enhetsfrontbevegelsen.

Under hvilke objektive forhold blir det mulig å danne en slik regjering? Svært allment kan vi svare slik på dette spørsmålet: Under *politiske kriseforhold*, når de herskende klassene ikke lenger er i stand til å holde nede den anti-fascistiske massebevegelsens mektige oppsving. Men

dette er bare det allmenne perspektivet, uten dette kan det i praksis neppe være mulig å danne en enhetsfrontregjering. Bare når det er visse særlige forutsetninger kan spørsmålet om opprettelsen av en slik regjering settes på dagsorden som en politisk *nødvendig* oppgave. For meg synes det som om følgende forutsetninger fortjener den største oppmerksomhet i denne forbindelse:

For det første, at borgerskapets statsapparat allerede må være tilstrekkelig *desorganisert og lammet*, slik at borgerskapet ikke kan hindre opprettelsen av en *kampregjering* mot reaksjon og fascisme.

For det andre, at de bredeste massene av det arbeidende folk, særlig massefagforeningene, må gå til storm *mot fascisme og reaksjon* skjønt ennå ikke rede til å reise seg for å kjempe *under det kommunistiske partis ledelse for opprettelsen av en sovjetregjering*.

For det tredje, oppsplittingen av og radikaliseringen i rekkene til sosialdemokratiet og andre partier som deltar i enhetsfronten må allerede ha kommet til det punkt at en anseelig del av dem *krever skånselløse tiltak mot fascister og de andre reaksjonære*, kjemper sammen med kommunistene mot fascismen og åpent står mot den reaksjonære delen av sitt eget parti som er fiendtlig mot kommunismen.

Når og i hvilke land det vil bli en situasjon hvor disse forutsetningene vil være til stede i tilstrekkelig grad, er det umulig å si på forhånd. Men en slik mulighet *er ikke utelukket i noe kapitalistisk land*, vi må regne med den og ikke bare orientere og forberede oss selv på det, men også orientere arbeiderklassen på samme måte.

Det faktum at vi i det hele tatt tar opp dette spørsmålet til diskusjon i dag, henger selvsagt sammen med vår vurdering av situasjonen og de nærmeste utviklingsperspektivene, samt med enhetsfrontbevegelsens faktiske vekst i en rekke land i løpet av den siste tida. I mer enn ti år har ikke situasjonen i de kapitalistiske land vært slik at det

var nødvendig for Den Kommunistiske Internasjonale å diskutere spørsmål av en slik karakter. Dere husker, kamerater, at på vår fjerde kongress i 1922, og igjen på den femte kongressen i 1924, var spørsmålet om parolen om en *arbeidernes* eller *arbeidernes og bøndernes regjering* oppe til diskusjon. Opprinnelig dreide emnet seg hovedsakelig om et spørsmål som kan sammenliknes med det vi diskuterer i dag. Diskusjonene som fant sted i Den Kommunistiske Internasjonale på den tida om dette spørsmålet og særlig de politiske *feilene* som ble gjort i forbindelse med det, har i dag fått igjen sin betydning for å *skjerpe vår årvåkenhet mot faren for høyre- eller »venstre»-avvik* fra den *bolsjevikiske linja* på dette spørsmålet. Derfor skal jeg kort nevne noen få av disse feilene, for derigjennom å trekke de erfaringene av dem som er nødvendige for våre partiers nåværende politikk.

Den første rekken av feil skyldtes at spørsmålet om en arbeiderregjering ikke klart og tydelig nok var satt sammen med eksistensen av en politisk krise. Takket være dette, var *høyreopportunistene* i stand til å tolke tingene som at man kunne streve etter dannelsen av en arbeiderregjering støttet av kommunistpartiet i så å si enhver »normal» situasjon. På den andre siden anerkjente de *ultra-venstre* bare en arbeiderregjering som ble dannet ved en væpnet oppstand etter borgerskapets fall. Begge synspunkter var feilaktige. For å unngå å gjøre slike feil, skal vi derfor nå legge *stor vekt* på den *nøyaktige vurderingen* av de spesielle, særegne forholdene ved den politiske krisa og massebevegelsens oppsving, da opprettelsen av en enhetsfrontregjering vil vise seg mulig og politisk nødvendig.

Den *andre* rekken av feil skyldtes at spørsmålet om en arbeiderregjering ikke var knyttet sammen med utviklingen av den proletariske enhetsfrontens militante *massebevegelse*. Slik kunne *høyreopportunistene* fordreie spørsmålet og redusere det til en prinsippløs taktikk for å danne blokk

med sosialdemokratiske partier på grunnlag av rent parlamentariske sammensetninger. *Ultra-venstre* skrek derimot: »Ingen koalisjon med det kontra-revolusjonære sosialdemokratiet!», og anså alle sosialdemokrater for å være kontra-revolusjonære.

Begge deler var feilaktig, og vi understreker på den ene side at vi ikke i det hele tatt ønsker en »arbeiderregjering» som ikke ville være noe annet enn en utvidet sosialdemokratisk regjering. Vi foretrekker til og med å ikke bruke betegnelsen »arbeiderregjering» og *snakker om en enhetsfrontregjering*, som av politisk karakter er noe fullstendig, prinsipielt forskjellig fra alle sosialdemokratiske regjeringer som vanligvis kaller seg »arbeiderregjeringer.» Mens en sosialdemokratisk regjering er et redskap for klasse-samarbeid med borgerskapet som tjener bevaringen av den kapitalistiske orden, er *enhetsfrontregjeringa* et redskap for samarbeidet mellom proletariatets revolusjonære fortrøpp og andre anti-fascistiske partier i hele det arbeidende folks tjeneste, en kampregjering mot fascisme og reaksjon. Det er altså en *åpenbar forskjell* mellom disse to tingene.

På den annen side understreker vi nødvendigheten av å se *forskjellen mellom de to forskjellige fraksjonene i sosialdemokratiet*. Som jeg allerede har sagt, er det en reaksjonær leir i sosialdemokratiet, men ved siden av denne finnes det og vokser det fram en leir av venstre-sosialdemokrater (uten anførsel), en leir av arbeidere som er i ferd med å bli revolusjonære. I praksis består den avgjørende forskjellen mellom dem i deres holdning til arbeiderklassens enhetsfront. De reaksjonære sosialdemokratene er *mot* enhetsfronten. De bakvasker enhetsfrontbevegelsen, saboterer og demoraliserer den, fordi den undergraver deres blokkpolitikk med borgerskapet. Venstre-sosialdemokratene er *for* *enhetsfronten*. De forsvarer, styrker og utvikler enhetsfrontbevegelsen. Ettersom denne enhetsfrontbevegelsen er en kampbevegelse mot fascisme og reaksjon, vil den være en

stadig drivende kraft som driver enhetsfrontregjeringa til kamp mot det reaksjonære borgerskapet. Jo mektigere denne massebevegelsen er, jo større styrke kan den sette bak regjeringa i bekjempelsen av de reaksjonære. Og jo bedre denne massebevegelsen er organisert *nedenfra*, jo videre enhetsfrontens nett av *partiuavhengige klasseorganer er på fabrikkene*, blant de *arbeidsløse*, i *arbeiderdistriktene*, blant *småkårsfolk i byene og på landet*, jo større vil garantien være mot en mulig degenerering av enhetsfrontregjeringas politikk.

Den tredje gruppen av feilaktige synspunkter som kom fram i lyset i løpet av våre tidligere diskusjoner berørte nettopp »arbeiderregjeringas» praktiske *politikk*. Høyre-*opportunistene* mente at en »arbeiderregjering» burde holde seg »innenfor rammen av det borgerlige demokratiet», og følgelig ikke treffe noen tiltak som gikk ut over denne rammen. De *ultra-venstre* avslo derimot å gjøre noe forsøk i praksis på å danne en enhetsfrontregjering.

1923 i *Sachsen og Thüringen* viser et tydelig bilde av en høyre-*opportunistisk* »arbeiderregjering» i praksis. At kommunistene gikk inn i Sachsens arbeiderregjering sammen med venstre-sosialdemokratene (Zeigner-gruppen), var ikke noen feil i seg selv. Tvert i mot, den revolusjonære situasjonen i Tyskland rettferdiggjorde fullt ut dette skrittet. Men når kommunistene tok del i regjeringa, burde de først og fremst ha brukt sine posisjoner *til å bevæpne proletariatet*. De gjorde ikke dette. De beslagla ikke engang en eneste rikmannsbolig, skjønt boligmangelen blant arbeiderne var så stor at mange av dem med koner og barn fremdeles var uten tak over hodet. De gjorde heller ingenting for å organisere arbeidernes revolusjonære massebevegelse. Overhodet oppførte de seg som vanlige parlamentariske ministre »innen rammen av det borgerlige demokratiet». Som dere vet var dette resultatet av den opportunistiske politikken til Brandler og hans tilhengere.

Resultatet var en slik fallitt, at vi til og med i dag er nødt til å bruke Sachsen-regjeringa som det klassiske eksempel på hvordan revolusjonære *ikke* må oppføre seg når de sitter i regjeringa.

Kamerater! Vi krever en helt annen politikk fra enhver enhetsfrontregjering: Vi krever at den gjennomfører *bestemte revolusjonære grunnkrav* som situasjonen krever. For eksempel, kontroll over produksjonen, kontroll over bankene, oppløsning av politiet og at det skal erstattes med en bevæpnet arbeider-milits, osv.

For femten år siden oppfordret Lenin oss til å rette all vår oppmerksomhet mot »å finne formene for *overgangen* eller *tilnærmingen* til den proletariske revolusjonen.» Kanskje vil *enhetsfrontregjeringa* vise seg å være *en* av de viktigste overgangsformene i en rekke land. De »venstre»-doktrinære har alltid gått utenom denne Lenins anvisning. Som de innskrenkede propagandistene de er, har de bare snakket om »målene», uten noensinne å bekymre seg om »overgangsformene». På den annen side har »høyreopportunistene» forsøkt å opprette et *demokratisk mellomstadium* mellom borgerskapets diktatur og proletariatets diktatur for å gi arbeiderne illusjonen om at man på fredelig parlamentarisk vis kan spasere over fra det ene diktaturet til det andre. Dette innbilte »mellomstadiet» har de også kalt en »overgangsform» og til og med påberopt seg Lenins ord! Men denne svindelen var det ikke vanskelig å avsløre: Lenin snakket jo om overgangsformen og tilnærmelsen til den »*proletariske revolusjonen*», det vil si, til styringen av borgerskapets diktatur, og *ikke* om noen overgangsform mellom det borgerlige og proletariske diktaturet.

Hvorfor tilla Lenin overgangsformen til den proletariske revolusjonen en så ualminnelig stor betydning? Fordi han hadde for øye »*alle store revolusjoners grunnlov*», loven om at propaganda og agitasjon alene ikke kan erstatte *massenes egen politiske erfaring* når det er spørsmål om virkelig å

trekke de brede masser av det arbeidende folk over på den revolusjonære fortroppens side, og uten dette er det umulig å kjempe en seierrik kamp om makta. Det er en vanlig »venstre«-feil å tro at så snart en politisk (eller revolusjonær) krise kommer, er det nok at de kommunistiske ledere setter fram parolen om revolusjonær oppstand, og de brede massene vil følge denne parolen. Nei, til og med i en slik krise er massene slett ikke alltid rede til å gjøre det. Vi så dette i Spanias tilfelle. Før å hjelpe *millionmassene* til så fort som mulig på grunnlag av egen erfaring å lære seg hva de må gjøre, hvor den avgjørende utveien er å finne og hvilket parti som fortjener deres tillit – til det er det nødvendig med både overgangsparoler og til og med særskilte »former for overgang eller tilnærming til den proletariske revolusjonen«. Hvis ikke kan de store folke-massene som er fanget i småborgerskapets demokratiske illusjoner og tradisjoner, vakle, tvile og gå vill til og med når det er en revolusjonær situasjon, uten å finne veien til revolusjonen – og siden havne under de fascistiske bødlernes øks.

Derfor regner vi med muligheten av å danne en anti-fascistisk enhetsfrontregjering i en politisk krise. I den utstrekning en slik regjering virkelig kommer til å føre kampen mot folkets fiender og gi arbeiderklassen og kommunistpartiet frie hender, skal vi kommunister gi den vår uforbeholdne støtte og som revolusjonens soldater skal vi ta vår plass i *forreste ildlinje*. Men vi sier åpent til massene:

Denne regjering kan *ikke* bringe noen *endelig* redning. Den er ikke i stand til å styrte utsugernes klasseherredømme, og derfor kan den heller ikke definitivt avskaffe faren for en fascistisk kontra-revolusjon. Følgelig er det *nødvendig å forberede seg på den sosialistiske revolusjonen!* Sovjetmakt og bare sovjetmakt kan bringe redningen!

Når vi vurderer den nåværende utvikling av verdens-

situasjonen, så ser vi at den *politiske krise* modnes i en rekke land. Derfor er det viktig og nødvendig at vår kongress fatter en fast beslutning i spørsmålet om en enhetsfrontregjering.

Dersom våre partier er i stand til å utnytte på bolsjevikisk vis muligheten til å danne en enhetsfrontregjering og kampen omkring opprettelsen av den, forstår å utnytte en slik regjerings maktperiode til å *forberede massene revolusjonært*, vil dette være den *beste politiske rettferdiggjøring* av vår kurs mot å danne en enhetsfrontregjering.

DEN IDEOLOGISKE KAMPEN MOT FASCISMEN

En av de svakeste sidene ved våre partiers anti-fascistiske kamp består i at de *ikke reagerer tilstrekkelig og i rett tid* på fascismens demagogi og ennå til denne dag fortsetter å overse problemene i kampen mot den fascistiske ideologien. Mange kamerater trodde ikke at en så reaksjonær avart av den borgerlige ideologi som fascismens ideologi, som i sin urimelighet ofte utarter til det rene vanvidd, overhodet ville være i stand til å øve innflytelse over massene. Dette var en stor feil. Kapitalismens langt framskredne forråtnelse trenger inn til margen av dens ideologi og kultur, og de brede folkemassenes fortvilte stilling gjør visse lag motakelig for smitte fra det ideologiske avfallet av denne forråtnelsen.

Styrken av fascismens ideologiske smitte må ikke i noe tilfelle undervurderes. Tvert i mot må vi på vår side utvikle en omfattende ideologisk kamp på grunnlag av en klar, folkelig argumentasjon, ved å nærme oss det særegne ved folkemassenes nasjonale psyke på en veloverveid og riktig måte.

Fascistene roter igjennom hvert folks *historie* for å

framstille seg som etterfølgere og videreførere av alt det som er opphøyd og heltmodig i dets fortid, og alt som har vært fornede og krenkende for folkets nasjonalfølelse utnytter de som våpen mot fascismens fiender. I Tyskland utgis det hundretall av bøker som bare har ett formål: Å forfalske det tyske folks historie og gi den et fascistisk utseende. De nybakte nasjonal-sosialistiske historikerne forsøker å framstille Tysklands historie som om det i kraft av en »historisk lov» finnes en utviklingslinje som løper som en rød tråd gjennom to tusen år, som leder fram til at en nasjonal »redningsmann» står fram på den historiske scenen, det tyske folkets »Messias», den kjente »korporalen» av østerriksk avstamning! I disse bøkene framstilles det tyske folkets største menn i fortida som fascistene, og de store bondebevegelsene framstilles som de direkte forløperne til den fascistiske bevegelsen.

Mussolini bestreber seg krampaktig på å ta Garibaldi helteskikkelse til inntekt for seg selv. De franske fascistene kårer Jeanne d'Arc til sin heltinne. De amerikanske fascistene appellerer til den amerikanske frigjøringskrigens tradisjoner, til Washingtons og Lincolns minne. De bulgarske fascistene utnytter den nasjonale frigjøringsbevegelsen på sytti-tallet og dens helter som er elsket av folket, Wasil Levski, Stefan Karadsh osv.

De kommunister som tror at alt dette ikke angår arbeiderklassen, som ikke gjør noe for å opplyse de arbeidende massene om deres eget folks fortid på en riktig historisk måte, i virkelig marxistisk, i leninistisk-marxistisk, i Lenins og Stalins ånd, som ikke gjør noe for å knytte sin nåværende kamp sammen med sitt folks revolusjonære tradisjoner i fortida, slike kommunister overlater frivillig alt det som er verdifullt i nasjonens fortid til de fascistiske forfalsknerne, slik at de kan fordumme folke-massene. (Bifall)

Nei, kamerater! *Hvert viktig spørsmål, ikke bare i nåtida*

og i framtida, men også i vårt folks fortid angår oss. Vi kommunister driver jo ikke trangsynt politikk for arbeidernes snevert faglige interesser. Vi er ikke innskrenkede fagforeningsfunksjonærer eller ledere av middelalderiske håndverker- og svennelaug. Vi er representanter for den viktigste og største klassen i det moderne samfunn og dens klasseinteresser – for arbeiderklassen, hvis skjebne er å frigjøre menneskeheten fra det kapitalistiske samfunns lidelser, den klassen som allerede har kastet av seg kapitalismens åk på en sjettedel av kloden og her er den herskende klassen. Vi forsvarer livsinteressene til alle utbyttede arbeidende lag, dvs. det overveldende flertallet i hvert kapitalistisk land.

Vi kommunister er uforsonlige prinsipielle motstandere av den borgerlige nasjonalismen i alle dens avskygninger. Men vi er ikke tilhengere av den nasjonale nihilismen og må aldri opptre slik. Oppgaven med å oppfostre arbeiderne og alle arbeidende i den proletariske internasjonals ånd, er en av de grunnleggende oppgavene for ethvert kommunistparti. Men den som tror at dette berettiger eller til og med tvinger ham til å forakte alle nasjonale følelser blant de brede massene, han er langt fra en virkelig bolsjevik og har ikke forstått noe av Lenins og Stalins lære om det nasjonale spørsmål. (Bifall).

Lenin, som alltid og konsekvent bekjempet den borgerlige nasjonalismen, har i sin artikkel »Om storrussenes nasjonalstolthet» fra 1914 gitt oss et eksempel på hvordan spørsmålet om de nasjonale følelsene skal behandles på riktig måte. Han skrev:

»Er da følelsen av nasjonalstolthet fremmed for oss klassebevisste storrussiske proletarer? Selvsagt ikke! Vi elsker vårt språk og vårt hjemland, vi arbeider i første rekke for at *dets* arbeidende masser (dvs. ni tiendedeler av *dets* befolkning) skal heves opp til et bevisst liv som sømmer seg demokrater og sosialister. Det smerter oss

mer enn andre å se og føle hvilke voldshandlinger, hvilken undertrykkelse, hvilke forhånelser tsarens bødler, godseierne og kapitalistene utsetter vårt vakre hjemland for. Vi er stolte over at disse voldshandlingene har framkalt motstand i vår midte, i storrussernes leir, og at Radisjtsjev, dekabristene og de intellektuelle revolusjonære på sytti-tallet har gått fram av *denne* leiren, at den storrussiske arbeiderklassen i 1905 skapte et mektig revolusjonært masseparti . . .

Vi er fylt av nasjonal stolthet, for den storrussiske nasjonen har også frambrakt en revolusjonær klasse, har *også* bevist at den er i stand til å gi menneskeheten store forbilder i kampen for friheten og sosialismen, og ikke bare store pogromer, mange galger og torturkamre, hard hungersnød og fornedrende kryperi for prester, tsarer, godseiere og kapitalister.

Vi er fylt av nasjonal stolthet, og nettopp derfor hater vi *spesielt* vår trellbundne fortid . . . og trellbundne nåtid, der de samme godseierne, understøttet av kapitalistene, fører oss i krig for å kreve Polen og Ukraina, for å kue de demokratiske bevegelsene i Persia og Kina, for å styrke banden av Romanover, Bobrinskier, Purisjkevitsjer, som er en skam for vår storrussiske nasjonalfølelse.»

Slik skrev Lenin om nasjonalstoltheten.

Jeg tror ikke, kamerater, at jeg handlet uriktig under Leipzig-prosessen, når jeg på fascistenes forsøk på å håne det bulgarske folk som et barbarisk folk, forsvarte den nasjonale æren til det bulgarske folks arbeidende masser, som oppofrende kjemper mot de fascistiske ransmennene, de virkelige barbarene og ville (stormende og vedvarende bifall), og når jeg erklærte at jeg ikke hadde noen grunn til å skamme meg over at jeg er bulgarer, men at jeg tvert i mot er stolt over å være sønn av den heltedige bulgarske arbeiderklassen. (Bifall)

Kamerater! Den proletariske internasjonalsismen må så å si «akklimatisere» seg i hvert land for å slå dype røtter i hjemlandets jord. De *nasjonale formene* for den proletariske klassekampen og arbeiderklassen i de enkelte land står ikke i motsetning til den proletariske internasjonalsismen, tvert i mot, nettopp i disse formene kan en framgangsrikt forsvare også proletariatets *internasjonale interesser*.

Selvsagt må en overalt og ved alle anledninger avsløre og bevise konkret for massene at det fascistiske borgerskapet under påskudd av å forsvare de allmenne nasjonale interessene, driver sin egoistiske politikk for å undertrykke og utbytte sitt eget folk, liksom for å utplyndre og trellbinde andre folk. Men en må ikke *innskrenke* seg til bare å gjøre dette. En må samtidig gjennom arbeiderklassens kamp og det kommunistiske partiets aksjoner, vise at proletariatet, som reiser seg til kamp mot enhver trellbinding og mot enhver nasjonal undertrykkelse, er den *eneste* virkelige forkjemper for folkets nasjonale frihet og uavhengighet.

Proletariatets interesser i klassekampen mot sitt eget lands utbyttere og undertrykkere står ikke i motsetning til en fri og lykkelig framtid for nasjonen. Tvert i mot, den sosialistiske revolusjonen vil bety nasjonens redning og bane vei for den til et høyere oppsving. *Ved* at arbeiderklassen for tida bygger opp sine klasseorganisasjoner og befester sine stillinger, *ved* at den forsvare de demokratiske friheter og rettigheter, *ved* at den kjemper for å styrte kapitalismen, kjemper den for nasjonens framtid.

Det revolusjonære proletariatet kjemper for å redde folkets kultur, for å frigjøre den fra den oppråtnende monopolkapitalismens lenker, fra den barbariske fascismen som øver vold mot den. *Bare* den proletariske revolusjon kan hindre kulturens undergang, kan bringe den til den største blomstring som en virkelig folkekultur – *nasjonal i formen, sosialistisk i innholdet*, slik som vi ser det foregår i Sovjetunionen under *Stalins* ledelse. (Bifall)

Den proletariske internasjonalsismen står ikke i motsetning til de arbeidendes kamp for nasjonal, samfunnsmessig og kulturell frihet i de ulike landene, tvert i mot, takket være den internasjonale proletariske solidariteten og kampfelleskapet, sikrer den den støtten som er nødvendig for å seire i denne kampen. Arbeiderklassen i de kapitalistiske land kan bare seire i *intimt forbund* med den store Sovjetunionens seierrike proletariat. Folkene i koloniene og undertrykte nasjonale minoriteter kan tilkjempe seg sin frihet *bare* ved å kjempe hånd i hånd med proletariatet i de imperialistiske land. Den *eneste* veien til seier for den proletariske revolusjon i de imperialistiske land går gjennom den revolusjonære alliansen mellom arbeiderklassen i de imperialistiske land og den nasjonale frigjøringsbevegelse i koloniene og halvkoloniene, for som Marx lærte oss: »et folk som undertrykker andre folk, kan ikke være fritt.»

De kommunister som tilhører en undertrykt, avhengig nasjon kan ikke kjempe framgangsrikt mot sjåvinismen blant folket i sin egen nasjon, dersom de ikke *samtidig* viser i den praktiske massebevegelsen at de virkelig kjemper for å frigjøre sin nasjon fra et fremmed lands åk. På den annen side kan heller ikke de kommunister som tilhører en undertrykkernasjon, gjøre det som er nødvendig for å oppfostre de arbeidende massene i sin nasjon, i internasjonalsismens ånd dersom de ikke fører en *energisk kamp* mot »sitt eget» borgerskaps undertrykkelsespolitikk, for full selvbestemmelsesrett for de nasjoner som dette borgerskapet *trellbinder*. Dersom de ikke gjør dette, letter de heller ikke de undertrykte nasjonenes frigjøring fra sine nasjonalistiske fordommer.

Bare dersom vi handler i denne ånd, dersom vi i hele vårt massearbeid på en overbevisende måte viser at vi er like fri for både nasjonal nihilisme og borgerlig nasjonalisme, bare i så fall vil vi kunne føre en virkelig framgangsrik kamp mot fascistenes sjåvinistiske demagogi.

Derfor er en riktig og konkret tillempling av Lenins og Stalins nasjonalitetspolitikk så overordentlig viktig. Det er *ubetinget forutsetning* for en framgangsrik kamp mot sjåvinismen, hovedverktøyet for fascismens ideologiske innflytelse over massene. (Bifall)

III. KONSOLIDERINGEN AV KOMMUNISTPARTIENE OG KAMPEN FOR PROLETARIATETS POLITISKE ENHET

Kamerater! I kampen for opprettelsen av enhetsfronten vokser det kommunistiske partiets ledende rolle i meget sterk grad. Bare det kommunistiske partiet er i bunn og grunn initiativtakeren, organisatoren og drivkraften i arbeiderklassens enhetsfront.

De kommunistiske partiene kan sikre mobiliseringen av de bredeste massene av det arbeidende folk til enhetlig kamp mot fascismen og kapitalens offensiv *bare dersom de allsidig konsoliderer sine egne rekker*, utvikler sitt initiativ, gjennomfører en marxist-leninistisk politikk og en riktig, smidig taktikk som tar hensyn til den konkrete situasjonen og styrkeforholdene i klassekampen.

Konsolideringen av de kommunistiske partiene

I perioden mellom den sjette og syvende kongress, har partiene våre i de kapitalistiske land utvilsomt *vokst og stålsatt seg betydelig*. Men det ville være en stor og farlig feil å slå seg til ro med det. Jo mer arbeiderklassens enhetsfront

kommer til å utvide seg, jo oftere vil det dukke opp nye kompliserte oppgaver for oss og jo mer nødvendig vil det bli for oss å arbeide for å styrke partiene våre politisk og organisatorisk. Proletariatets enhetsfront skaper en arbeiderhær som kan fylle sin oppgave dersom det står en ledende kraft i spissen for den, som viser den målet og veien. Denne ledende kraften kan *bare være et sterkt, proletarisk, revolusjonært parti.*

Når vi kommunister setter alle krefter inn for enhetsfronten, gjør vi det ikke ut fra snevre hensyn, for å verve nye medlemmer til de kommunistiske partiene. Vi må likevel konsolidere de kommunistiske partiene allsidig og øke deres medlemstall *nettopp fordi* vi alvorlig ønsker å befeste enhetsfronten. Konsolideringen av de kommunistiske partiene er ikke noe snevert partianliggende, men er i hele arbeiderklassens interesse.

De kommunistiske partienes enhet, revolusjonære sammensveising og kampdugelighet er en overmåte verdifull kapital som ikke bare tilhører oss, men hele arbeiderklassen. Vår beredvillighet til å gå til kamp mot fascismen sammen med de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene, har vi forbundet med og skal vi forbinde med uforsonlig kamp mot sosialdemokratismen som det ideologiske og praktiske uttrykket for samarbeid med borgerskapet og følgelig også mot *enhver inntrengen* av denne ideologien i våre egne rekker.

Når vi uredde og besluttsomt gjennomfører enhetsfrontpolitikken, støter vi på hindringer innenfor våre egne rekker, som vi for enhver pris må fjerne hurtigst mulig.

Etter Den Kommunistiske Internasjonales sjette kongress ble det i alle kommunistiske partier i de kapitalistiske land gjennomført en *framgangsrik kamp mot tendensen til opportunistisk å tilpasse seg forholdene under den kapitalistiske stabiliseringen og mot smitten av reformistiske og legalistiske illusjoner.*

Våre partier rensket rekkene for alle slags høyreopportunister, og styrket derved sin bolsjevikiske enhet og kampdugelighet. Kampen mot sekterismen ble derimot ført mindre framgangsrikt og iblant ble den ikke ført i det hele tatt. Sekterismen trådte ikke lenger fram i primitive, åpne former slik som i de første årene da Den Kommunistiske Internasjonale besto, men under dekke av formell anerkjennelse av en bolsjevikisk massepolitikk. I vår tid er dette ofte ikke lenger en »barnesykdom» slik som Lenin skrev, men en *inngrodd last*. Uten at vi frigjør oss fra denne lasten, er det umulig å løse oppgaven med å opprette proletarietets enhetsfront og føre massene fram fra reformismens posisjoner til revolusjon.

I den nåværende situasjon er det *framfor alt* sekterismen, den *selvtilfredse* sekterismen, som vi har kalt den i resolusjonsutkastet, som hindrer vår kamp for å virkeliggjøre enhetsfronten — sekterismen, som er tilfreds med sin *doktrinære innskrenkethet*, med sin isolering fra massenes virkelige liv, tilfreds med sine *forenklede metoder* for å løse arbeiderbevegelsens mest sammensatte problemer etter sjablongmessige skjemaer, — sekterismen som gjør krav på å være allvitende og ser det som overflødig å lære av massene, av arbeiderbevegelsens erfaringer, kort sagt, sekterismen som synes alt er en barnelek. Den selvtilfredse sekterismen vil og kan ikke forstå at det kommunistiske partiets ledelse av arbeiderklassen ikke oppstår av seg selv. Det kommunistiske partiets ledende rolle i arbeiderklassens kamper må erobres. Til dette trengs ingen deklamasjoner om kommunistenes ledende rolle, en må fortjene og vinne arbeidermassenes tillit gjennom daglig massearbeid og en riktig politikk. Dette er bare mulig dersom vi kommunister i vårt politiske arbeid alvorlig tar i betraktning det virkelige nivået av massenes klassebevissthet, graden av deres revolusjonering, dersom vi nøkternt vurderer den konkrete situasjon, ikke på grunnlag av våre ønsker, men på grunnlag av de faktiske forhold. Vi

må tålmodig, skritt for skritt lette massenes overgang til kommunismen. Vi må aldri glemme Lenins ord, som på det mest ettertrykkelige advarer oss om at »det gjelder nettopp at en *ikke* må tro at det som er overvunnet for oss, er overvunnet for *klassen*, overvunnet for *massene*.» (Radikalismen – kommunismens barnesykdom.)

Kamerater, finnes det kanskje ikke mange slike doktrinære elementer i våre rekker, som alltid og overalt bare værere fare i enhetsfront-taktikken? For slike kamerater er hele enhetsfronten en eneste stor fare. Men denne sekteriske »prinsippfastheten» er ikke noe annet enn politisk hjelpeløshet overfor de vansker den direkte ledelsen av massenes kamp byr på.

Sekterismen kommer *særlig* til uttrykk i overvurderingen av massenes revolusjonering, i overvurderingen av det tempo de forlater reformismens posisjoner i, i forsøk på å hoppe over de vanskelige etappene og de innviklede oppgavene i bevegelsen. Metodene for ledelse av massene er i praksis ofte blitt erstattet med metodene for ledelse av en snever partigruppe. En undervurderte styrken av massenes tradisjonelle forbindelser med sine organisasjoner og ledere, og når massene ikke med en gang rev disse båndene over, begynte en å behandle dem like krasst som en behandlet de reaksjonære lederne deres. En skjematisk taktikken og parolene for alle land, uten å ta hensyn til særegenhetene i den konkrete situasjon i hvert enkelt land. En ignorerte nødvendigheten av iherdig kamp blant de brede lag av massene for å vinne deres tillit, og en forsømte kampen for massenes delkrav og arbeid i de reformistiske fagforeningene og de fascistiske masseorganisasjonene. Enhetsfrontpolitikken ble ofte erstattet med rene oppfordringer og abstrakt propaganda.

Den sekteriske innstillingen har ikke mindre hemmet den riktige utvelgelsen av folk, skoleringen og utdanningen av *kadrer* som har *forbindelser* med massene, som *nyter*

massenes tillit, av *revolusjonært stålsatte* kadre som er prøvet i revolusjonære kamper, som forstår å forene erfaringene fra det praktiske *massearbeidet* med en bolsjeviks prinsippfasthet.

Sekterismen har slik sinket veksten av de kommunistiske partiene i vesentlig grad, vanskeliggjort gjennomføringen av en riktig massepolitikk, hindret utnyttelsen av klassefiendens vanskeligheter til å styrke den revolusjonære bevegelsens posisjoner, hindret de kommunistiske partiene i arbeidet med å vinne de brede proletariske massene over på sin side.

Samtidig som vi kjemper på det mest energiske for å utrydde og overvinne de siste restene av den selvtilfredse sekterismen, må vi på alle måter skjerpe vår årvåkenhet overfor og kamp mot *høyreopportunismen* og alle dens konkrete utslag. Vi må være oppmerksomme på at denne faren kommer til å vokse i samme grad som den brede enhetsfronten utvikles. Vi ser allerede tendenser til å nedvurdere det kommunistiske partiets rolle i enhetsfrontens rekker og til forsonlighet overfor den sosialdemokratiske ideologien. Vi må heller ikke tape av syne at enhetsfront-taktikken er en metode til å overbevise de sosialdemokratiske arbeiderne på en anskuelig måte om riktigheten av den kommunistiske politikken og det feilaktige ved den reformistiske politikken, *ikke en forsoning med den sosialdemokratiske ideologien i praksis*. En framgangsrik kamp for opprettelsen av enhetsfronten krever ubetinget en stadig kamp innenfor våre rekker mot tendenser til å *nedvurdere partiets rolle*, mot de *legalistiske illusjonene*, mot å stole på *spontanitet og automatisme* både når det gjelder å likvidere fascismen og å gjennomføre enhetsfronten, mot den *minste vakling i øyeblikk da det kreves avgjørende handling*.

»Det er nødvendig», lærer kamerat Stalin oss, »at partiet i sitt arbeid forstår å forene den største prinsippfasthet (som

ikke må forveksles med sekterisme!) med mest mulig forbindelse og kontakt med massene (ikke å forveksle med halehengspolitikk!), for ellers er det umulig for partiet ikke bare å lære massene, men også å lære av dem, ikke bare å lede massene og heve dem opp på partiets nivå, men også lytte til massenes stemme og finne deres mest brennende behov.»¹³

Arbeiderklassens politiske enhet

Kamerater! Utviklingen av en enhetsfront i de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeidernes felles kamp mot fascismen og kapitalens offensiv, reiser også spørsmålet om *arbeiderklassens politiske enhet, om et enhetlig politisk masseparti*. De sosialdemokratiske arbeiderne blir av erfaring mer og mer overbevist om at kampen mot klassefienden krever en enhetlig politisk ledelse ettersom en *splittet ledelse* hindrer en videre utvikling og styrking av arbeiderklassens enhetlige kamp.

For proletariatets klassekampinteresser og for framgang i den proletariske revolusjonen er det absolutt nødvendig at hvert land bare har ett enhetlig proletarparti. Det er selvsagt ikke så lett og enkelt å oppnå dette. Det krever iherdig arbeid og kamp og er nødt til å bli en mer eller mindre langvarig prosess. De kommunistiske partiene må støtte seg på arbeidernes voksende ønske om en samling av de sosialdemokratiske partiene eller enkelte av deres organisasjoner med de kommunistiske partiene og de må fast og tillitsfullt ta initiativet til denne samlingen. *Det er vår sak*, det er Den Kommunistiske Internasjonals sak å samle arbeiderklassens styrker til ett enhetlig revolusjonært proletarisk parti i det øyeblikk den internasjonale arbeider-

bevegelsen går inn i perioden for overvinning av splittelsen. Mens det er tilstrekkelig for opprettelsen av en enhetsfront mellom kommunister og sosialdemokrater å ha en avtale om å kjempe mot fascismen, mot kapitalens offensiv og krigen, er det bare mulig å oppnå politisk enhet på grunnlag av en rekke bestemte forutsetninger av prinsipiell karakter.

Denne samlingen er bare mulig på følgende betingelser:

For det første: Fullstendig uavhengighet av borgerskapet og fullstendig oppløsning av sosialdemokratenes blokk med borgerskapet.

For det andre: Aksjonsenhet må være opprettet på forhånd.

For det tredje: Anerkjennelse av nødvendigheten av å styrte borgerskapets herredømme på revolusjonært vis og opprette proletariatets diktatur i form av sovjeter.

For det fjerde: Avvisning av støtte til ens eget borgerskap i den imperialistiske krigen.

For det femte: Oppbygging av partiet på grunnlag av den demokratiske sentralismen, som sikrer viljens og handlingens enhet og er prøvet gjennom de russiske bolsjevikenes erfaring.

Vi må tålmodig og kameratslig forklare de sosialdemokratiske arbeiderne hvorfor arbeiderklassens politiske enhet er umulig uten disse betingelsene. Vi må diskutere meningen og betydningen av disse betingelsene med dem. Hvorfor er fullstendig uavhengighet av borgerskapet og en sprengning av sosialdemokratenes blokk med borgerskapet nødvendig for virkeliggjøringen av proletariatets politiske enhet?

Fordi hele arbeiderbevegelsens erfaring og særlig erfaringene fra femten års koalisjonspolitik i Tyskland, har vist at en politikk som går ut på samarbeid med og avhengighet av borgerklassen, fører til arbeiderklassens nederlag og fascistens seier. Den eneste virkelige veien til seier er bolsjevikenes vei, veien med uforsonlig klassekamp mot borgerskapet.

Hvorfor må det være en betingelse for den politiske enheten at det er opprettet aksjonsenhet på forhånd?

Fordi aksjonsenhet for å slå tilbake kapitalens offensiv og fascismen er mulig og nødvendig til og med før flertallet av arbeiderne er samlet på en felles politisk plattform for styrting av kapitalismen. Men å arbeide seg fram til felles syn på hovedlinjene og målene for proletariatets kamp — noe som er nødvendig for samling av partiene — krever mer eller mindre lang tid. Og den beste måten å oppnå felles synspunkter på, er i felles kamp mot klassefienden *allerede i dag*. Å foreslå samling med en gang i stedet for å danne enhetsfront, er det samme som å plassere hesten bak kjerra og tro at kjerra vil gå forover. (Latter) Nettopp fordi spørsmålet om politisk enhet ikke er en manøvre for oss, slik som den er for mange sosialdemokratiske ledere, går vi inn for virkeliggjøring av aksjonsenheten som en av de viktigste etappene i kampen for politisk enhet.

Hvorfor er det nødvendig å anerkjenne nødvendigheten av en revolusjonær styrting av borgerskapet og opprettelsen av proletariatets diktatur i form av sovjeter?

Fordi på den ene side erfaringene fra den store Oktober-revolusjonens seier, på den annen side de bitre lærdommene fra Tyskland, Østerrike og Spania i hele etterkrigsperioden har vist enda en gang at proletariatets seier bare er mulig gjennom en revolusjonær styrting av borgerskapet, og at borgerskapet heller vil drukne hele arbeiderbevegelsen i et hav av blod enn å tillate proletariatet å opprette sosialismen ved fredelige midler. Erfaringene fra Oktober-revolusjonen har klart vist at det grunnleggende innholdet i den proletariske revolusjonen er spørsmålet om proletariatets diktatur, hvis oppgave er å undertrykke de styrtede utbytternes motstand, å bevæpne revolusjonen til kampen mot imperialismen og å fullføre revolusjonen til sosialismens fullstendige seier. For å virkeliggjøre proletariatets diktatur, som er det overveldende flertallets diktatur over et forsvinnende

mindretall, over utbytterne – og bare slik kan det virkelig gjøres – er sovjetene nødvendige. For de omfatter alle deler av arbeiderklassen, hovedmassen av bøndene og det arbeidende folk, som må vekkes og rykkes inn i den revolusjonære kampfronten, for at proletariatets seier skal kunne konsolideres.

Hvorfor er det å avslå støtte til borgerskapet i en imperialistisk krig en betingelse for politisk enhet?

Fordi borgerskapet fører imperialistiske kriger for sine egne røveriske formål, mot det store flertallet av folkets interesser, uansett hvilket skalkeskjul de enn fører denne krigen under. Fordi alle imperialister kombinerer sine febrilske krigsforberedelser med en intensivert utbytting og undertrykkelse av det arbeidende folk i sitt eget land. Å støtte borgerskapet i en slik krig, er det samme som å forråde landets interesser og den internasjonale arbeiderklassen.

Til slutt, hvorfor må det være en betingelse for enhet at partiet blir bygget på grunnlag av den demokratiske sentralismen?

Fordi bare et parti som er bygget på den demokratiske sentralismes grunn kan sikre enhet i vilje og handling, og kan lede proletariatet til seier over borgerskapet, som har et så mektig våpen som det sentraliserte statsapparatet til sin disposisjon. Anvendelsen av prinsippet om den demokratiske sentralismen har bestått den historiske prøve på en glimrende måte – det har erfaringene til det russiske bolsjevikiske partiet, Lenins og Stalins parti, vist.

Ja, kamerater, vi er for arbeiderklassens enhetlige politiske masseparti. Men derfor er det også, som kamerat Stalin sier, nødvendig å ha

»et kamp-parti, et revolusjonært parti som er dristig nok til å lede proletarene i kampen om makta, som har erfaring nok til at det kan finne seg til rette i de kompliserte forhold

under en revolusjonær situasjon og elastisitet nok til å omgå alle blindskjær på veien til målet.»¹⁴

Derfor er det nødvendig å streve etter politisk enhet på grunnlag av de betingelser som er nevnt.

Vi er for arbeiderklassens politiske enhet. Derfor er vi rede til det intimeste samarbeid med alle sosialdemokrater som er for enhetsfronten og som alvorlig støtter en sammenslutning på de prinsippene som er nevnt ovenfor.

Men nettopp fordi vi er for en sammenslutning, skal vi kjempe energisk mot alle »venstre»-demagoger som forsøker å utnytte de sosialdemokratiske arbeidernes skuffelse til å skape nye sosialistiske partier eller internasjonaler som er rettet mot den kommunistiske bevegelsen og derigjennom gjør splittelsen i arbeiderklassen enda dypere.

Vi hilser de sosialdemokratiske arbeidernes økende anstrengelser for enhetsfront med kommunistene. I denne kjempegjerningen ser vi at den revolusjonære bevissthet vokser og begynnelsen på overvinnelsen av splittelsen i arbeiderklassen. Fordi vi er av den oppfatning at aksjonsenhet er en presserende nødvendighet og den sikreste veien til proletariatets politiske enhet, erklærer vi at *Den Kommunistiske Internasjonales* og dens seksjoner er rede til å gå i forhandlinger med *Den 2. Internasjonales* og dens seksjoner om opprettelsen av arbeiderklassens enhet i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og mot faren for en imperialistisk krig. (Bifall)

Konklusjon

Kamerater! Jeg kommer til slutten av min beretning. Som dere ser tar vi hensyn til at situasjonen har forandret seg siden den 6. kongressen og til lærdommene fra vår kamp.

Idet vi baserer oss på den grad av konsolidering som allerede er oppnådd i partiene våre, reiser vi i dag en rekke spørsmål *på en ny måte* – først og fremst spørsmålet om enhetsfronten og om tilnærmelsen til sosialdemokratiet, de reformistiske fagforeningene og andre masseorganisasjoner.

Det finnes kloke hoder som i alt dette vil se et avvik fra våre prinsipielle posisjoner, en slags høyrevridning fra den rette bolsjevikiske linjen. Vel, en sulten høne drømmer alltid om hirse, sier man hos oss i Bulgaria. (Latter og stormende bifall). La disse politiske høns tro det. (Latter, stormende bifall)

Dette interesserer oss ikke særlig. Det som er viktig for oss er at våre egne partier og de brede massene i hele verden forstår på en riktig måte hva vi strever etter.

Vi ville ikke være revolusjonære marxister og leninister, Marx', Engels', Lenins og Stalins verdige elever hvis vi ikke *forandret* politikken vår i samsvar med den endrede situasjonen og forandringene i verdens arbeiderbevegelse.

Vi ville ikke være virkelige revolusjonære hvis vi ikke lærte av våre egne og massenes erfaringer.

Vi vil at partiene våre i de kapitalistiske land skal tre fram og handle som *arbeiderklassens virkelige politiske partier*, at de virkelig skal være en *politisk faktor* i sitt lands liv og *alltid føre en aktiv bolsjevikisk massepolitikk og ikke nøye seg med propaganda og kritikk og bare appeller om kamp for proletariatets diktatur.*

Vi er fiender av allslags skjematisme. Vi vil ta i betraktning den konkrete situasjon til enhver tid, på ethvert sted og ikke overalt handle etter *et bestemt og fastlagt skjema.* Vi vil ikke glemme at under *forskjellige forhold* kan ikke kommunistenes stilling være *den samme.*

Vi ønsker å være nøkterne og ta med i betraktning *alle etappene* i klassekampens utvikling og i veksten av massenes klassebevissthet, for derigjennom å være i stand til å finne og løse på hvert trinn de *konkrete* problemene for den

revolusjonære bevegelsen som *svarer* til dette trinnet.

Vi ønsker å finne et *felles språk* med de bredeste massene for å kunne kjempe mot klassefienden. Vi vil finne midler og veier slik at vi kan overvinne *den revolusjonære fortroppens isolering* fra proletariatets masser og resten av det arbeidende folk, liksom vi vil overvinne *arbeiderklassens skjebnesvangre isolering* fra sine naturlige allierte i kampen mot borgerskapet, mot fascismen.

Vi ønsker å trekke stadig bredere masser inn i den revolusjonære klassekampen og lede dem fram til den proletariske revolusjonen ved å *ta som utgangspunkt deres livsinteresser og behov og deres egen erfaring*.

Vi ønsker å følge de ærerike russiske bolsjevikers eksempel, Den Kommunistiske Internasjonales ledende partis – Sovjetunionens Kommunistiske Partis – eksempel, og forbinde de tyske, spanske, østerrikske og andre kommunisters *revolusjonære heltemot* med ekte *revolusjonær realisme* og gjøre slutt på alle rester av skolastisk ordkløveri om alvorlige politiske spørsmål.

Vi vil ruste våre partier allsidig, slik at de kan løse de særdeles kompliserte oppgavene de står overfor. Derfor må vi stadig høyne deres teoretiske nivå, oppfostre dem i den levende marxismen-leninismens ånd og ikke i død doktrinarisme.

Vi må utrydde den *selvtilfredse sekterismen* av rekkene våre. Det er først og fremst den som sperrer veien til massene for oss og hindrer oss i å gjennomføre en virkelig bolsjevikisk massepolitikk. Vi vil på alle måter styrke kampen mot alle konkrete utslag av *høyreopportunismen*, fordi vi er oppmerksomme på at faren fra denne kanten kommer til å vokse etter hvert som vi gjennomfører vår massepolitikk og massekamp.

Vi vil at kommunistene i hvert land i tide skal trekke og utnytte *alle lærdommer* fra sin egen erfaring som proletariatets revolusjonære fortropp. Vi vil at de *så snart som*

mulig skal lære seg å seile på klassekampens stormfulle hav, og ikke stå på bredden som tilskuere som registrerer de framrullende bølgene og venter på pent vær. (Bifall)

Det er dette vi vil!

Og alt dette vil vi jordi, bare på denne måten vil arbeiderklassen i spissen for alle arbeidende, sveiset sammen til en revolusjonær millionarme ledet av Den Kommunistiske Internasjonale, med en så stor og klok styrmann som vår leder, kamerat Stalin (stormende bifall) – bare på denne måten vil arbeiderklassen være i stand til virkelig å oppfylle sin historiske misjon – å feie fascismen og sammen med den kapitalismen bort fra jordens overflate!

(Alle reiser seg og hyller kamerat Dimitrov med stormende ovasjoner.

Fra alle kanter roper delegatene på forskjellige språk: *»Hurra, leve kamerat Dimitrov!»*

Mektig lyder *»Internasjonalen»* på alle verdens språk. En ny bifallsstorm.

Rop: *»Leve kamerat Stalin! Leve kamerat Dimitrov!»*

Rop: *»Et bolsjevikisk leve for kamerat Dimitrov, Kominterns fanebærer!»*

Rop på bulgarsk: *»Herra for kamerat Dimitrov, Den Kommunistiske Internasjonales heltmodige forkjemper mot fascismen!»*

Delegatene synger i tur og orden sine revolusjonære sanger: Italienerne synger *»Bandiera Rossa»*, polakkene *»Til barrikadene»*, franskmennene *»Carmagnole»*, tyskerne *»Roter Wedding»*, kineserne *»Den kinesiske Røde armeens marsj.»*)

**Noter til:
Fascismens offensiv og Den Kommunistiske
Internasjonals oppgaver i kampen for
arbeiderklassens enhet mot fascismen**

- 1) J. V. Stalin: »Beretning på partiets 17. kongress om arbeidet i sentralkomiteen for SUKP(b)» (1934) i »Spørsmål i leninismen», Oslo 1952, s. 435.
- 2) Moratorium – utsettelse for betaling av gjeld for et bestemt tidsrom. Alminnelig moratorium for all gjeld har vært gitt under ekstraordinære forhold for å forhindre konkurser og sammenbrudd i større omfang. Således ble det erklært moratorium ved utbruddet av 1. verdenskrig, etter krakket på New York-børsen i 1929 etc.
Hitlers moratorium like etter nazistenes maktovertakelse i 1933 var et forsøk på å vinne de små og mellomstore bøndene. Moratoriet i 1933 gjaldt bare bøndenes gjeld til staten – likevel ble det ikke overholdt av Hitler.
- 3) Okhrana – det hemmelige politi i Tsar-Russland, opprettet i 1881 med det formål å bekjempe den revolusjonære bevegelse. Oppløst ved Februar-revolusjonen i 1917.
- 4) V. I. Lenin: »Noen slutninger» i »Radikalismen – kommunismens barnesykdom», Oslo 1946, s. 86–87.
- 5) Schutzbund – »Beskyttelsesforbundet», det østerrikske sosialdemokratis væpnede arbeidervern. Forbundet hadde sitt utspring i de arbeidergardene som ble dannet ved begynnelsen av revolusjonen i 1918.
Schutzbund var kjernetroppene i Wiener-arbeidernes heltmodige kamp mot Dollfuss-regjeringa i februar 1934. Kampene – som varte knapt en uke og endte med seier for reaksjonen – kom som resultat av regjeringas stadige villere angrep på arbeiderbevegelsen. Det som utføste arbeideroppstanden var at regjeringa forberedte oppløsningen av det sosialdemokratiske parti.
- 6) Preussen – som var den største delstaten i Tyskland – hadde sosialdemokratisk regjering fra 1920 til 1932. I spissen for denne

regjeringa, som var sosialdemokratiets viktigste posisjon i det tyske statsapparat i mellomkrigstida, satt Braun og Severing.

Braun/Severing-regjeringa opptrådte som borgerskapets håndgagne menn: Den satt inn politi mot enhver aksjon fra arbeiderklassens side, bekjempet kommunistpartiet og søkte å undertrykke Rød Front-masseorganisasjonene.

I 1932 organiserte riksregjeringa von Papen et statskupp og styrtet den preussiske delstats-regjeringa. Braun og Severing kapitulerte uten motstand til tross for at de hadde væpnet makt til sin disposisjon, polititropper som de tidligere ikke hadde nølt med å sette inn mot arbeiderne.

- 7) Reichsbanner – «Riksflagget» – En av det tyske sosialdemokratiets masseorganisasjoner. Reichsbanner hadde liknende oppgaver som Schutzbund (se note 5), men var ikke i besittelse av våpen ut over det rent symbolske.
- 8) V. I. Lenin: Collected Works, vol 15.
- 9) Kraft durch Freude – «Styrke gjennom lek» – fascistisk masseorganisasjon i Nazi-Tyskland som tok sikte på å få med arbeidere for å trene dem med henblikk på senere tjenestegjøring som soldater.
- 10) Doppo Lavoro – «Etter arbeidet» – italiensk fascistisk masseorganisasjon med samme siktemål som Kraft durch Freude (se note 9).
- 11) de Man – en av lederne av det sosialdemokratiske partiet i Belgia som etter oppdrag fra partiet i 1933 laget den såkalte «de Man-planen». Denne, som ga en oppskrift på en «fredelig overgang til sosialismen», ble vedtatt som offisielt partiprogram i slutten av 1933.
- 12) J. V. Stalin: «Om resultatene av SUKP(b)'s XIV partikongress» (1925), Bind 7 i «J. Stalins Værker», København 1954.
- 13) J. V. Stalin: «Samtale med Herzog» (1925) i «Materiale til spørsmålet om Stalin», Oslo 1970, s. 54.
- 14) J. V. Stalin: «Om leninismens grunnlag» i «Spørsmål i leninismen», Oslo 1952, s. 68.

FOR ARBEIDERKLASSENS ENHET MOT FASCISMEN

*G. Dimitrovs sluttord på Den Kommunistiske
Internasjonalens 7. verdenskongress
13. august 1935*

Kamerater! De utførlige debattene til min beretning vitner om kongressens enorme interesse for de taktiske hovedproblemene og oppgavene i arbeiderklassens kamp mot den kapitalistiske offensiven og fascismen, og mot den imperialistiske krigsfaren.

Når vi nå trekker ut sluttsummen av diskusjonen, kan vi konstatere at alle de vesentlige grunntankene i min beretning er blitt enstemmig godkjent av kongressen. Ingen av talerne har reist noen innvendinger mot de taktiske retningslinjene vi har fastsatt eller mot den foreslåtte resolusjonen.

Man kan vel trygt si at en slik ideologisk og politisk sammensveisning ikke har forekommet på noen av Den Kommunistiske Internasjonales foregående kongresser i så høy grad som denne. (Bifall)

Kongressens fullstendige enighet vitner om at det i våre rekker helt og fullt har utviklet seg en bevissthet om at vi må omstille vår politikk og taktikk i overensstemmelse med den endrede situasjonen og på grunnlag av de rikholdige og lærerike erfaringene fra de siste årene.

Denne samstemmigheten kan uten tvil betraktes som en av de viktigste forutsetningene for et framgangsrikt arbeid med å løse den hovedoppgaven som den internasjonale proletariske bevegelse nærmest står overfor, nemlig å opp-

rette aksjonsenhet mellom alle deler av arbeiderklassen i kampen mot fascismen.

For å kunne ha framgang med å løse denne oppgaven, er det framfor alt nødvendig at vi kommunister anvender den *marxist-leninistiske analysens våpen* på en skikkelig måte, gjennom at vi omhyggelig studerer den konkrete situasjon og klassekreftenes stilling under utviklingen og legger planene for vår virksomhet og kamp i overensstemmelse med dette.

Uten skånsel må vi utrydde den svakhet for oppdiktete skjemaer, døde formler og ferdige sjablonger som ikke sjelden får makta over våre kamerater. Vi må få gjort slutt på det forhold at kommunistene erstatter en marxist-leninistisk analyse med allmenne fraser og allmenne paroler som: »En revolusjonær vei ut av krisa», når de ikke har krefter eller evne til å gjøre en slik analyse; og at de ikke gjør det minste alvorlige forsøk på å klargjøre under hvilke forhold, ved hvilket styrkeforhold mellom klassene, ved hvilken grad av revolusjonær modenhet hos proletariatet og de arbeidende massene eller på hvilket nivå av det kommunistiske partiets innflytelse det er mulig med en slik revolusjonær vei ut av krisa. Når dette mangler, blir alle slike paroler tomme ord og innholdsløse fraser, som bare dekker til de oppgavene vi har i dag. Hvis vi mangler en konkret marxist-leninistisk analyse, kommer vi aldri til på en riktig måte å kunne stille og løse problemene om fascismen, om den proletariske fronten og den allmenne folkefronten, om enhetsfrontregjeringa, om innstillingen til det borgerlige demokratiet, om de prosessene som foregår i arbeiderklassen – særlig blant de sosialdemokratiske arbeiderne, og heller ikke en rekke nye og kompliserte spørsmål som livet selv og klassekampen stiller og kommer til å stille oss overfor.

For det andre trenger vi *levende mennesker* – mennesker som vokser fram fra arbeidermassen, fra dens daglige kamp, kampdugelige, handlekraftige mennesker som er prole-

tariatets sak grenseløst hengivne. Med deres energi og virksomhet kommer beslutningene fra vår kongress til å bli gjennomført. Uten bolsjevikiske, leninsk-stalinske kadre kommer vi ikke til å løse de veldige oppgavene som det arbeidende folk står overfor i kampen mot fascismen.

For det tredje trenger vi mennesker som er rustet med den *marxist-leninistiske teoriens kompass*. Uten skikkelig bruk av dette vil en forfalle til trangsynt praktisisme, ikke kunne se framover, bare finne løsninger for hvert enkelt tilfelle, og miste av syne det store kamp-perspektivet, som viser massene hvor vi går og hva vi kjemper for, og hvor vi leder det arbeidende folk hen.

For det fjerde trenger vi en *massenes organisasjon* til å omsette våre beslutninger i handling. Vår ideologiske og politiske innflytelse alene er ikke tilstrekkelig. Vi må slutte å forlite oss på *bevegelsens spontanitet*. Dette er en av våre viktigste svakheter. Vi må huske på at hvis det ikke blir gjort et iherdig, langvarig, tålmodig og slik det ofte er, utakknemlig organisatorisk arbeid, så vil ikke massene styre mot den kommunistiske stranden. For å kunne organisere massene må vi lære oss Lenins og Stalins kunst med å gjøre våre vedtak, ikke bare til kommunistenes, men til de brede arbeidende massenes eiendom. Vi må lære oss å ikke snakke med massene på et dødt bokspråk, men som massenes forkjempere, som med hvert ord og hver tanke gjenspeiler millionenes tanker og stemninger.

Det er disse spørsmålene jeg vil ta opp i mitt sluttord.

Kamerater! Kongressen har møtt de nye taktiske retningslinjene med stor entusiasme og samstemmighet. Entusiasme og samstemmighet er naturligvis bra ting. Men det er enda bedre når de er parret med en dypt gjennomtenkt og kritisk behandling av de oppgavene vi står overfor – med en grundig tilegnelse av vedtakene som er fattet og virkelig forståelse av midlene og metodene for å tillempe

disse vedtakene i den konkrete situasjonen i hvert enkelt land.

Vi har jo også tidligere gjort høyst enstemmige og riktig gode vedtak. Det kjedelige i saken var bare at vi ofte fattet dem formelt og i beste fall gjorde dem til eiendom for en liten fortropp av arbeiderklassen. Vedtakene våre har ikke blitt de store massenes eiendom, de har ikke blitt forvandlet til en veiledning til aksjon for millionene.

Kan vi påstå at vi nå allerede har kvittet oss med en slik formell behandling av vedtakene en gang for alle? Nei. Det bør bli sagt at det også på denne kongressen har vært rester av formalisme som har gjort seg gjeldende i uttalelsene til enkelte kamerater, og at en iblant kan merke en bestrebelse etter å bytte ut den konkrete analyse av virkeligheten og den levende erfaring med et slags nytt skjema, med en slags ny, forenklet, død formel, en bestrebelse etter å framstille som *virkeligheten*, det som er *ønskelig* for oss, men som enda *ikke finnes* i virkeligheten.

Kampen mot fascismen må være konkret

Ingen allmenn karakteristik av fascismen — uansett hvor riktig den måtte være i og for seg — kan fri oss fra nødvendigheten av å studere og ta hensyn til særegenhetene ved fascismens utvikling og ved de ulike formene av fascistiske diktatur i de enkelte land og på de ulike trinn. Det er nødvendig å utforske, studere og få rede på det nasjonalt særegne, det nasjonalt spesifikke hos fascismen i hvert enkelt land, og fastsette de effektive metodene og formene for kampen mot fascismen i overensstemmelse med dette.

Lenin advarte oss ettertrykkelig mot å »sjablonisere,

mekanisk nivellere og identifisere taktiske regler og kampregler». Denne anvisningen er spesielt riktig når det gjelder kamp mot en fiende som er så raffinert, som på en så jesuittisk måte utnytter massenes nasjonalfølelse og fordommer og deres anti-kapitalistiske stemninger i stor kapitalens interesse. *En slik fiende må en kjenne nøye og fra alle sider.* Vi må uten den minste nøling få greie på hans forskjellige manøvrer, oppdage hans krokveier og være beredt til å slå ham tilbake på hvert enkelt område og i hvert øyeblikk. Man bør ikke engang sjenere seg for å lære av fienden, dersom dette kan bidra til raskere og sikrere å *knekke nakken på ham.* (Bifall)

Det ville være en grov feil å sette opp et slags allment skjema for fascismens utvikling for alle land og alle folk. Et slikt skjema vil ikke hjelpe oss, men hindre oss fra å føre en virkelig kamp. Attpå til vil det føre til at de befolkningslag som med en riktig behandling på et bestemt utviklingsstadium skulle kunne føres i kamp mot fascismen, eller i det minste bli nøytralisert, uten unntak vil bli drevet over i den fascistiske leir.

La oss for eksempel ta fascismens utvikling i Frankrike og Tyskland. En del kamerater er av den oppfatning at fascismen slett ikke kan utvikle seg så lett i Frankrike som i Tyskland. Hva er riktig og hva er feil her? Det er riktig at det ikke fantes så rotfestede demokratiske tradisjoner i Tyskland som i Frankrike, som gjennomgikk flere revolusjoner i det 18. og det 19. århundre. Det er riktig at Frankrike er et land som seiret i krigen og la Versailles-systemets byrder på andre land, og at det blant massene i Frankrike ikke finnes en slik krenket nasjonalfølelse, som har spilt en så stor rolle i Tyskland. Det er riktig at hovedmassen av bøndene i Frankrike er republikansk og anti-fascistisk innstilt, særlig i de sørlige områdene, i motsetning til Tyskland der betydelige deler av bøndene var

under innflytelse av de reaksjonære partiene allerede før fascismen kom til makta.

Men, kamerater, på tross av den forskjellen som eksisterer i den fascistiske bevegelses utvikling i Frankrike og Tyskland, på tross av de omstendighetene som gjør fascistens offensiv vanskelig i Frankrike, så ville det være kortsynt å ikke være oppmerksom på fascistens uavbrutte tilvekst der, og å undervurdere muligheten for en fascistisk omveltning. Det finnes på den andre siden en hel rekke omstendigheter i Frankrike som begunstiger fascistens utvikling. Glem ikke at den økonomiske krisa, som inntrådte senere i Frankrike enn i andre land, stadig blir dypere og mer skjerpet, og at dette særlig letter den fascistiske demagogiens hemningsløse spill. Den franske fascismen har sterke posisjoner i hæren, i offiserskorpset, og det hadde nasjonalsocialistene ikke i Reichswehr før de tok makta. Videre finnes det vel knapt noe land der korrupsjonen i det parlamentariske regime har nådd et så uhyggelig omfang eller har utløst en slik forbitring blant massene som i Frankrike, og i dette spekulerer, som kjent, de franske fascistene i kampen mot det borgerlige demokratiet. Glem heller ikke at fascistens utvikling blir lettet av det franske borgerskapets ville redsel for å miste sitt politiske og militære hegemoni i Europa.

Av dette følger det at den framgang den anti-fascistiske bevegelsen har hatt i Frankrike, som kamerat Thorez og kamerat Cachin har talt om her, og som vi alle gleder oss hjertelig over, enda ikke på langt nær kan sees på som et faktum som beviser at de arbeidende massene en gang for alle har lyktes i å sperre veien for fascismen. Man må enda en gang ettertrykkelig framheve hele vekten av den franske arbeiderklassens oppgave i kampen mot fascismen, slik jeg påviste allerede i min beretning.

Det er til og med farlig å gjøre seg noen illusjoner om fascistens svakhet i andre land der den ikke rår over noe

bredt massegrunnlag. Eksempler på slike land er Bulgaria, Jugoslavia og Finland, der fascismen kom til makta skjønt den ikke hadde noe bredt grunnlag. Men den støttet seg på den væpnete statsmakta, og så forsøkte den siden å utvide grunnlaget sitt ved å utnytte statsapparatet.

Kamerat Dutt hadde rett da han påsto at det fantes en tendens i våre rekker til å betrakte fascismen generelt, uten å ta hensyn til de konkrete særegenhetene hos den fascistiske bevegelsen i hvert enkelt land, og at alle de reaksjonære tiltakene til borgerskapet feilaktig ble betegnet som fascisme, eller til og med hele den ikke-kommunistiske leiren som fascistisk. Resultatet av dette var ikke at kampen ble styrket, men tvert imot at den ble svekket.

Men også nå finnes det rester av en skjematisk innstilling like overfor fascismen. Er for eksempel påstandene til en del kamerater om at Roosevelts »nye giv» er en tydeligere og skarpere form for borgerskapets utvikling i fascistisk retning enn f. eks. Englands »nasjonale regjering», ikke et uttrykk for en slik skjematisk oppfatning? En trenger en betydelig dose skjematisme hvis en ikke skal se at de mest reaksjonære kretser av den amerikanske finanskapitalen, som angriper Roosevelt, nettopp og framfor alt utgjør den kraften som stimulerer og organiserer den fascistiske bevegelsen i De forente stater. Hvis en ikke ser den virkelige fascismen i USA som vokser fram bak de skinnhellige frasene om »forsvar av de amerikanske innbyggernes demokratiske rettigheter», så betyr det at en villeder arbeiderklassen i kampen mot dens argeste fiende. Som det ble konstatert i debatten, utvikler det seg også visse fascistiske grupper i kolonilandene og i halvkoloniene, men her kan det naturligvis ikke være tale om en slik type av fascismen som den vi er vant til å se i Tyskland, Italia og andre kapitalistiske land. Her må en studere og ta hensyn til de helt særegne økonomiske, politiske og historiske vilkårene som fører til at fascismen tar, og kommer til å ta, helt særegne former.

Endel kamerater som ikke har evnen til å behandle foreteelsene i den levende virkeligheten på en konkret måte, og som lider av tanketregghet, erstatter de samvittighetsfulle og konkrete undersøkelsene av den *virkelige* situasjonen og det *virkelige* styrkeforholdet mellom klassene med allmenne, intetsigende *formler*. De minner ikke om *skarp-skyttere*, som treffer midt i blinken, men om slike »søndags»-skyttere som systematisk og uten unntak skyter *forbi målet* og treffer først høyere, så lavere, så lenger bort, så nærmere. Men, kamerater, som arbeiderbevegelsens kommunistiske tillitsmenn, som arbeiderklassens revolusjonære fortropp, vil vi være slike skarpskyttere som virkelig treffer midt i blinken uten å bomme. (Langvarig bifall)

Proletarisk enhetsfront – antifascistisk folkefront

Endel kamerater bryr hodet sitt forgjeves med spørsmålet: *Hva skal man begynne med – med proletariatets enhetsfront eller med den anti-fascistiske folkefronten?*

Enkelte sier: Man kan ikke gi seg i kast med å opprette den anti-fascistiske folkefronten, før det er organisert en fast proletarisk enhetsfront.

Andre sier: Men ettersom opprettelsen av den proletariske enhetsfronten støter på motstand fra sosialdemokratiet i flere land, så ville det være bedre å begynne med folkefronten med en gang, og så utvikle arbeiderklassens enhetsfront på dette grunnlaget.

Verken de første eller de siste forstår tydeligvis at proletariatets enhetsfront og den anti-fascistiske folkefronten er forenet gjennom *kampens levende dialektikk*, og at de i løpet av den praktiske kampen mot fascismen blir

sammenflettet og går over i hverandre og ikke på noen måte er atskilt av noen kinesisk mur.

En kan jo ikke for alvor tro at det ville være mulig å virkelig gjennomføre en anti-fascistisk folkefront uten å opprette aksjonsenhet innenfor selve arbeiderklassen, som er den *ledende kraften* i denne folkefronten. Samtidig er den videre utviklingen av den proletariske enhetsfronten i betydelig grad avhengig av at den blir forvandlet til en folkefront mot fascismen.

Forestill dere, kamerater, en skjematiker som står overfor vår resolusjon og konstruerer sitt skjema med en sann kateter-pedants iver:

Først proletariatets enhetsfront nedenfra i lokal målestokk;

så enhetsfront nedenfra distriktsvis;

deretter enhetsfront ovenfra i samme orden;

videre enhet innenfor fagbevegelsen;

deretter – trekkes de øvrige anti-fascistiske partiene inn;

så en omfattende folkefront ovenfra og nedenfra;

og etter dette må bevegelsen heves opp på et høyere nivå, politiseres, revolusjoneres og så videre i samme dur. (Munterhet)

Dere kommer til å si, kamerater, at dette er det rene skjære sludder. Det er jeg enig med dere i. Men det sørgelige i saken er nettopp at en dessverre ennå meget ofte kan støte på den slags sludder i en eller annen form i våre rekker.

Hvordan forholder så saken seg i virkeligheten? Vi må naturligvis overalt arbeide for en bred, omfattende folkefront i kampen mot fascismen. Men det er en hel rekke land der vi ikke kommer lenger enn til tomt prat om folkefronten dersom vi ikke ved å mobilisere arbeidermassene, klarer å bryte sosialdemokratiets motstand mot proletariatets enhetlige kampfront. Slik er det framfor alt i England der arbeiderklassen utgjør flertallet av befolkningen, og de engelske trade-unions og Labour Party har hovedmassen av

arbeiderne bak seg. Slik forholder det seg i Belgia og i de skandinaviske landene, der de tallmessig små kommunistpartiene har sterke masse-fagforeninger og tallmessig store sosialdemokratiske partier imot seg.

Her ville kommunistene gjøre en stor politisk feil dersom de vek unna kampen for opprettelsen av den proletariske enhetsfronten bak allment prat om en folkefront som ikke kan bli opprettet uten at arbeiderklassens store masseorganisasjoner deltar. Kommunistene må utføre et stort politisk og organisatorisk arbeid blant arbeidermassene for å oppnå en virkelig folkefront i disse landene. De må overvinne fordommene hos disse massene som allerede ser på sine reformistiske masseorganisasjoner som virkeliggjørelsen av den proletariske enheten. De må overbevise disse massene om at opprettelsen av en enhetsfront med kommunistene innebærer at disse massene går over til klassekampens standpunkt, og at det bare er en slik overgang som garanterer framgang i kampen mot kapitaloffensiven og fascismen. Disse vanskelighetene overvinnes ikke ved at vi setter oss enda mer omfattende oppgaver her. Tvert imot, når vi kjemper mot disse vanskelighetene så forbereder vi – ikke i ord, men i handling – dannelsen av en virkelig omfattende folkefront til kamp mot fascismen, mot kapitaloffensiven og mot den imperialistiske krigsfaren.

I slike land som Polen forholder saken seg annerledes. Ved siden av arbeiderklassen utvikler det seg her en sterk bondebevegelse. Bondemassene har sine egne organisasjoner som blir radikaliseret under innflytelse av jordbrukskrisa; og den nasjonale undertrykkelsen framkaller forbitrelse blant de nasjonale minoritetene. Her kommer utviklingen av den allmenne folkefronten til å gå parallelt med utviklingen av den proletariske enhetsfronten, og i slike land kan til og med den allmenne folkefrontbevegelsen stundom distansere arbeiderfrontbevegelsen.

Ta et sånt land som Spania som befinner seg i den

borgerlig-demokratiske revolusjonens periode. Kan en si at den organisatoriske oppsplittingen av proletariatet her krever at det opprettes fullstendig kampanhet i arbeiderklassen før en danner en arbeider- og bondefront mot Lerroux og Gil Robles? Ved en slik problemstilling ville vi isolere proletariatet fra bøndene, vi ville faktisk oppheve parolen om agrarrevolusjonen, og vi ville øke mulighetene for folkets fiender til å skille proletariatet og bøndene og sette bøndene og arbeiderklassen opp mot hverandre. Og dette var, som kjent, en av hovedårsakene til at arbeiderklassen led nederlag i oktoberkampene i 1934.

Det er en ting man likevel ikke må glemme: I alle land der proletariatet er relativt fåtallig, der bøndene og de småborgerlige lagene i byene er i overvekt, i disse landene er det desto mer nødvendig å konsentrere alle anstrengelser om å opprette en fast enhetsfront innenfor arbeiderklassen selv for at den skal kunne innta sin plass som den ledende faktor i forhold til hele det arbeidende folk.

Derfor, kamerater, kan en ikke når det gjelder å løse spørsmålet om den proletariske fronten og folkefronten, gi noen uttømmende oppskrift for alle de tilfellene som livet frambyr i alle land og for alle lands folk. Å tillempe universalisme i en slik sak, å bruke en og samme oppskrift i alle land, det ville være – om jeg må si det – ensbetydende med dumhet. Og dumheten må en slå ned, også – eller snarere særlig – når den opptrer under de universelle skjemaers kappe. (Bifall)

Om sosialdemokratiets rolle og dets innstilling til den proletariske enhetsfronten

Kamerater! Når det gjelder våre taktiske oppgaver har et riktig svar på spørsmålet om og hvor sosialdemokratiet i

dette øyeblikk fortsatt utgjør borgerskapets viktigste støtte, stor betydning.

Noen av de kameratene (Florin og Dutt) som har hatt ordet under debatten, har berørt dette spørsmålet, men når en tar dets viktighet i betraktning, er det nødvendig å gi et mer uttømmende svar på det. Dette er et spørsmål som arbeiderne fra alle politiske retninger og særlig de sosialdemokratiske arbeiderne, stiller og uunngåelig må stille.

En må huske på at sosialdemokratiets stilling i den borgerlige staten og dets innstilling til borgerskapet har endret seg eller holder på å endre seg i en hel rekke land.

For det første har krisa rokket stillingen grundig også for de best stilte lagene av arbeiderklassen, det såkalte arbeideraristokratiet, og det er disse lagene sosialdemokratiet som kjent i hovedsak støtter seg på. Disse lagene begynner i stadig høyere grad å revidere sine tidligere synspunkter på det formålstjenlige i den politikken som går ut på klassesamarbeid med borgerskapet.

For det andre er borgerskapet selv, slik jeg pekte på i beretningen, tvunget til å avstå fra det borgerlige demokratiet og gripe til en terroristisk diktaturform, og dermed fratrar de ikke bare sosialdemokratiet den stillingen det hadde i finanskapitalens statssystem, men under visse forhold også legaliteten, og utsetter det for forfølgelser eller til og med oppløser det.

For det tredje revolusjoneres de sosialdemokratiske arbeiderne under påvirkningen av lærdommene fra arbeidernes nederlag i Tyskland, Østerrike og Spania, ettersom disse nederlagene i hovedsak er resultatet av den sosialdemokratiske politikken med klassesamarbeid med borgerskapet; og på den annen side under påvirkningen av sosialismens seier i Sovjetunionen, som er resultatet av den bolsjevikiske politikken og tillempingen av den levende, revolusjonære marxismen. Dermed begynner de sosial-

demokratiske arbeidernes overgang til klassekamp mot borgerskapet.

Alle disse årsakene tilsammen gjør at det blir vanskeligere, og i en del land direkte umulig, for sosialdemokratiet fortsatt å spille rollen som borgerskapets viktigste støtte.

Det er særlig farlig å ikke forstå dette i de land der det fascistiske diktaturet har tatt legaliteten fra sosialdemokratiet. Ut fra dette synspunktet var de tyske kameratenes selvkritikk riktig, da de i sine taler påpekte hvor nødvendig det er å slutte å klamre seg bokstavtro til foreldede formler og beslutninger når det gjelder sosialdemokratiet og å holde opp med å ignorere de endringene som skjer i dets stilling. Å ignorere dette fører til en forvrengning av hele vår linje i spørsmålet om opprettelsen av arbeiderklassens enhet og gjør det lettere for de reaksjonære sosialdemokratiske lederne å sabotere enhetsfronten.

Den revolusjoneringsprosessen innen de sosialdemokratiske partiene som nå pågår i alle land, utvikler seg imidlertid ujevnt. En må ikke forestille seg saken slik, at de sosialdemokratiske arbeiderne som revolusjoneres, massivt kommer til å gå over til den konsekvente klassekampens standpunkt *med en gang* og til å forene seg *direkte* med kommunistene uten noen slags mellomapper. Dette kommer i flere land til å bli en mer eller mindre vanskelig, en mer eller mindre innviklet og langvarig prosess, som i hvert tilfelle vesentlig kommer til å avhenge av vår riktige politikk og taktikk. Vi må til og med regne med muligheten av at noen sosialdemokratiske partier og organisasjoner som går over fra en posisjon med classesamarbeid med borgerskapet til klassekampens posisjon, fortsatt for en tid vil bestå som selvstendige organisasjoner og partier. I så fall kan det naturligvis ikke være tale om at slike sosialdemokratiske organisasjoner og partier skal betraktes som borgerskapets støtte.

En kan ikke regne med at de sosialdemokratiske arbei-

derne som står under innflytelse av den tilvante ideologien om klassesamarbeid med borgerskapet, som er innpodet i dem gjennom årtier, skal forlate denne teorien av seg selv og bare på grunn av objektive årsaker. Nei. Det er vår, kommunistenes, oppgave å hjelpe dem til å fri seg fra den reformistiske ideologiens makt. Klargjøringen av kommunismens prinsipper og program må skje tålmodig, på en kameratslig måte og i overensstemmelse med det politiske utviklingsnivået hos de enkelte sosialdemokratiske arbeiderne. Vår kritikk av sosialdemokratismen må bli mer konkret og systematisk. Den må grunne seg på de sosialdemokratiske massenes egen erfaring. En må huske på at en framfor alt kan og må lette og påskynde den revolusjonære utviklingen hos de sosialdemokratiske arbeiderne på grunnlag av erfaringene fra deres felles kamp hånd i hånd med kommunistene mot klassefienden. Det finnes ikke noe bedre middel for de sosialdemokratiske arbeiderne til å overvinne sin tvil og vakling, enn å delta i den proletariske enhetsfronten.

Vi kommer til å gjøre alt det som beror på oss, for å gjøre det lett, ikke bare for de sosialdemokratiske arbeiderne, men også for de funksjonærene i de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene, som oppriktig ønsker å gå over til det revolusjonære klassestandpunktet, å arbeide og kjempe sammen med oss mot klassefienden. Men samtidig erklærer vi: De sosialdemokratiske høyere og lavere funksjonærer og arbeidere, som fortsetter å støtte opp om de reaksjonære sosialdemokratiske ledernes splittelsesrolle og opptrer mot enhetsfronten, og på den måten direkte eller indirekte hjelper klassefienden; de påtar seg et ansvar overfor arbeiderklassen, som ikke er mindre enn det historiske ansvaret de bærer som understøttet den sosialdemokratiske klassesamarbeidspolitikken som i en rekke europeiske land tilintetgjorde revolusjonen i 1918 og banet veien for fascismen.

Spørsmålet om innstillingen til enhetsfronten tjener som et vannskille mellom den reaksjonære delen av sosialdemokratiet og de lagene av det som er i ferd med å revolusjoneres. Den hjelpen vi gir den sistnevnte delen vil bli desto mer effektiv jo hardere vår kamp blir mot den reaksjonære delen av sosialdemokratiet, som danner blokk med borgerskapet. Og også innenfor venstreleiren vil de enkelte elementene desto snarere ta sin skjebne i sine egne hender, jo mer energisk kommunistene kjemper for enhetsfront med de sosialdemokratiske partiene. Klassekampens praksis og sosialdemokratiets deltakelse i enhetsfrontbevegelsen, kommer til å vise hvem det er i denne leiren som er »venstre» i ord og hvem som er det i handling.

Om enhetsfrontregjeringa

Hvis sosialdemokratiets innstilling til den praktiske virkeliggjørelsen av proletariatets enhetsfront stort sett i hvert land er det viktigste kjennetegnet på om, og i hvilken grad, den rollen det sosialdemokratiske partiet og de enkelte delene av det tidligere spilte i den borgerlige staten, har endret seg, så vil *sosialdemokratiets innstilling til spørsmålet om enhetsfrontregjeringa* være et særlig tydelig tegn på dette.

I en situasjon da spørsmålet om dannelsen av en enhetsfrontregjering kommer på dagsordenen som en direkte praktisk oppgave, blir dette den avgjørende prøven på sosialdemokratiets politikk i hvert enkelt land: Enten sammen med det stadig mer fascistiske borgerskapet mot arbeiderklassen, eller sammen med det revolusjonære proletariatet mot fascismen og reaksjonen, og da ikke i ord, men i handling.

Slik vil det uunngåelige spørsmålet bli stilt, både i det øyeblikket enhetsfrontregjeringa blir dannet, og i den tida den har makta.

Når det gjelder karakteren av eller forutsetningene for dannelsen av en enhetsfrontregjering eller en anti-fascistisk folkefrontregjering, så virker det for meg, kamerater, som om jeg allerede i beretningen har sagt det som er nødvendig for den allmenne taktiske orienteringen. Hvis man dessuten krevde at vi skulle peke på alle mulige former og alle mulige vilkår for dannelsen av en slik regjering, så ville det bare bety å fortape seg i ufruktbare gjetninger.

Jeg vil bestemt advare mot all slags forenklingsmani og skjematisme i dette spørsmålet. Livet er mer komplisert enn noe skjema. Det er for eksempel galt å framstille saken som om enhetsfrontregjeringa var en *absolutt nødvendig etappe* på veien til opprettelsen av proletariatets diktatur. Dette er like galt som det tidligere var å forestille seg saken som om det ikke kommer til å finnes noen *mellometapper* i de fascistiske landene og at det fascistiske diktaturet kommer til å bli avløst *direkte* og *uvilkårlig* av det proletariske diktaturet.

Kjernepunktet i dette spørsmålet er hvorvidt proletariatet selv i det avgjørende øyeblikk vil være beredt til å styrte borgerskapet direkte og opprette sin egen makt, og om det i så fall kan sikre seg støtte fra sine forbundsfeller. Eller om den proletariske enhetsfrontbevegelsen og den anti-fascistiske folkefronten på den gitte etappen bare blir i stand til å slå ned og styrte fascismen uten umiddelbart å gå over til å likvidere borgerskapets diktatur. Hvis man i det siste tilfellet bare på dette grunnlaget vil avstå fra å danne og støtte opp om en enhets- eller folkefrontregjering, så ville det være en utillatelig politisk kortsynthet og ikke noen alvorlig revolusjonær politikk.

Det er heller ikke vanskelig å forstå at dannelsen av en enhetsfrontregjering i de landene der fascismen ennå ikke

sitter med makta, er en helt *annen sak* enn i land med fascistisk diktatur. I de sistnevnte landene er det bare mulig å danne en slik regjering *når den fascistiske makta blir styrtet*. I de landene hvor den *borgerlig-demokratiske revolusjonen* utvikler seg, kan folkefrontregjeringa bli regjeringa for arbeiderklassens og bøndenes demokratiske diktatur.

Som jeg påviste i beretningen, vil kommunistene støtte opp om enhetsfrontregjeringa på alle måter så sant den virkelig kommer til å kjempe mot folkets fiender og tilkjenne kommunistpartiet og arbeiderklassen aksjonsfrihet. Spørsmålet om deltakelse fra kommunistene i regjeringa er igjen helt avhengig av den konkrete situasjonen. Slike spørsmål vil bli avgjort i hvert enkelt tilfelle. Her kan man ikke gi noen som helst oppskrift på forhånd.

Om innstillingen til det borgerlige demokratiet

Lenski har påvist i sin tale at det innenfor det polske partiet som mobiliserer massene mot fascismens angrep på det arbeidende folkets rettigheter, »likevel forekom frykt for en positiv formulering av de demokratiske kravene, for ikke å framkalle demokratiske illusjoner blant massene». Det er ikke bare i det polske partiet at det forekommer en slik frykt for en bestemt formulering av de demokratiske kravene, i en eller annen form.

Hvor skriver denne frykten seg fra, kamerater? Fra den uriktige, udialektiske problemstillingen når det gjelder det borgerlige demokratiet. Vi kommunister er urokkelige tilhengere av sovjetdemokratiet, den veldige erfaringen som det proletariske diktaturet har gitt i Sovjetunionen, der det etter vedtaket på den VII. sovjetkongressen blir proklamert

innføring av like, direkte og hemmelige valg, samtidig med at de siste restene av det borgerlige demokratiet blir likvidert i de kapitalistiske landene. Dette sovjetdemokratiet forutsetter at den proletariske revolusjonen har seiret, forutsetter at den private eiendomsretten til produksjonsmidlene er forvandlet til samfunnsmessig og at den overveldende majoriteten av folket slår inn på sosialismens vei. Dette demokratiet framtrer ikke i en fullbyrdet form. Det utvikler seg og vil utvikle seg i takt med en framgangsrik videreføring av den sosialistiske oppbyggingen, grunnleggingen av det klasseløse samfunnet og seierrik kamp mot restene av kapitalismen i økonomien og i den menneskelige bevisstheten.

Men i dag er de millioner arbeidende som lever under kapitalistiske forhold, tvunget til å ta stilling til *de formene* borgerskapets herredømme ikler seg i ulike land. Vi er ikke anarkister, og det er ikke på noen måte likegyldig for oss hva slags styre det er i et gitt land: Det borgerlige diktaturet i form av det borgerlige demokratiet, selv om de demokratiske rettighetene og frihetene er sterkt beskåret, eller det borgerlige diktaturet i den åpne, fascistiske formen. Som tilhengere av sovjetdemokratiet *kommer vi til å forsvare hver tomme av de demokratiske vinningene arbeiderklassen har tilkjempet seg gjennom mange års hard kamp, og vi kommer til å kjempe energisk for å utvide dem.*

Hvor mange ofre har ikke Englands arbeiderklasse brakt før den tilkjempet seg streikerett, legal rett til å danne trade-unions, forsamlings- og trykkefrihet, utvidet stemmerett osv.! Hvor mange titusentalls arbeidere ga ikke livet i de revolusjonære kampene i Frankrike på 1800-tallet, for å tilkjempe seg grunnleggende rettigheter og lovlige muligheter til å organisere kreftene til kamp mot utsugerne! Proletariatet i alle land har gitt mye blod for å erobre de borgerlig-demokratiske frihetene, og det er klart at det kommer til å kjempe av alle krefter for å beholde dem.

Vi har ikke den samme innstillingen til det borgerlige demokratiet under alle forhold. Under Oktoberrevolusjonen kjempet for eksempel de russiske bolsjevikene på liv og død mot alle de politiske partiene som under det borgerlige demokratets fane bekjempet opprettelsen av proletariatets diktatur. Bolsjevikene kjempet mot disse partiene, fordi det borgerlige demokratets fane da ble den fanen som alle de kontra-revolusjonære kreftene samlet seg om til kamp mot proletariatets seier. I dag er forholdet et helt annet i de kapitalistiske landene. I dag angriper den fascistiske kontra-revolusjonen det borgerlige demokratiet, og den strever etter å opprette et regime med den mest barbariske utsugning og undertrykkelse av massene. Nå må de arbeidende massene i en rekke kapitalistiske land velge *konkret* og på denne dag – ikke mellom proletariatets diktatur og borgerlig demokrati – men mellom det borgerlige demokratiet og fascismen.

Dessuten hersker det nå helt andre forhold enn det for eksempel gjorde i kapitalismens stabiliseringsepoke. Den fascistiske faren var ikke så aktuell da som den er nå. Da var det i form av borgerlig demokrati de revolusjonære arbeiderne i en rekke land hadde med det borgerlige diktaturet å gjøre, og de konsentrerte hovedskytset mot dette. I Tyskland kjempet de ikke mot Weimar-republikken fordi den var en republikk, men fordi den var en *borgerlig* republikk, som undertrykte proletariatets revolusjonære bevegelse, særlig i årene 1918–20 og 1923.

Men kunne kommunistene forbli i denne posisjonen da den fascistiske bevegelsen begynte å reise på hodet, da for eksempel de tyske fascistene i 1932 organiserte og bevæpnet hundretusenvís av SA-menn mot arbeiderklassen? Naturligvis ikke. Kommunistene gjorde i flere land, og særlig i Tyskland, den feilen at de ikke tok hensyn til de forandringene som hadde funnet sted, men fortsatte å gjenta de parolene og opprettholde de taktiske posisjonene, som var riktige noen år tidligere, særlig da kampen for proletariatets

diktatur hadde en aktuell karakter og hele den tyske kontra-revolusjonen samlet seg under Weimar-republikkens fane, slik det var tilfelle i 1918–20.

Også den omstendighet, at en i dag må konstatere at det finnes frykt i våre rekker for å framsette bestemte demokratiske krav, vitner bare om i hvor liten grad våre kamerater ennå er i stand til å beherske den marxist-leninistiske metoden når de behandler et taktisk spørsmål som er så viktig for oss. Det er en del som sier at kampen for demokratiske rettigheter kan lede arbeiderne bort fra kampen for proletariatets diktatur. Det skader ikke å minne om hva Lenin sa om dette spørsmålet:

»Det ville være en grunnleggende feil å tro at kampen for demokratiet er i stand til å lede proletariatet bort fra den sosialistiske revolusjonen eller å skjule den, stille den i skyggen e.l. Tvert imot, akkurat som den seierrike sosialismen er umulig uten at det fullstendige demokratiet blir virkeliggjort, så kan ikke proletariatet forberede seg på seier over borgerskapet, uten å føre en allsidig, konsekvent og revolusjonær kamp for demokratiet.»

Disse ordene må alle våre kamerater holde klippefast i minnet, idet de peker på at det i historiens gang har vokst fram store revolusjoner fra små bevegelser til forsvar av arbeiderklassens elementære krav. Men for å kunne knytte kampen for de demokratiske kravene sammen med arbeiderklassens kamp for sosialismen, må en framfor alt frigjøre seg fra en skjematisk innstilling til spørsmålet om forsvaret av det borgerlige demokratiet. (Bifall)

Det er ikke nok å ha en riktig linje

Kamerater! Å utarbeide en riktig linje er selvsagt det grunnleggende for Den Kommunistiske Internasjonale og

hver av dens seksjoner. Men den riktige linja alene er ikke nok til å lede klassekampen på en konkret måte.

Til dette er det nødvendig å oppfylle en rekke vilkår, framfor alt følgende:

For det første *organisatorisk sikring* av at alle vedtak som blir fattet, blir gjennomført i hele det praktiske arbeidet, og at alle de hindringene som står i veien, blir energisk overvunnet. Kamerat Stalins ord på SUKP(b)'s 17. kongress om vilkårene for at partiets linje skal bli gjennomført, kan og bør fullt ut tillempe også på de vedtakene som vår kongress fatter.

»Noen tror», sa kamerat Stalin, »at det er tilstrekkelig å utarbeide en riktig partilinje, å proklamere den offentlig, å framsette den i form av allmenne teser og resolusjoner og å stemme enhetlig for den — så vil seieren komme av seg selv, så og si spontant. Dette er naturligvis ikke riktig. Det er en stor villfarelse. Slik kan bare uforbederlige byråkrater og kontorrotter tenke . . .

. . . Gode resolusjoner og deklarasjoner for partiets generallinje utgjør bare begynnelsen, fordi de bare innebærer et ønske om å seire, men ikke selve seieren. Etter at den riktige linja er gitt, etter at det er gitt en riktig løsning på spørsmålet, er sakens videre framgang avhengig av det organisatoriske arbeidet, av organiseringen av kampen for å sette partilinja ut i livet, av den riktige utvelgelsen av folk, av kontrollen med at vedtakene i de ledende organene blir utført. Uten dette risikerer en at partiets riktige linje og de riktige vedtakene vil bli alvorlig skadelidende. Og hva mer er, etterat den riktige politiske linja er fastlagt, er det det organisatoriske arbeidet som avgjør alt, også den politiske linjas skjebne — om den blir gjennomført eller mislykkes.»¹

Det er vel ikke nødvendig å legge noe til disse meget viktige ordene av kamerat Stalin, ord som må bli grunnsetninger for alt vårt partiarbeid.

Det andre vilkåret er evnen til å gjøre de beslutningene som fattes av Komintern og dens seksjoner til de brede massenes egne beslutninger. Dette er så mye mer nødvendig nå som vi står overfor oppgaven å danne proletarietets enhetsfront og å trekke de brede folkemassene inn i den anti-fascistiske folkefronten. *Lenins* og *Stalins* politiske og taktiske genialitet, trer tydeligst og klarest fram av deres mesterlige evne til å lede massene til å forstå partiets riktige linje og paroler på grunnlag av deres egne erfaringer. Dersom man tar for seg hele bolsjevismens historie, dette overmåte rike skattkammer for den revolusjonære arbeiderbevegelsens politiske strategi og taktikk, så kan en overbevise seg om at bolsjevikene aldri forvekslet metodene for ledelse av massene med metodene for ledelse av partiet.

Kamerat Stalin har påvist at en av særegenhetene i de russiske bolsjevikenes taktikk i den perioden da Oktober-revolusjonen ble forberedt, var at de forsto å fastsette på riktig vis de veier som naturlig leder massene fram til partiets paroler, til selve »terskelen til revolusjonen», idet de får dem til å føle, kontrollere og overbevise seg om riktigheten av disse parolene på grunnlag av sine egne erfaringer; og i at de ikke forvekslet ledelsen av massene med ledelsen av partiet, men klart så forskjellen på ledelse av den første og den andre typen, og dermed utarbeidet en taktikk som ikke bare var en vitenskap om ledelsen av partiet, men også om ledelsen av de arbeidende million-massene.

Videre må vi ta hensyn til at det er *umulig for de brede massene å tilegne seg våre vedtak dersom vi ikke lærer å bruke et språk som massene forstår.* Vi forstår ikke alltid å snakke enkelt og konkret, med eksempler fra massenes liv og som de forstår. Vi klarer fortsatt ikke å gi slipp på tillærte og abstrakte former. Ta bare for dere løpesedlene våre, avisene, resolusjonene og tesene, så vil dere se at de ofte er skrevet på et slikt språk, er så tungt utformet, at de

til og med er vanskelige å forstå for partitillitsmennene, for ikke å snakke om de alminnelige arbeiderne.

Hvis vi tenker over, kamerater, at de arbeiderne, særlig i de fascistiske landene, som sprer og leser disse løpesedlene, risikerer livet, så blir det enda tydeligere for oss at en må skrive for massene på et språk de forstår, slik at de ofrene som blir gjort, ikke skal bli gjort forgjeves.

Dette gjelder i like høy grad vår muntlige agitasjon og propaganda. I dette stykket må vi åpent erkjenne at fascistene ofte viser seg å være behendigere og smidigere enn mange av våre kamerater.

Jeg husker for eksempel på et møte for arbeidsløse i Berlin på den tida Hitler kom til makta. Det var samtidig med at rettssaken mot de beryktede svindlerne og spekulantene, brødrene Sklarek, fant sted, en sak som dro ut noen måneder. Den fascistiske taleren som opptrådte på møtet, utnyttet rettsaken til sine demagogiske formål. Han viste til de svindleriene, bestikkelsene og de andre forbrytelsene Sklarek-brødrene hadde begått, og han understreket at saken mot dem allerede hadde pågått i månedsvis. Han regnet ut hvor mange hundre tusen mark den allerede hadde kostet det tyske folket, og under kraftig bifall fra de tilstedeværende erklærte han at slike banditter som Sklarek burde skytes uten videre oppstyr, og at de pengene som ble sølt bort på rettsaken, burde ha gått til de arbeidsløse.

En kommunist reiste seg og ba om ordet. Møtelederen avsto først å gi ham det, men han ble tvunget til å gi etter under press fra de tilstedeværende, som ville høre kommunisten. Da han steg opp på talerstolen ventet alle spent på hva den kommunistiske taleren hadde å si. Nå, hva sa han?

»Kamerater», sa han med høy og fast stemme, »Den Kommunistiske Internasjonals plenium er nettopp avsluttet. Det har vist veien til arbeiderklassens redning. Den viktigste oppgaven det stilte oss overfor, kamerater, er å *'erobre arbeiderklassens flertall'*. (Latter) Plenumet ga den

anvisningen at arbeidsløshetsbevegelsen må 'politiseres'. (Latter). Plenumet oppfordrer oss til å heve den opp på et høyere nivå. . . » (Latter)

Og taleren fortsatte i samme dur, idet han åpenbart trodde han »klargjorde» plenumets virkelige beslutninger.

Kan en slik tale fengse de arbeidsløse? Kan det gjøre dem tilfreds at en først vil politisere dem, så revolusjonere og endelig mobilisere dem for å heve bevegelsen deres opp på et høyere nivå? (Latter, bifall)

Jeg satt i en krok og så med gremmelse hvordan de tilstedeværende arbeidsløse, som så ivrig hadde ønsket å høre en kommunist for å få vite av ham hva de konkret burde gjøre, begynte å gjespe og tydelig viste tegn på skuffelse. Og jeg ble slett ikke forbauset da møtelederen mot slutten brutalt tok ordet fra taleren, uten den minste protest fra forsamlingen . . .

Dette er dessverre ikke noe enestående tilfelle i vår agitasjon. Det er ikke bare i Tyskland det har forekommet slike tilfelle. Å agitere på denne måten, kamerater, det er å agitere mot seg selv. Det er på høy tid en gang for alle å gjøre ende på slike, om jeg må få si det, barnslige agitasjonsmetoder, mildt sagt.

Under min beretning fikk kamerat Kuusinen, som var ordstyrer, et betegnende brev fra kongressalen, rettet til meg. Jeg skal lese det opp:

»Jeg ber om at De i Deres tale på kongressen må ta opp et spørsmål, nemlig at alle Kominterns beslutninger og vedtekter for framtida må være skrevet sånn at ikke bare de skolerte kommunistene kan forstå dem, men også en hvilken som helst arbeider uten noen skolering, som leser Kominterns materiale, straks kan få klart for seg hva kommunistene vil og hvilken nytte kommunismen gjør menneskeheten. Partilederne glemmer iblant dette. En må minne dem på det, og det ettertrykkelig. Og at agitasjonen for kommunismen blir ført på et språk som er til å forstå.»

Jeg vet slett ikke hvem som har skrevet dette brevet, men jeg er ikke i tvil om at denne kameraten i sitt brev gir uttrykk for millioner av arbeideres mening og ønske. Mange kamerater tror at agitasjonen og propagandaen deres blir bedre, jo mer de bruker høytravende ord og formler og teser som er uforståelige for massene. De glemmer at arbeiderklassens største ledere og teoretikere i vår epoke, *Lenin og Stalin* alltid har talt og skrevet et språk som de brede massene lett forstår.

Hver og en av oss må innprente seg som en lov, en bolsjevikisk lov, denne elementære regelen:

Når du skriver eller taler, bør du alltid tenke på den jevne arbeideren som må forstå deg, høre på din oppfordring og være klar til å følge deg! Du må tenke på hvem du skriver for og hvem du taler til. (Bifall)

Om kadrene

Kamerater! Selv våre aller beste vedtak, blir bare papirvedtak, dersom det ikke finnes folk som kan omsette dem i handling. For øvrig må jeg dessverre slå fast at et av de viktigste spørsmålene, spørsmålet om *kadrene*, så og si ikke er blitt viet noen oppmerksomhet i løpet av kongressen.

Beretningen fra Kominterns eksekutivkomite ble behandlet en sju dagers tid, det opptrådte en mengde talere fra ulike land, men det var bare enkelte av dem som i forbifarten tok opp dette spørsmålet som er så overordentlig viktig for de kommunistiske partiene og arbeiderbevegelsen. Partiene våre har det ennå ikke klart for seg, i sin praksis, at *menneskene, kadrene avgjør saken*. De forstår ikke å fostre kadre »slik en gartner skjøtter et elsket frukttré», »å vurdere menneskene, vurdere kadrene, vurdere hver enkelt arbeider

som er istand til å gjøre nytte for vår felles sak», slik kamerat *Stalin* har lært oss.

Denne likeglade innstillingen til spørsmålet om kadrene er særlig utillatelig fordi vi stadig mister noen av våre mest verdifulle kadre i kampen. Vi er jo ikke noe vitenskapelig selskap, men en kampbevegelse som stadig står i ildlinjen. De mest energiske av oss, de som er modigst og mest klassebevisste, befinner seg i første rekke. Det er særlig dem fienden er på jakt etter, etter foregangsmennene, dreper dem, kaster dem i fengsel, i konsentrasjonsleire og utsetter dem for grusom tortur, særlig i de fascistiske landene. Dette gjør det ekstra nødvendig stadig å komplettere, ta vare på og fostre nye kadre, samtidig med at vi tar omhyggelig vare på de kadrene vi har.

Dessuten blir spørsmålet om kadrene enda mer aktuelt ettersom enhetsfrontens massebevegelse utvikler seg under vår innflytelse og frambringer mange tusen nye, aktive proletarer. Dessuten er det ikke bare unge revolusjonære elementer, arbeidere som revolusjoneres, og som aldri har deltatt i den politiske bevegelsen før, som strømmer til rekkene i våre partier nå. Det er ofte tidligere medlemmer og aktive medarbeidere fra de sosialdemokratiske partiene som kommer til oss. Disse nye kadrene krever spesiell oppmerksomhet, særlig i de illegale partiene, så meget mer som disse svakt teoretisk skolerte kadrene ikke sjelden allerede i sitt praktiske arbeid blir stilt overfor svært alvorlige politiske problemer som de selv må løse.

Spørsmålet om en *riktig kaderpolitikk* er et meget aktuelt problem både for partiene våre og for de kommunistiske ungdomsforbundene, for alle masseorganisasjoner og for hele den revolusjonære arbeiderbevegelsen.

Hva består en riktig kaderpolitikk i?

For det første er det *nødvendig å kjenne menneskene*. Stort sett forekommer det ikke undersøkelser av kadrene i våre partier. Først i den senere tid har kommunistpartiene i

Frankrike og Polen, og i Østen, Kinas Kommunistiske Parti, hatt en viss framgang på dette området. Også det tyske partiet begynte i sin tid – før illegaliteten – å studere kadrene sine. Og erfaringene til disse partiene har vist at så snart man begynte å studere menneskene, så begynte man å oppdage arbeidskrefter som man ikke før hadde lagt merke til; og på den annen side begynte partiene å renske ut fremmede, ideologisk og politisk skadelige elementer. Det er tilstrekkelig å peke på slike eksempler som Sellore og Barbe i Frankrike, som ved en bolsjevikisk mikroskopisk undersøkelse viste seg å være agenter for klassefienden og ble kastet ut av partiet. I Polen og Ungarn gjorde kontrollen av kadrene det lettere å avsløre provokatørreir som omhyggelig skjulte fiendens agenter.

For det andre er det nødvendig med en *riktig forfremming av kadrene*. Forfremmingen må ikke være en tilfeldig sak, men en av partiets normale funksjoner. Det er ille hvis forfremmingen bare skjer ut fra snevre partihensyn, uten hensyn til om kommunisten som forfremmes, har forbindelse med massene. Forfremmingen bør skje på grunnlag av i hvor stor grad arbeideren det gjelder, er egnet til å fylle en eller annen oppgave i partiet, og de forfremmede kadrenes popularitet blant massene. Vi har flere eksempler i våre partier på forfremming som har gitt utmerkete resultater. I vår kongress' presidium sitter for eksempel den spanske kommunisten, kamerat Dolores. For to år siden arbeidet hun ennå i de lavere partiorganisasjonene. Men allerede i de første trefningene med klassefienden, viste hun seg å være en fremragende agitator og kjemper. Da hun siden ble overført til partiledelsen, viste hun seg å være et verdig medlem av den. (Bifall)

Jeg kunne også peke på en rekke liknende tilfelle i enkelte andre land.

Men i de fleste tilfelle skjer forfremmingen uorganisert og tilfeldig, og derfor ikke alltid med hell. Iblant er det

pratmakere, fraselter og skravlekopper som blir fremmet til ledere, og det er direkte skadelig for saken.

For det tredje må en vite hvordan en på en riktig måte skal *bruke kadrene*. En må vite hvordan en skal finne og utnytte de verdifulle egenskapene hos hver enkelt aktiv medarbeider. Det finnes ikke ideelle mennesker. En må ta dem som de er og rette på deres svakheter og mangler. Vi vet at det innenfor våre partier finnes skrikende eksempler på en feilaktig utnyttelse av gode, ærlige kommunister, som virkelig ville kunne gjøre nytte, dersom de ble satt til et arbeid som passet bedre for dem.

For det fjerde er det *nødvendig med en riktig plassering av kadrene*. Framfor alt må vi ha sterke folk i bevegelsens hovedledd, — folk som står i forbindelse med massene, som er født av massene og som er initiativrike og faste. Vi må ha det påkrevde antall slike aktive medarbeidere i de *viktigste* sentrene. I de kapitalistiske landene er det ikke noen lett sak å flytte over kadrene fra et sted til et annet. Denne oppgaven støter her på en rekke vanskeligheter, deriblant materielle spørsmål, familieproblemer osv. Dette er vanskeligheter som en er nødt til å ta hensyn til og overvinne på brukbar måte, og det skjer ikke alltid hos oss.

For det femte *må kadrene få en systematisk hjelp*. Denne hjelpen må bestå i nøyaktig instruering, i kameratslig kontroll, i korrigerende av feil og svakheter — i konkret daglig ledelse av kadrene.

For det sjette *må en sørge for at kadrene blir beskyttet*. En må vite å trekke kadrene tilbake fra fronten i tide og erstatte dem med nye hvis omstendighetene krever det. Særlig i de illegale partiene må vi kreve at ledelsen viser det største ansvar for kadrenes sikkerhet. (Bifall) En riktig beskyttelse av kadrene forutsetter også en grundig organisering av konspirasjonen innenfor partiet. I noen av partiene våre tror mange av kameratene at partiet er tilstrekkelig forberedt på illegalitet i og med at det er blitt reorganisert

formelt, bare etter skjemaet. Vi har måttet betale dyrt for at den virkelige omstillingen først har begynt etter overgangen til illegalitet, direkte under fiendens harde angrep. Husk hvor dyr overgangen til illegalitet for det kommunistiske partiet i Tyskland ble oss! Denne erfaringen må være en alvorlig advarsel til alle de av våre partier som i dag ennå er legale, men som kan miste legaliteten i morgen.

Det er bare en riktig kaderpolitikk som gir partiene våre muligheter til i høyest mulig grad å utvikle og utnytte kreftene hos de kadrene en har for hånden, og til å vinne stadig nye og aktive elementer fra massebevegelsens veldige reservoar.

Hvilke *hovedkrav* må vi stille ved utvelgelsen av kadre?

1. Den *dypeste hengivenhet* for arbeiderklassens sak, i kamper, i fengsel, i rettssaker – ansikt til ansikt med klassefienden.

2. De *næreste forbindelser med massene* – at de deler massenes interesser, kjenner massenes liv på pulsen, deres stemning og behov. Lederne av våre partiorganisasjoner må framfor alt grunnlegge sin autoritet på at massene ser dem som sine veivisere, og overbeviser seg på grunnlag av egne erfaringer om deres evner til å være ledere, om deres besluttsomhet og selvpoppofrelse i kampen.

3. Evne til å *orientere seg selvstendig i situasjonen og ikke frykte ansvaret for å ta avgjørelser*. Den som er redd for å ta ansvaret, er ingen leder. Den som ikke er i stand til å vise initiativ, som tenker: »Jeg gjør bare det som blir sagt til meg,» han er ingen bolsjevik. En virkelig bolsjevikisk leder, det er bare den som ikke mister hodet i nederlagets time, som ikke blir overmodig av framgangen, og som gjennomfører fattede vedtak med uforstyrrelig fasthet. Kadrene utvikler seg og vokser aller best når de blir stilt overfor konkrete kaderoppgaver de er nødt til å løse selvstendig, og merker at de bærer hele ansvaret for dette.

4. *Disiplin og bolsjevikisk herding* både i kampen mot

klassefienden og i uforsonligheten overfor alle avvik fra bolsjevismens linje.

Kamerater, vi må framheve nødvendigheten av disse betingelsene for en riktig utvelgelse av kadre så sterkt fordi en i praksis ofte lar en kamerat som kan skrive godt og tale vakkert, men som ikke er en handlingens mann og som ikke er egnet i kampen, komme foran en annen kamerat som kanskje ikke kan skrive og tale så godt, men som er sikker, initiativrik, har forbindelse med massene, og som har evner til å gå i strid og å trekke andre med seg i kampen. (Bifall) Har vi ikke mange eksempler på at en sekterisk og doktrinær pratmaker trenger ut en hengiven og ekte arbeiderleder som vet å påvirke massene?

Våre ledende kadre må forene kunnskapene om *hva* de har å gjøre med *bolsjevisk utholdenhet* og en *revolusjonær karakter* samt *vilje til å gjennomføre det i praksis*.

Tillat meg, kamerater, at jeg i forbindelse med spørsmålet om kadrene, tar opp den enorme oppgaven IRH (den Internasjonale Røde Hjelpen) har når det gjelder arbeiderbevegelsens kadre. Den materielle og moralske støtten IRH's organisasjoner gir fangene og deres familier, de politiske emigrantene, forfulgte revolusjonære og anti-fascister, har reddet livet og bevart kreftene og kampdugeligheten for tusener og atter tusener av arbeiderklassens mest verdifulle forkjempere i ulike land. De av oss som har sittet i fengsel, har selv direkte fått lære å kjenne den overordentlige betydningen av IRH's virksomhet. (Bifall)

IRH har, gjennom sin virksomhet, vunnet kjærlighet, hengivenhet og dyp ærbødighet blant hundretusenvis av proletarer og revolusjonære elementer blant bøndene og de intellektuelle.

Under de nåværende forholdene, under den tiltakende borgerlige reaksjonen, den rasende fascismen, den skjerpede klassekampen, vokser IRH's rolle voldsomt. IRH står nå overfor oppgaven å bli forvandlet til en virkelig masse-

organisasjon av det arbeidende folket i alle kapitalistiske land (da særlig i de fascistiske landene idet den tilpasser seg de særegne forholdene i disse landene): Den må, så å si, bli et slags »Røde Kors» for proletariatets enhetsfront og den anti-fascistiske folkefronten, som skal omfatte millioner av arbeidende – »Røde Kors» for de arbeidende klassenes arme, som kjemper mot fascismen, for freden og sosialismen. For at IRH skal ha framgang med å fylle denne rollen, må den utdanne tusenvis av egne aktive medarbeidere, tallrike egne kadre, *IRH-kadre*, som har karakter og evner som tilsvarer den *særegne oppgaven* denne meget viktige organisasjonen har.

Og her må vi meget ettertrykkelig og kategorisk si: Om *byråkratisme* og et hjerteløst forhold til menneskene er ødeleggende innenfor arbeiderbevegelsen i alminnelighet, så er det på IRH's område et onde som grenser til *forbrytelse*. (Bifall)

Arbeiderklassens forkjempere, reaksjonens og fascismens ofre, som lider i torturkamre og konsentrasjonsleire, de politiske emigrantene og deres familier må bli møtt med den største finfølelse og omsorg fra IRH's organisasjoner og funksjonærer. (Vedvarende bifall) IRH må i enda høyere grad forstå og oppfylle sin plikt når det gjelder å hjelpe forkjemperne i den proletariske og anti-fascistiske bevegelsen, særlig når det gjelder å bevare arbeiderbevegelsens kadre fysisk og moralsk. Ved hvert skritt de tar, må de kommunister og revolusjonære arbeidere, som tilhører IRH's organisasjoner, føle det enorme ansvaret de har overfor arbeiderklassen og overfor Den Kommunistiske Internasjonale, for at IRH's oppgaver skal bli løst med framgang. (Bifall) Kamerater, det er velkjent at kadrene utvikles aller best i selve *kamp-prosessen* når de overviner vanskelighetene og prøvelsene, og gjennom *oppmuntrende* og *avskrekkende* eksempler. Vi har hundrevis av eksempler på en mønstergyldig oppførsel under streiker, i demonstra-

sjoner, i fengsler og i rettssaker. Vi har tusenvis av helter, men dessverre så har vi heller ikke så få eksempler på motløshet, vakling og til og med desertering. Ofte glemmer vi både de første og de siste eksemplene. Vi tar ikke lærdom av dem, vi peker ikke på *hvem* en bør etterligne og *hva* en bør forkaste. En må studere oppførselen til kameratene og de aktive arbeiderne ved kllassesammenstøt, ved politiundersøkelser, i fengsler og konsentrasjonsleire, overfor domstoler osv. Av dette bør en framholde det positive, peke på eksempler som bør etterlignes og forkaste det som er råttent, ikke-bolsjevikisk og spissborgerlig. I tida etter Leipzigprosessen har vi en hel rekke kamerater som har opptrådt overfor borgerlige og fascistiske domstoler, og som har vist at det vokser opp tallrike kadre hos oss som helt klart forstår hva det betyr å opptre bolsjevikisk i rettssaker.

Og det er mange til og med blant dere, kongressdelegater, som har kjennskap til detaljene i rettssakene mot jernbanearbeiderne i Romania, i rettssaken mot Fiete Schulze i Tyskland, som ble halshugget av fascistene, i rettssaken mot den heltedige japanske kameraten Itikava, i rettssaken mot de bulgarske revolusjonære soldatene og i mange andre rettssaker der det er blitt vist verdige eksempler på proletarisk heltetmot? (Stormende bifall, alle reiser seg)

Slike verdige eksempler på proletarisk heltetmot må vi gjøre kjent og peke på som en motvekt mot motløshet, spissborgerlighet og allslags råttenskap og svakhet i våre rekker og i arbeiderklassens rekker. Disse eksemplene bør brukes i videste omfang ved fostring av arbeiderbevegelsens kadre.

Kamerater! Våre partiledere klager ofte over at det *ikke finnes folk*, at det mangler folk til agitasjons- og propaganda-arbeidet, at det mangler folk til avisene, til fagforeningene, til arbeidet blant ungdommen og kvinnene. Det mangler og mangler, det finnes ikke folk. Vi kunne svare på dette med Lenins gamle og evig nye ord:

»Det finnes ikke folk – og det finnes folk i massevis. Det finnes masser av folk fordi såvel arbeiderklassen som stadig mer uensartede samfunnslag for hvert år som går utskiller flere og flere misfornøyde, som ønsker å protestere . . . Og samtidig finnes det ikke folk fordi . . . det finnes ikke organisatoriske talenter som er i stand til å organisere et så omfattende og samtidig så enhetlig og godt samordnet arbeid, som ville gi beskjeftigelse for enhver, selv den mest ubetydelige kraft.»²

Disse ordene av Lenin må partiene våre tilegne seg på en grundig måte og anvende dem som direktiv i sitt daglige arbeid. Det finnes fullt opp av folk, det gjelder bare å oppdage dem i våre egne organisasjoner, under streiker og demonstrasjoner, i arbeidernes ulike masseorganisasjoner, i enhetsfrontens organer. En må hjelpe dem til å vokse i løpet av arbeidet og kampen, en må sette dem i en slik situasjon at de virkelig kan bli til nytte for arbeidernes sak.

Kamerater, vi kommunister er saklige folk. Vi står overfor oppgaven å kjempe praktisk mot kapitaloffensiven, mot fascismen og den imperialistiske krigsfaren, å kjempe for å styrte kapitalismen. Nettopp denne *praktiske* oppgaven krever ubetinget av de kommunistiske partiene at de ruster seg med den *revolusjonære teorien*, for som *Stalin*, den revolusjonære saks store mester, lærer oss, gir teorien de som er engasjert i det praktiske arbeidet styrke i orienteringen, klarhet i perspektivet, selvtillit i arbeidet og tro på seier for vår sak.

Men den ekte revolusjonære teorien er uforsonlig fiendtlig mot all utvannet teoretisering, mot enhver ufruktbar lek med abstrakte definisjoner. *Vår teori er ikke et dogme, men en veiledning til handling* – har Lenin sagt gjentatte ganger. En *slik* teori er det våre kadre trenger, som de trenger daglig brød, luft og vann.

Den som virkelig vil fordrive den drepende skjematikken og den skadelige skolastikken fra arbeidet vårt,

han må brenne dem bort med glødende jern – både gjennom *praktisk* virksom kamp sammen med massene og i spissen for dem, og gjennom *utrettelig arbeid* for å tilegne seg den mektige, fruktbare, allmektige teorien: Marx', Engels', Lenins, Stalins lære. (Bifall)

I sammenheng med dette mener jeg at det er særlig nødvendig å rette deres oppmerksomhet mot det arbeidet *partiskolene* driver. Våre skoler skal ikke utdanne en eneste kaderlærd, skravlekopp eller sitatmester. Nei! Innenfor deres vegger må det utdannes praktiske forkjempere for arbeiderklassens sak. Forkjempere ikke bare når det gjelder mot, beredvillighet og selvoppofrelse i kampen, men også fordi de ser lenger og har bedre kjennskap til veien til frigjøringen av det arbeidende folk enn arbeiderne i rekkene. Alle seksjonene av Den Kommunistiske Internasjonale må uten å nøle sette i gang for alvor å organisere partiskolene, for å forvandle dem til *smier* for slike kampkadre.

Det virker for meg som hovedoppgaven for partiskolene våre består i å lære partimedlemmene og ungkommunistene der å tillempe den marxist-leninistiske metoden på den konkrete situasjonen i det gitte landet, på de gitte forholdene, på kampen – ikke mot fienden »i allmennhet», men mot den gitte, konkrete fienden. For å klare dette må en ikke studere leninismens bokstav, men dens levende, revolusjonære ånd.

I partiskolene våre kan en utdanne kadre på to ulike måter.

Den ene metoden: Å utdanne dem som studerer abstrakt-teoretisk, streve etter å gi dem så mye tørr kunnskap som mulig, dressere dem til å lage velskrevne teser og resolusjoner, og bare i forbifarten berøre problemene i det gitte landet, for den gitte arbeiderbevegelsen, historien og tradisjonene der samt erfaringene det gitte kommunistparti har. Bare i forbifarten!

Den andre metoden: Et teoretisk studium der tilegnelsen av grunnprinsippene i marxismen-leninismen skjer på grunnlag av et praktisk studium av de viktigste kampspørsmålene for proletariatet i det gitte landet, slik at når den som har studert vender tilbake til sitt praktiske arbeid, kan han orientere seg selvstendig, *kan han bli en selvstendig praktisk organisator, en leder som er i stand til å føre massene til kamp mot klassefienden.*

Ikke alle de som har gjennomgått våre partiskoler, har vist seg å være dugelige. Mange fraser, abstraksjoner og mye boklig, ytre lærdom. Men vi trenger virkelige, ekte bolsjevikiske organisatorer og masseledere. Det trenger vi på denne dag for enhver pris. La så være at den studerende kanskje ikke er i stand til å skrive så gode paroler, selv om dette også er svært nødvendig for oss, men han må kunne organisere og lede, ikke la seg skremme av vanskelighetene, men vite hvordan de skal overvinnnes.

Den revolusjonære teori er den revolusjonære bevegelsens *generaliserte*, sammenfattende erfaring. I alle land må kommunistene ikke bare utnytte erfaringene fra den kampen de har vært gjennom på en nøyaktig måte, men også de erfaringene som andre deler av den internasjonale arbeiderbevegelsen har gjort i den nåværende kampen. En riktig utnyttelse av erfaringene betyr likevel ikke på noen måte at en *mekanisk* skal *overføre* ferdige kampformer og metoder fra en type forhold til en annen, fra et land til et annet, og dette skjer titt og ofte i våre partier. En tom etteraping, en enkel kopiering til og med av SUKP(b)'s arbeidsformer og metoder i land der kapitalismen ennå hersker, kan stikk i strid med alle gode hensikter være skadelig og ikke nyttig, slik det også ofte har skjedd i virkeligheten. Av de russiske bolsjevikenes erfaring bør vi nettopp lære oss hvordan vi på en levende og konkret måte skal tillempe den *enhetlige internasjonale linja* på hvert enkelt lands særegenheter i kampen mot kapitalen, lære oss

til skånselsløst å fordrive, gjøre narr av *fraser, sjabloner, pedanteri og doktriner* og utlevere dem til allmenn forlystelse.

Kamerater, vi må lære, stadig lære, for hvert steg i løpet av kampen, i frihet og fengsel. Lære og kjempe – kjempe og lære. Vi må kunne forene Marx', Engels', Lenins og Stalins store lære med den *stalinske fasthet* i arbeidet og kampen, med den *stalinske prinsipielle uforsonlighet* mot klassefienden og dem som avviker fra bolsjevismens linje, med den *stalinske uredhet overfor vanskelighetene*, med den *stalinske revolusjonære realisme*. (Bifall)

* * *

Kamerater! Aldri før har verdensopinionen vist en så levende interesse for noen av kommunistenes internasjonale kongresser, som den vi ser i dag når det gjelder vår kongress. Uten å overdrive kan en si at det ikke finnes en eneste seriøs avis, ikke et eneste politisk parti, ikke en eneste noenlunde alvorlig politiker eller offentlig person, som ikke følger kongressens forløp med spenning.

Millioner av arbeidere og bønder, mellomlagene i byene, funksjonærer og intellektuelle, kolonifolk og undertrykte folkeslag har sine blikk rettet mot Moskva, mot den store hovedstaden i det internasjonale proletariatets *første* men ikke *siste* stat. (Bifall) I dette ser vi en bekreftelse på den uhyre betydningen og aktualiteten av de spørsmålene som kongressen behandler, og av dens beslutninger.

Den rasende hylingen fra fascistene i alle land, særlig fra den avsyndige tyske fascismen, bekrefter bare at våre beslutninger virkelig har truffet blinken. (Bifall)

I den borgerlige reaksjons og fascismens nattemørke, som klassefienden forsøker å holde de arbeidende masser i de kapitalistiske landene i, lyser Den Kommunistiske Internasjonale, bolsjevikenes internasjonale parti, som et fyrtårn

som viser hele menneskeheten den eneste farbare veien til frigjøring fra kapitalens åk, fra det fascistiske barbariet og den imperialistiske krigs redsler.

Opprettelsen av arbeiderklassens aksjonsenhet er en *avgjørende* etappe på denne veien. Ja, aksjonsenhet mellom arbeiderklassens organisasjoner av alle retninger, sammensveising av dens krefter på alle områder av dens virksomhet og på alle klassekampens avsnitt.

Arbeiderklassen må oppnå *enhet mellom sine fagforeninger*. En del reformistiske fagforeningsledere prøver forgivevis å skremme arbeiderne med at fagforeningsdemokratiet vil bli tilintetgjort ved de kommunistiske partienes innblanding i de forente fagforeningenes anliggender, ved tilstedeværelsen av kommunistiske fraksjoner i fagforeningene. Å framstille oss, kommunister, som fiender av fagforeningsdemokratiet, er det rene sludder. Vi forsvarer og hevder konsekvent fagforeningenes rett til selv å avgjøre sine saker. Vi er til og med rede til å avstå fra å danne kommunistiske fraksjoner i fagforeningene hvis dette er nødvendig for fagforeningsenheten. Vi er forberedt på å treffe overenskomster om de forente fagforeningenes uavhengighet av alle politiske partier. Men vi er avgjort mot at fagforeningene på noen måte skal være *avhengige* av borgerskapet, og vi avstår ikke fra vårt prinsipielle standpunkt om at det er utillatelig at fagforeningene inntar en nøytral stilling til klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet.

Arbeiderklassen må oppnå *enhet mellom alle krefter* i den arbeidende ungdommen og alle de anti-fascistiske ungdomsorganisasjonene, og vinne den delen av den arbeidende ungdommen som har kommet under innflytelse av den oppråtnende fascismen og andre fiender av folket.

Arbeiderklassen må oppnå, og den kommer til å oppnå, aksjonsenhet på alle områder av arbeiderbevegelsen. Og dette vil komme i stand så mye raskere, jo mer energisk og

fast vi kommunister og revolusjonære arbeidere i alle kapitalistiske land i handling tillemper den nye taktiske orienteringen kongressen har vedtatt vedrørende den internasjonale arbeiderbevegelsens viktigste aktuelle spørsmål.

Vi vet at det finnes mange vanskeligheter på vår vei. Vår vei er ikke en asfaltert gate, den er ikke strødd med roser. Nei, arbeiderklassen må vinne over mange hindre, også i sin egen midte; den står framfor alt overfor oppgaven å uskadeliggjøre en gang for alle den skadelige splittelsesvirksomheten til de reaksjonære elementene innenfor sosialdemokratiet. Den vil måtte bringe mange ofre under angrepene fra den borgerlige reaksjon og fascismen. Dens revolusjonære farkost vil måtte styre forbi mange undervannsskjær før den når den reddende stranden.

Men arbeiderklassen i de kapitalistiske land er ikke lenger i dag det den var i 1914, ved utbruddet av den imperialistiske krigen, og ikke det den var i 1918 da krigen sluttet. Arbeiderklassen har bak seg tjue års rik erfaring fra kamp og revolusjonære prøvelser, bitre lærdommer fra en rekke nederlag, særlig i Tyskland, Østerrike og Spania.

Arbeiderklassen ser for sine øyne det inspirerende eksemplet fra Sovjetunionen — den seierrike sosialismens land, som er et eksempel på hvordan en skal beseire klassefienden, opprette sin makt og bygge det sosialistiske samfunnet.

Borgerskapet hersker ikke lenger *udelt* i hele verden. På en sjettedel av jorden hersker den *seierrike arbeiderklassen*. På en veldig del av det store Kinas territorium hersker sovjeter.

Arbeiderklassen har en sterk, sammensveiset, revolusjonær fortropp: Den Kommunistiske Internasjonale. Den har en prøvet og anerkjent, stor og vis leder: *Stalin*. (Stormende bifall, alle reiser seg, hilsningsrop fra alle delegasjoner)

Og hele den historiske utviklingens gang, kamerater.

virker til arbeiderklassens fordel. De reaksjonære, fascistene av alle avskygninger, hele verdensborgerskapet, anstrenger seg forgjeves for å skru historiens hjul tilbake. Nei, dette hjulet dreier seg og kommer til å dreie seg i retning av en verdensomfattende union av sosialistiske sovjetrepublikker, til sosialismens endelige seier i hele verden. (Stormende, langvarig bifall)

En ting mangler ennå arbeiderklassen i de kapitalistiske landene: enhet i sine rekker.

La derfor Den Kommunistiske Internasjonals kamprop, Marx', Engels', Lenins og Stalins kampappell, lyde desto sterkere fra denne talerstol ut over hele verden:

Proletarer i alle land, foren dere!

(Stormende, langvarig bifall, som går over i ovasjoner, rop: «Hurra!», «Rot Front!», «Banzai!». Alle reiser seg og synger «Internasjonalen».)

Den tyske delegasjonen roper et trefoldig «Rot Front!»

På ulike språk lyder rop: «Leve kamerat Stalin», «Leve kamerat Dimitrov!». De ulike lands delegasjoner synger sine kampsanger.

Når ovasjonene et øyeblikk stilner av, roper kamerat Manuilski: «Leve den store Stalins trofaste, prøvete kampfelle, Kominterns rorsmann, kamerat Dimitrov!»

Kraftige og langvarige klappsalver, hurrarop som går over i ovasjoner og varer i 15–20 minutter.)

Noter til:

For arbeiderklassens enhet mot fascismen.

- 1) J.V. Stalin «Beretning på partiets 17. kongress om arbeidet i sentralkomiteen for SUKP(b)» (1934), i «Spørsmål i leninismen», Oslo 1952, side 479.
- 2) V.I. Lenin: «Hva må gjøres?» (1902), Oslo 1970, side 131–132.

DEN KAPITALISTISKE VERDENS NÅVÆRENDE HERSKERE ER FOLK SOM FORSVINNER – VERDENS VIRKELIGE HERRE ER PROLETARIATET.

*Sluttbemerkninger på
Kominterns VII. verdenskongress' sluttplenium,
den 20. august 1935*

Kamerater!

Den Kommunistiske Internasjonals sjuende verdenskongress, kongressen til kommunister i alle land og verdensdeler, avslutter sitt arbeid.

Hva er resultatene, hva betyr kongressen for vår bevegelse, for den internasjonale arbeiderklassen og for de arbeidende i alle land?

Denne kongressen var en fullstendig triumf for enheten mellom proletariatet i den seierrike sosialismes land – Sovjetunionen – og for proletariatet i den kapitalistiske verden som kjemper for sin frigjøring. Sosialismens seier i Sovjetunionen, en seier av verdenshistorisk betydning, utløser i alle kapitalistiske land en mektig bevegelse fram mot sosialismen. Denne seier styrker freden mellom folkene, øker Sovjetunionens internasjonale betydning og dens rolle som det arbeidende folkets skanse i deres kamp mot kapitalen, mot reaksjonen og fascismen. Den styrker Sovjetunionen som base for den proletariske verdensrevolusjonen. Den bringer i hele verden, ikke bare arbeiderne, som i stadig større grad vender seg mot kommunismen, men også millioner bønder, arbeidende småfolk i byene, en betydelig del intellektuelle og de undertrykte kolonifolkene, i bevegelse. Den inspirerer dem til å kjempe, den øker følelsen av deres samhörighet med alle arbeidendes store fedreland

og øker deres beslutning om å understøtte og forsvare den proletariske staten mot alle dens fiender.

Denne seier for sosialismen høyner det internasjonale proletariatets faste tro på sine egne krefter og sin egen seier. Denne faste troen øker på sin side handlekraften mot borgerskapets herredømme.

Sammenslutningen av kreftene til proletariatet i Sovjetunionen og kampkreftene til de arbeidende massene i de kapitalistiske land innebærer det veldige perspektiv om kapitalismens kommende sammenbrudd og garantien for sosialismens seier i hele verden.

Vår kongress la grunnlaget for en så omfattende mobilisering av alle de arbeidendes krefter mot kapitalismen, at den savner sidestykke i arbeiderklassens kamphistorie.

Vår kongress stilte opp som nærmeste viktige oppgave for det internasjonale proletariat å sammensveise sine krefter politisk og organisatorisk og likvidere isolasjonen som den sosialdemokratiske samarbeidspolitikken med borgerskapet har ført til. Oppgaven er å sveise de arbeidende masser sammen i en bred folkefront i kampen mot kapital-offensiven og reaksjonen, mot fascismen og krigsfaren i hvert enkelt land og i internasjonal målestokk.

Det er ikke vi som har tenkt ut denne oppgaven, men det internasjonale proletariat gjennom sine egne erfaringer og framfor alt har det franske proletariat kommet fram til den. Det franske kommunistiske partiets fortjeneste ligger i at det har forstått hva man må gjøre i dag. Det hørte ikke på sekteristene som ville dra partiet hit og dit og dermed hindre virkeliggjørelsen av en enhetlig kampfront mot fascismen. Tappert og på bolsjevikisk vis gjennom pakten om felles aksjoner med Frankrikes Sosialistiske Parti, forberedte de proletariatets enhetsfront som grunnlag for den anti-fascistiske folkefront som holdt på å dannes. (Bifall) Gjennom denne gjerning som fremmer alle det arbeidende

folkets livsinteresser, rykker de franske arbeiderne, kommunistene og sosialistene, rykker den franske arbeiderbevegelsen på ny fram til den fremste, *ledende plassen* i det kapitalistiske Europa og viser at de er kommunardenes verdige etterkommere og bærere av Pariskommunens ærerike arv (Stormende bifall. Alle tilstedeværende reiser seg fra sine plasser. Leve-rop. Kamerat Dimitrov vender seg mot presidiet og applauderer sammen med alle de tilstedeværende kamerat Thorez og de franske kameratene som sitter i presidiet.)

Det er Frankrikes Kommunistiske Parti og det franske proletariats fortjeneste at de gjennom sine erfaringer fra kampen i proletarisk enhetsfront mot fascismen, har bidratt til forberedelsen av beslutningene på denne kongressen, som er av så stor betydning for arbeiderne i alle land.

Men det som ble gjort i Frankrike er bare de første skrittene. Vår kongress, som har trukket opp den taktiske linja for de nærmeste årene, kunne ikke innskrenke seg til bare å registrere denne erfaring – den gikk videre.

Vi kommunister er et klasseparti, et proletarisk parti. Vi er som proletariats fortropp likevel rede til felles aksjoner mellom proletariatet og andre arbeidende klasser som er interessert i å kjempe mot fascismen. Vi kommunister er et revolusjonært parti. Vi er likevel beredt til felles aksjoner med andre partier som bekjemper fascismen.

Vi kommunister har andre slutt-mål enn disse partier. Men når vi kjemper for våre mål, er vi samtidig rede til å kjempe sammen for slike oppgaver i den nærmeste framtid, som svekker fascismens posisjoner og styrker proletariatets posisjoner.

Vi kommunister har kampmetoder forskjellige fra de andre partienes. Kommunistene skal imidlertid samtidig som de bekjemper fascismen med sine egne metoder, også støtte

opp under de andre partienes kampmetoder — uansett hvor utilstrekkelige de mener de er — så lenge disse metodene faktisk er rettet mot fascismen.

Vi er rede til å gjøre alt dette fordi vi vil sperre veien for reaksjonen og kapitalens og fascismens offensiv i land hvor det borgerlige demokratiet hersker og fordi vi vil forhindre likvideringen av de borgerlig-demokratiske frihetene og tilintetgjøre fascismens terroristiske hevnfelttog mot proletariatet og mot den revolusjonære del av bøndene og intelligensiaen, samt beskytte den unge generasjon fra å forfalle kroppslig og åndelig.

Vi er rede til å gjøre alt dette fordi vi vil forberede og påskynde styrtingen av det fascistiske diktaturet i de fascistiske landene.

Vi er forberedt til å gjøre alt dette *fordi vi vil redde verden fra fascistisk barbari og en imperialistisk verdenskrigs redsler.* (Bifall)

*

(En delegat fra Tysklands Kommunistiske Parti, kamerat Weber, går fram til talerstolen og overrekker et album til kamerat Dimitrov. Idet han overrekker det, sier han: »Kamerat Dimitrov, i Tysklands Kommunistiske Partis delegaters navn overrekker jeg deg denne bok, helteboka til Tysklands revolusjonære kjempere. Det var nettopp du som gjennom din opptreden i Leipzig-prosessen og gjennom hele din videre virksomhet, ble et mønster for Tysklands Kommunistiske Parti, for de tyske anti-fascistene i deres kamp. Ta denne boka, helteboka til Tysklands proletariske kjempere, for hvem du er forbilde, og som gir sin frihet, sin helse og sine liv for revolusjonens sak!» Kamerat Dimitrov mottar albumet og omfavner kamerat Weber. Stormende bifall. Leve-rop. Hilsningsrop fra delegatene.)

*

Vår kongress er en kampens kongress for å opprettholde freden og mot faren for en imperialistisk krig.

Vi går nå til denne kampen *på en ny måte*. Vår kongress avviser bestemt den fatalistiske innstilling til de imperialistiske krigene som skriver seg fra gamle sosialdemokratiske forestillinger.

Det er riktig at de imperialistiske krigene er et produkt av kapitalismen og det eneste som kan gjøre slutt på all krigføring er at kapitalismen styrtes, men det er likeså riktig at de arbeidende masser gjennom sine kampaksjoner kan forhindre den imperialistiske krigen.

Verden er ikke lenger den samme som i 1914.

Nå finnes det på en sjettedel av jordkloden en mektig proletarisk stat som støtter seg på den seierrike sosialismens materielle styrke. Gjennom Stalins kloke fredspolitikk har Sovjetunionen mer enn *en gang* krysset krigsstifternes aggressive planer. (Bifall)

Nå disponerer verdensproletariatet ikke bare som i 1914 over masseaksjoner som våpen i kampen mot krigen. Den internasjonale arbeiderklassens massekamp mot krigen knytter seg nå også til Sovjetunionens statsapparat og dens Røde Arme som den viktigste fredsvakten. (Stormende bifall)

Den internasjonale arbeiderklassen befinner seg i dag ikke som i 1914 utelukkende under ledelse av sosialdemokratiet som står i forbund med borgerskapet. I dag finnes det et kommunistisk verdensparti – Den Kommunistiske Internasjonale. (Bifall) I dag vender de sosialdemokratiske arbeidermassene seg til Sovjetunionen og dens fredspolitikk, og går inn i en enhetsfront med kommunistene.

I dag ser ikke koloni- og halvkoloni-landene på sin frigjøring som en håpløs sak. Tvert imot, de er i stadig større grad fast bestemt på å kjempe mot undertrykkerne. De beste beviser på dette er *Sovjetrepublikkene i Kina og*

heltebragdene til det kinesiske folkets Røde Arme.
(Stormende bifall. Alle delegatene reiser seg fra sine plasser. Hilsningsrop.)

Folkenes hat mot krigen blir stadig dypere. Børgerskapet, som driver de arbeidende i de imperialistiske krigenes avgrunn, setter nå sitt hode på spill. Nå går ikke bare arbeiderklassen og bøndene inn for å opprettholde freden, men også de undertrykte nasjoner og de svake folkene hvis uavhengighet trues av nye kriger. Til og med enkelte kapitalistiske stormakter som frykter tap ved en nyoppdeling av verden, er *den nåværende situasjon* interessert i at krigen ikke bryter ut.

Gjennom dette skapes muligheten til den bredeste enhetsfront mellom arbeiderklassen, alle arbeidende og hele folk mot faren for den imperialistiske krigen. Støttet til Sovjetunionens fredspolitik og fredsviljen til millioner og atter millioner arbeidende, har vår kongress gitt perspektivet for utviklingen av en bred anti-krigsfront ikke bare til den kommunistiske fortropp, men også til hele den internasjonale arbeiderklassen og alle lands folk. Virkeliggjørelsen av denne verdensfront blir avgjørende for om de imperialistiske og fascistiske krigstifterne i nærmeste framtid skal kunne tenne en ny imperialistisk verdensbrann eller om disse forbrytere skal kunne avvæpnes gjennom en mektig anti-krigsfront.

Vår kongress er en kongress for *arbeiderklassens enhet*, en kampens kongress for den proletariske enhetsfronten.

Vi gjør oss ingen illusjoner om at det er lett å overvinne de vanskelighetene som den reaksjonære del av de sosialdemokratiske lederne kommer til å legge i veien for virkeliggjørelsen av en proletarisk enhetsfront. Vi frykter imidlertid ikke disse vanskelighetene, for vi uttaler millioner av arbeideres vilje. Med vår kamp for enhetsfronten tjener vi best proletariatets interesser, ettersom den proletariske enhetsfronten er den sikreste måten til å slå ned det

fascistiske og kapitalistiske system og til å forhindre imperialistiske kriger.

Vi har på vår kongress heist den *faglige enhetens fane* høyt. Kommunistene holder ikke for enhver pris fast på de røde fagforeningenes selvstendige eksistens. Men kommunistene vil ha faglig enhet på klassekampens grunn og en bestemt slutt på den tilstand at de mest konsekvente og besluttsomme tilhengere av faglig enhet og klassekamp utelukkes av fagforeningene innen Fagforeningsinternasjonalen. (Bifall)

Vi vet at ennå har ikke alle funksjonærene i foreningene tilsluttet Den Røde Fagforeningsinternasjonalen forstått og gjort seg fortrolig med denne kongressens linje. Det finnes ennå rester av sekterisk selvtilfredshet som disse funksjonærer må overvinne med vår støtte for dermed å kunne gjennomføre kongressens linje uten å komme på villspor. Vi skal gjennomføre denne kongressens linje koste hva det koste vil, og vi skal finne et felles språk med våre klassebrødre, våre kampekamerater, arbeiderne som i dag tilhører Fagforeningsinternasjonalen. (Livlig bifall)

Vi har på denne kongressen drøftet skapingen av et *arbeiderklassens enhetlige politiske masseparti* og likvideringen av proletariatets politiske splittelse som den sosialdemokratiske klassesamarbeidspolitikken har forårsaket. Arbeiderklassens politiske enhet er *ingen manøver* fra vår side, men et spørsmål om hele arbeiderbevegelsens framtidige skjebne. Dersom det blant oss finnes folk som oppfatter spørsmålet om opprettelsen av arbeiderklassens politiske enhet som en manøver, vil de bli bekjempet som de skadedyr de er for arbeiderklassen. Nettopp fordi vi behandler dette spørsmålet med dypt alvor og med all den oppriktighet som må vies arbeiderklassens interesser, stiller vi opp bestemte prinsipielle vilkår som grunnlag for en slik enhet. Disse prinsipielle vilkårene ble ikke tenkt ut av oss. Proletariatet har under lidelser kjempet seg fram til dem

under kampens gang. De er også i samsvar med millioner av sosialdemokratiske arbeideres vilje, som har vokst fram av lærdommene fra nederlag de har lidd. Disse prinsipielle vilkårene har vært utprøvd gjennom den revolusjonære arbeiderbevegelsens erfaringer. (Bifall.)

Og siden vår kongress har stått i den proletære enhetens tegn, har den ikke bare vært den kommunistiske fortrop-pens kongress. Den har også vært en kongress for hele den internasjonale arbeiderklassen, som lengter etter faglig og politisk kampenhet. (Bifall.)

Ingen sosialdemokratiske arbeiderdelegater har vært til stede på vår kongress. Partiløse delegater eller representanter for de arbeidere som med vold er blitt drevet inn i de fascistiske organisasjonene har heller ikke vært til stede. Likevel har ikke kongressen bare talt for kommunistene men også for disse millioner av arbeidere, og uttrykt tankene og følelsene til det store flertall av arbeiderklassen. (Bifall) Og om arbeiderorganisasjonene av ulike retninger foretar en virkelig fri debatt om våre beslutninger blant proletarene i hele verden, vil arbeiderne utvilsomt støtte de beslutninger som dere, kamerater, har slått så enstemmig fast.

Dette forplikter oss kommunister i enda større grad til virkelig å gjøre kongressens beslutninger tilgjengelige for hele arbeiderklassen. Det er ikke nok å popularisere beslutningene blant de kommunistiske partienes medlemmer. Vi vil at arbeidere som tilhører Den Andre Internasjonals partier, Fagforeningsinternasjonalen, og organisasjoner av andre politiske retninger, diskuterer disse beslutninger i fellesskap med oss, kommer med sine praktiske forslag og eventuelle tillegg, og sammen med oss forsøker å finne fram til den beste måten til å omsette beslutningene i handling.

Vår kongress har vært en kongress for Den Kommunistiske Internasjonals nye taktiske orientering.

Vår kongress, som står fast på marxismen-leninismens urokkelige grunn, hvis riktighet bekreftes gjennom alle den internasjonale arbeiderbevegelsens erfaringer og framfor alt gjennom den store Oktober-revolusjonens seire, har nettopp ved hjelp av den levende marxismen-leninismens metode og i dens ånd omprøvet Den Kommunistiske Internasjonals taktiske innstilling i overensstemmelse med den forandrede verdenssituasjon.

Kongressen har fattet en fast beslutning om at enhetsfront-taktikken må anvendes *på en ny måte*. Kongressen krever med ettertrykk at kommunistene ikke utelukkende innskrenker seg til allmenne propagandaparoler om proletariatets diktatur og sovjet-makt, men driver en konkret, aktiv bolsjevikisk politikk i alle landets innenriks- og utenrikspolitiske spørsmål, i alle aktuelle spørsmål som berører arbeiderklassens, det egne folkets og den internasjonale arbeiderbevegelses livsinteresser. Kongressen krever på det innstendigste at alle partienes taktiske framgangsmåter og skritt baseres på en nøktern analyse av den konkrete virkeligheten, på hensyntaken til hvordan klassekreftene forholder seg og det politiske nivå blant de brede massene. Kongressen krever at alle levninger etter sekterisme i den kommunistiske bevegelsens praksis, skal utryddes fullstendig. Sekterismen er nemlig i nåværende øyeblikk det største hinder for gjennomføringen av en virkelig bolsjevikisk massepolitikk fra kommunistenes side.

Besjelet av besluttsomhet om å gjennomføre denne taktiske linje og overbevist om at denne vei skal lede til store framganger for våre partier, har kongressen samtidig tatt med i betraktningen muligheten for at den praktiske gjennomføringen av denne bolsjevikiske linja ikke alltid vil kunne forgå friksjonsfritt, uten feil, uten enkelte avvik til høyre eller »venstre» – uten verken avvik i retning prinsipp-løs tilpasningspolitikk eller til en sekterisk selvisoleringspolitikk. Hvilke av disse farene som »allment» er hovedfaren

– kan skolastikerne krangle om. Den fare som i et gitt land, i et gitt øyeblikk, hindrer gjennomføringen av linja fra vår kongress og utviklingen av en riktig massepolitikk fra de kommunistiske partienes side, er den største og verste faren. (Bifall)

Kommunismens sak krever ingen abstrakt men en *konkret kamp mot avvikene*, en hurtig og bestemt tilbakevisning av alle skadelige tendenser som dukker opp, og en rask korrigering av feil. Det å erstatte den nødvendige, konkrete kampen mot avvik med en eiendommelig *sport* i å jage etter foregitte avvik, er en utillatelig og skadelig forvrengning av oppgaven. I vår partipraksis må man uvilkårlig på alle måter fremme viljen til initiativ når nye spørsmålsstillinger dukker opp. Man må bidra til allsidig behandling av spørsmål som har med partiets virksomhet å gjøre, og ikke umiddelbart brennmerke som avvik enhver tvil som et medlem har eller enhver kritisk anmerkning han gjør angående bevegelsens praktiske oppgaver. Man må komme dithen, at en kamerat som har gjort en feil, kan korrigere den gjennom praktisk handling. *Bare slike som hårdnakket holder fast ved sine feil, og slike som desorganiserer partiet, skal man slå ned på uten skånsel.*

Når vi går inn for arbeiderklassens enhet kommer vi med enda større energi og uforsonlighet til å kjempe for *våre partiers indre enhet*. I våre rekker finnes det ikke plass for fraksjoner, for fraksjonelt spill. Den som gjennom fraksjonsmakeri forsøker å skade enheten i våre rekker, skal ettertrykkelig få erfare hva den bolsjevikiske disiplin, som Lenin og Stalin stadig har undervist oss i, vil si. (Bifall) Måtte dette tjene som advarsel til enkelte elementer i enkelte partier som tror at de kan utnytte sitt partis vanskeligheter, følgene av et nederlag og fiendens slag, til å gjennomføre sine egne fraksjonsplaner og gruppeinteresser. (Bifall) Partiet over alt annet! (Livlig bifall) Å bevare

partiets bolsjevikiske enhet som øyenstein — det er bolsjevismens første og høyeste lov!

Vår kongress er en kongress for bolsjevikisk selvkritikk og styrkingen av Den Kommunistiske Internasjonals og dens seksjoners ledelse.

Vi frykter ikke å peke åpent på feil, svakheter og mangler i våre rekker, for vi er et revolusjonært parti som vet at det bare kan utvikle seg, vokse og fylle sine oppgaver dersom det gjør opp med alt det som kan hemme dets utvikling som revolusjonært parti.

Og dette arbeid, som kongressen har utført med sin hensynsløse kritikk av den selvopptatte sekterismen, av skjematismen, av sjablongmessige oppfatninger, av tankeløshet og av feiltakelsen å anvende samme metoder til å lede massene som til å lede et parti — hele dette arbeidet må fortsettes overalt i partiene, i alle deler av vår bevegelse, for det er en av de viktigste forutsetningene for å kunne gjennomføre kongressens beslutninger riktig. (Bifall)

Kongressen har i sin resolusjon til Eksekutivkomiteens virksomhetsberetning besluttet å konsentrere den operative ledelse av vår bevegelse til seksjonene selv. Dette forplikter til å styrke arbeidet med å skape og oppfostre kadre og styrke de bolsjevikiske partiene gjennom virkelige bolsjevikiske ledere. På denne måten kan partiene, når hendelsene tar en skarp vending, være i stand til raskt og selvstendig, med utgangspunkt i Den Kommunistiske Internasjonals kongressbeslutninger og dens Eksekutivkomitees plenumsbeslutninger, å finne riktige løsninger på den kommunistiske bevegelsens politiske og taktiske oppgaver. Ved valg av ledende organer, befal kongressen seg på å sette sammen Den Kommunistiske Internasjonals ledelse av folk som ikke av disiplinfølelse men gjennom dyp overbevisning har tilegnet seg kongressens nye retningslinjer og beslutninger, og er rede og i stand til å omsette dem energisk til handling. (Bifall)

Man må også i hvert enkelt land sikre den riktige anvendelsen av kongressens beslutninger, noe som i første rekke er avhengig av kontrollen av kaderen, dens fordeling og orientering. Vi vet at dette ikke er noen lett oppgave. Man må huske på at en del av vår kader ikke er oppfostret gjennom erfaringer fra bolsjevikisk massepolitikk, men først og fremst gjennom den allmenne propagandaen. Vi må gjøre alt for å hjelpe våre kadre til å omstille seg, dvs. å omskolere seg i den nye ånd, i kongressbeslutningenes ånd. *Men der det viser seg at de gamle fatene ikke duger til den nye vinen, der må man trekke de nødvendige slutninger – ikke tømme ut den nye vinen eller la den bli bedervet i de gamle fatene, men erstatte de gamle fatene med nye.*

Kamerater! Vi har med vilje rensket bort alle *klingende fraser* fra de revolusjonære perspektivene, såvel i rapportene som i kongressens beslutninger. Dette skjedde imidlertid ikke fordi vi skulle ha grunn til å bedømme tempoet i den revolusjonære utviklingen med mindre optimisme enn tidligere. Det skjedde fordi vi ville befri våre partier fra enhver tilbøyelighet til å erstatte den bolsjevikiske aktiviteten med revolusjonære fraser eller ufruktbare tvister om vurdering av perspektivene. Med vår avgjorte avstandtaken fra all orientering i retning av spontanitet, står vi ikke som tilskuere til den revolusjonære utviklingsprosessen, men som aktive deltakere i selve prosessen. Ved at vi i enhver av bevegelsens etapper oppfyller de oppgavene som er i revolusjonens interesse, de oppgavene som tilsvare de konkrete betingelsene i den foreliggende etappe, og tar hensyn til det politiske nivået til de brede lag av de arbeidende massene, framskynder vi best som den revolusjonære handlingens parti skapingen av de nødvendige subjektive forutsetningene for den proletariske revolusjonens seier. (Bifall)

»Det å ta sakene som de er,» sier Marx, »det betyr å gjøre den revolusjonære interessen gjeldende på en måte som

tilsvarende de forandrede forholdene.» (Marx, brev til Kugelmann, 23. august 1866)

Kamerater! Man må bære verdenskongressens beslutninger fram til massene, forklare dem for massene, bruke dem som retningslinjer for massenes handlinger, kort sagt, gjøre dem til *ett* med de arbeidende millionmassene.

Man må overalt forsterke maksimalt arbeidernes initiativ på stedet, grunnorganisasjonenes initiativ i de kommunistiske partiene og i arbeiderbevegelsen.

*

Når representantene for det revolusjonære proletariatet har reist fra denne kongressen, må de bære en fast overbevisning ut til folket i sine land om at vi kommunister kjenner ansvaret for arbeiderklassens og arbeiderbevegelsens skjebne, for hvert enkelt folks skjebne og for hele den arbeidende menneskeheten.

Den verden som er bygd av arbeiderhender, tilhører oss arbeidere, ikke samfunnets snyltere og dagdrivere. Den kapitalistiske verdens nåværende herskere *er folk som forsvinner*.

Proletariatet er verdens virkelige herre, morgendagens herre. (Stormende bifall) Og proletariatet må gjøre sine historiske rettigheter gjeldende og ta makta i sine hender, i hvert land og i hele verden. (Bifall)

Vi er Marx', Engels', Lenins og Stalins elever. Vi må vise oss våre store læremestere verdige. (Bifall)

Med Stalin i spissen må og kan vår politiske millionarme overvinne alle vanskeligheter, tappert trosse alle hindringer, ødelegge kapitalismens festning og sikre sosialismens seier over hele verden. (Stormende bifall)

Leve arbeiderklassens enhet!

Leve Den Kommunistiske Internasjonals sjuende verdenskongress!

(Stormende bifall som går over i ovasjoner. Orkesteret spiller Internasjonalen, delegatene synger med. Tilrop fra delegasjonene: *»Leve Stalin!», »Leve Dimitrov!«*. Et tredobbelte *»Rød front!«*. De franske delegatene synger *»Carmagnolen«*, den tsjekkiske delegasjonen synger *»Rudy Prapom«*, den kinesiske delegasjonen synger *»Den kinesiske Røde Armeens marsj«*, den italienske *»Bandiera rossa«*, den tyske *»Rote Wedding«*. Tilrop fra delegasjonene: *»Leve Kominterns rorsmann, kamerat Dimitrov!«* Thorez: *»Leve det bolsjevikiske partiet og dets leder, kamerat Stalin!«* Leverop. *»Leve Komintern og dens rorsmann, kamerat Dimitrov!«* Orkesteret spiller Internasjonalen.)

FOR PROLETARIATETS AKSJONSENHET I KAMPEN MOT FASCISME OG KRIG.

*Forkortet stenogram av talen i Søylesalen
i Moskva for de utenlandske arbeiderdelegasjonene
i mai 1935.*

Kamerater! Dere har kommet hit fra kapitalens land til det proletariske diktaturets land – til Sovjetunionen – som er verdensproletariatets første, men ikke siste stat. (Bifall)

Dere har hatt og kommer til å få mulighet til å se med egne øyne den kolossale forskjellen mellom arbeiderklassens stilling i de landene der kapitalen og fascismen hersker og her, der arbeiderklassen har seiret over borgerskapet og seierrikt bygger sosialismen under ledelse av det ærerike bolsjevikiske partiet med verdensproletariatets store leder, kamerat Stalin, i spissen. (Stormende bifall)

Den proletariske revolusjonens røde banner vaier seierrikt over en sjettedel av jordkloden. (Bifall) På en sjettedel av jordkloden hersker arbeiderne og bøndene, og ingen kapitalister og godseiere. I dette store, umåtelige Sovjetlandet forvandles det gamle, mørke, tilbakeliggende, tsaristiske godsherrelandet Russland til et industrialisert land med høy utviklet teknikk, til sosialismens land, av millioner arbeidere og arbeiderkvinner, bønder og bondekvinner.

Dere ser med egne øyne *hvilke prestasjoner* arbeiderklassen er i stand til å utføre der den har makta. 1. mai på Den Røde Plass så dere Sovjetunionens mektige militære styrke – vår ærerike Røde Arme – arbeiderklassens styrke, Sovjetlandets styrke. (Bifall)

Da vi sammen med dere på Den Røde Plass så på tanks og fly som passerte — så vi ikke bare den militære makta til arbeiderklassen i Sovjetunionen, men også det revolusjonære verdensproletariatets styrke og makt.

Sovjetstaten, kamerater, er proletariatets stat, og Sovjetstaten verner arbeidernes og de undertryktes interesser i hele verden. Sovjetstatens interesser faller sammen med verdensproletariatets interesser. (Bifall)

Når våre russiske brødre og søstre bygger opp sosialismen gjennom iherdig skapende arbeid, i sosialistisk tevling og støtbrigade-ånd, så arbeider og skaper de ikke bare for sitt eget land, men også for verdensproletariatet. (Bifall)

Når de styrker Den Røde Armes kampstyrke, befester de ikke bare Sovjetunionens makt, men også verdensproletariatets makt. (Bifall)

Sovjetstaten og dens Røde Arme er et bolverk for fred mellom folkene. Sovjetunionen er den proletariske verdensrevolusjonens høyborg.

Og når de reaksjonære sosialdemokratiske lederne sier og skriver: »Vi vil ikke ha noen enhetsfront med kommunistene, fordi vi ikke ønsker å motta befalinger fra Moskva» — da beviser disse lederne bare at de er motstandere av proletariatets stat. De beviser med dette at de er i forbund med borgerskapet, at de støtter klassesamarbeidspolitikken med borgerskapet og er beredt til å hjelpe proletariatets klassefiender.

For enhver ærlig arbeider i Frankrike eller England, i Amerika eller Australia, Tyskland eller Spania, i Kina eller Japan, i Balkanlandene eller på Kanari-øyene — for enhver ærlig arbeider er Moskva — *hans* Moskva, Sovjetunionen — *hans* stat. (Stormende bifall) Våre motstandere skriker ofte om »befalinger» fra Moskva. Moskva deler naturligvis ikke ut noen som helst befalinger. Det å følge den store Lenins og den store Stalins eksempel (bifall), betyr redning for verdensproletariatet. (Bifall)

Når dere under deres opphold her i vårt store fedreland ser på arbeiderbevegelsen i hele verden, må dere skille ut to grunnleggende hovedretninger eller strømninger innenfor den.

På den ene side har vi den revolusjonære delen av proletariatet, som allerede har konstituert seg til en stat — Sovjetunionen. Kommunistene og de revolusjonære arbeidere i alle land kjenner seg forbundet med Sovjetproletariatet og Sovjetstaten i en enhetlig kampfront. (Bifall) På den annen side finnes det innenfor arbeiderbevegelsen enda en retning, en annen strømning, den såkalte reformistiske strømningen, som ennå er framherskende innenfor Den Annen Internasjonale. Der fins det ingen proletarisk stat, ingen Sovjetmakt, ingen Rød Arme, der fins ikke et sånt maktorgan for verdensproletariatet. Der sitter f. eks. Vandervelde og andre ledere, som samarbeider med kapitalistene, i regjeringsstilling sammen med de borgerlige partiene. De står i forbund med sitt nasjonale borgerskap og støtter »sitt» borgerskaps politikk. I denne leiren fins det ingen enhet, ingen internasjonal disiplin.

Innenfor den revolusjonære delen av proletariatet hersker internasjonalt samhold og disiplin. Det som Sovjetunionens bolsjevikiske parti gjør, svarer til arbeidernes interesser i Frankrike, Tyskland, Amerika og andre land, og det som de franske, engelske, amerikanske, japanske eller kinesiske kommunistene foretar seg, står aldri i motsetning til Sovjetunionens interesser.

Her — innenfor den revolusjonære delen av verdensproletariatet, har Den Kommunistiske Internasjonale ledelsen, den forener millioner av proletarer over hele verden, som er forbundet med hverandre gjennom en sterk og enhetlig ide, en enhetlig vilje, en enhetlig ledelse og en enhetlig disiplin.

Der — i den andre leiren — snakker man med ulike tunger, der hersker en babylonsk forvirring.

Men, kamerater, innenfor de sosialdemokratiske partiene foregår det en differensieringsprosess, en revolusjonering av arbeidermassene. Tallet på tilhengere av enhetsfront med kommunistene blir større.

Stilt overfor den truende faren for fascisme og krig er det nå alle arbeidendes hovedoppgave å opprette en proletarisk enhetsfront og aksjonsenhet innenfor arbeiderklassen mot klassefienden. (Bifall)

Kamerater! Husk hvordan kampen ble ført mellom kommunismen og fascismen i løpet av tre måneder mens den provokatoriske Leipzig-prosessen pågikk. Til forsvar for kommunistene som ble uskyldig anklaget i Leipzig-prosessen oppsto det en enhetsfront i verdensmålestokk, selv om det ikke ble sluttet noen formell pakt. Både kommunister og sosialdemokrater, anarkister og partiløse, opptrådte i fellesskap mot den tyske fascismen. Millioner og atter millioner arbeidere og arbeidere kvinner fulgte dag for dag kampen i Leipzig. Millioner og atter millioner småfolk, bønder og intellektuelle var på den anti-fascistiske enhetsfrontens side. Til og med borgerlige aviser, konservative fiendtlige aviser kunne ikke bestemme seg til å skrive mot oss og vår opptreden under prosessen. Den tyske fascismen var isolert på denne tida. Hitler, Göring og Goebbels fant ikke noen moralsk støtte i Tyskland eller i andre land.

Siden Leipzig-prosessen har enhetsfronten gjort ytterligere framskritt. Vi har allerede en formell overenskomst mellom Frankrikes Kommunistiske Parti og Frankrikes Sosialistiske Parti, og mellom de italienske kommunistene og sosialistene, videre overenskomster mellom forskjellige kommunistiske partier og sosialistiske og en rekke anti-fascistiske organisasjoner.

Den proletariske enhetsfronten går framover og blir stadig sterkere, men den støter på kolossale vanskeligheter og stor motstand fra sine fiender. Fiender av enhetsfronten er alle

de som står i forbund med borgerskapet og ikke vil løsgjøre seg fra dette forbundet.

I det øyeblikk, kamerater, da de reaksjonære lederne motstand er brutt, når arbeiderklassens enhetsfront er gjenopprettet, da er det skapt en uovervinnelig barriere mot kapitaloffensiven, mot reaksjonens og fascismens offensiv.

Arbeiderklassen kan bare utvikle alle sine krefter hvis den gjør aksjonsenheten til virkelighet.

De økonomiske, sosiale, kulturelle og politiske interessene er de samme hos arbeidere av ulike politiske retninger, hos de kommunistiske, sosialdemokratiske og anarkistiske arbeiderne. På dette grunnlaget er en enhetsfront nødvendig og mulig.

Hvem står i veien?

Sosialdemokratiets reaksjonære ledere, den sosialdemokratiske ideologien og det sosialdemokratiske klasse-samarbeidet med borgerskapet hindrer proletariatets enhetsfront. Dette hinderet må vi overvinne. Vi kommunister vet at dette er vanskelig, at disse hindrene ikke er lette å overvinne, men vi er overbeviste om at gjennom daglig kamp og energisk arbeid vil det til slutt bli skapt en proletarisk enhetsfront, en enhetlig fagforeningsbevegelse og et revolusjonært proletarisk enhetsparti i alle land. (Bifall)

Kamerater! Dere er arbeiderdelegater fra de kapitalistiske landene, som med egne øyne har forvisset dere om det riktige i Lenins – Stalins vei, i Den Kommunistiske Internasjonals vei. (Bifall) Dere er forpliktet til å fortelle hele sannheten om Sovjetunionen for deres brødre og søstre i de kapitalistiske landene, og hardnakket, uforferdet, kjempe for det proletariske fedrelandets forsvar, for endelig oppretting av den proletariske enhetsfronten. Overbring til de arbeidende i landene deres våre varme revolusjonære bolsjevikiske hilsener, og si til de sosialdemokratiske arbeiderne at den som ikke i dette øyeblikk støtter enhetsfronten, den som ikke kjemper for gjenopprettning av arbeiderklassens

aksjonsenhet, den som tillater en kampanje mot Sovjetunionen, verdensproletariatets fedreland, den som støtter klassesamarbeidspolitikken med borgerskapet – han er en fiende av arbeiderklassens interesser, en lakei for reaksjonen og fascismen og en støtte for de imperialistiske krigstifterne.

La oss – kommunister, sosialdemokrater og alle arbeidende – i broderlig forbund kjempe mot fascismen for frigiving av de tusener og atter tusener som er blitt innesperret av kapitalen og fascismen, for frigiving av Thälmann, Rakosi, Tom Mooney og alle revolusjonære og anti-fascister, som vansmekter i fengsler og konsentrasjonsleire i kapitalens land. (Bifall)

La oss kjempe i broderlig forbund mot fiendene av arbeiderklassens aksjonsenhet!

La oss kjempe i broderlig forbund for sosialismens endelige seier i hele verden! (Bifall)

Leve arbeiderklassens aksjonsenhet i hvert enkelt land og i verdensmålestokk!

Leve den proletariske verdensrevolusjonens seier!
(Stormende bifall som aldri vil slutte)

I ENHETLIG FRONT TIL KAMP MOT FASCISMEN OG KRIGSSTIFTERNE

Til den 7. internasjonale proletariske solidaritetsdag.

Proletariatets internasjonale solidaritet er *en mektig faktor*, hvis den blir energisk omsatt i praksis. Vi må aldri glemme at den aktive solidariteten som det internasjonale proletariatet viste praktisk i den kritiske perioden med militær intervensjon, borgerkrig og hunger som Sovjetunionen – den første proletariske staten i verden og alle arbeideres fedreland – måtte gjennomgå, i høy grad hjalp våre russiske brødre å slå kontrarevolusjonen ned, jage bort intervensjonstroppene, lette stillingen for de sultende og sikre muligheten til fredelig sosialistisk oppbygging.

Takket være energisk gjennomførte internasjonale solidaritetsaksjoner har det ofte lyktes arbeiderne i enkelte land å avverge fiendens slag. Mange tusen av arbeiderklassens forkjempere er blitt reddet gjennom internasjonale solidaritetskampanjer. Det faktum at de fascistiske bødlene ikke våget å fullføre sin hensikt og myrde de tyske arbeidernes leder, kamerat Thälmann, som enda svever i livsfare, og det faktum at de ungarske arbeidernes leder, Rakosi, ikke ble dømt til døden slik som de ungarske fascistene hadde besluttet, og at et stort antall revolusjonære og anti-fascister som bare hadde den sikre undergang i vente ennå er i live – alt dette kan vi utvilsomt takke den internasjonale solidariteten for.

Den mektige bølgen av internasjonal solidaritet fra arbeid-erne og de framskrittvennlige intellektuelle på tross av ulikheter i parti- og organisasjonstilhørighet, utgjorde den styrken som vant seier over den tyske fascismen i Leipzig-prosessen, og som ikke bare reddet våre liv fra bøddeløksen til den fascistiske banden som hersker i Tyskland, men også forhindret gjennomføring av Gørings nedrige plan, som gikk ut på ved hjelp av en ny provokasjon og organisering av en Bartolomeusnatt å utrydde alle det tyske proletariats kadre som satt i fascistisk fangenskap, i fascistiske fengsler og konsentrasjonsleire.

Når arbeidernes internasjonale solidaritet likevel ikke utvikler sin makt og ikke oppnår større framgang i kampen mot den økonomiske, sosiale, politiske og kulturelle reaksjon, i kampen mot fascismen for arbeidernes interesser og rettigheter, er det hovedsakelig fordi de reaksjonære elementene stadig spiller en utslagsgivende rolle i Den Annen Internasjonales og Fagforeningsinternasjonals ledelse, slik de også gjør i ledelsene for flertallet av de sosialdemokratiske partiene og fagforeningsorganisasjonene i de enkelte landene. Disse elementene foretrekker enhetsfront med sitt eget nasjonale borgerskap framfor arbeidernes enhetsfront både i sitt eget land og i internasjonal målestokk og fortsetter systematisk med å forhindre styrking og energisk virkeliggjøring av den internasjonale solidariteten.

Alle Den Kommunistiske Internasjonals og Den Røde Fagforeningsinternasjonals forslag til felles hjelpetiltak for de spanske revolusjonære, til felles kamp mot felles fiende ble som kjent avslått av disse reaksjonære lederne for sosialdemokratiet og fagforeningene, til tross for det faktum at også de sosialdemokratiske arbeiderne og den framskrittvennlige intelligensien må lide sammen med de kommunistiske arbeiderne og må bringe utallige ofre under fascismen og reaksjonen på samme måte som under kapitaloffensiven.

En allsidig styrking og organisert virkeliggjøring av den proletariske solidariteten har aldri vært så nødvendig som i nåværende øyeblikk, når kapitalens angrep på arbeidernes levestandard skjerpes uavbrutt, når fascismen allerede hersker i flere kapitalistiske land og hardnakket strever etter makta i andre, når stifterne av en ny imperialistisk krig, og i første rekke den tyske fascismen, ruster febrilsk for å drive den arbeidende menneskeheten inn i et nytt blodbad.

Må den internasjonale solidaritetsdagen år 1935 innebære et enda mer avgjort skritt framover på veien mot videre utvikling og styrking av den alltid uunnværlige internasjonale solidaritet og medføre at nye millioner av menn, kvinner og ungdommer fra arbeidernes og de intellektuelles rekker rives med i kampen for den internasjonale solidaritetens sak!

23. juni 1935.

LA OSS FORENE ALLE DEN ANTI-FASCISTISKE UNGDOMMENS KREFTER

*Tale holdt ved åpningen av
Den Kommunistiske Ungdoms-Internasjonalens
VI. kongress 25. september 1935*

Kamerater! Jeg overbringer dere Den Kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomites flammende kamphilsener. (Stormende bifall)

Dere er et levende uttrykk for de viktige ord som proletariatets og hele verdens undertrykte folks store leder og lærer, kamerat Stalin har uttalt: *»Internasjonalismen er den grunnleggende ide, som gjennomtrenger Det Kommunistiske Ungdomsforbundets arbeid.»*

Ingen farer på den lange og vanskelige reisen deres, ingen fascist- eller politisperringer har kunnet hindre dere i å samles i den røde proletariske hovedstaden for å i internasjonalt broderlig kameratskap diskutere oppgavene i forbindelse med å forene den unge arbeidende generasjonens krefter.

Dere er en kongress av revolusjonær ungdom, av mot og kraft. Hvor mange av de beste og mest eksemplariske forkjemperne for den arbeidende ungdommens sak er ikke samlet her på kongressen deres!

På vegne av den eldre revolusjonære generasjonen hilser jeg dere med stolthet og kjærlighet som representanter for arbeiderklassens ærerike unge garde i alle verdens land. (Stormende bifall)

Kamerater! For en måned siden avsluttet Den Kommunistiske Internasjonales 7. verdenskongress sitt arbeid i denne salen hvor dere nå er samlet.

Den Kommunistiske Internasjonale har — ledet av Marx', Engels', Lenins og Stalins geniale lære — gjennomdiskutert alle hovedproblemene til den internasjonale arbeiderbevegelsen. Den har trukket opp retningslinjer for hvordan vi skal overvinne splittelsen i arbeiderbevegelsen og forene alle det arbeidende folkets krefter i kampen mot utbyttere og undertrykkere, mot fascisme og krig.

Den Kommunistiske Internasjonales kongress var særlig opptatt av ungdomsbevegelsen, som en av de viktigste problemene for den internasjonale revolusjonære bevegelsen, fordi den var fullstendig klar over at de arbeidende massenes seier i klassekampen er avhengig av en riktig og framgangsrik utvikling av ungdomsbevegelsen, av at den utvikles til en massebevegelse.

Fascismen ødelegger på en bestialsk måte den revolusjonære ungdommens beste kjempere og samtidig forsøker den med alle midler å tilpasse sin råtne demagogi etter de brede ungdomsmassenes sinnsstemning og dra fordel av ungdommens økende militante aktivitet til sine egne reaksjonære formål, for å forvandle den til en støtte for den døende kapitalismen.

De fascistiske makthaverne frarøver det arbeidende folkets unge generasjon alle dens rettigheter. De militariserer hele ungdommen uten unntak og forsøker å lære den opp til å bli finanskapitalens lydige slaver, både med hensyn til en borgerkrig og en imperialistisk krig.

Hva kan vi stille opp mot fascismen og faren for en imperialistisk krig, som er blitt særlig aktuell i forbindelse med det angrepet den italienske fascismen nå planlegger mot Etiopia og med den tyske fascismens økende aggressivitet?

Vi kan og vi må stille opp mot dem enheten av alle anti-fascistiske krefter og først og fremst enheten av det arbeidende folkets unge generasjon, ungdommens tusen ganger økte rolle og aktivitet i arbeiderklassens kamp for sine interesser.

La alt arbeid på Den Kommunistiske Ungdoms-Internasjonalens kongress bli viet virkeliggjørelsen av dette nærmeste hovedmålet. (Bifall)

Vi venter at på grunnlag av den erfaringen dere alle allerede har, og på grunnlag av beslutningene fra Den Kommunistiske Internasjonales 7. kongress, vil dere lykkes i å finne den riktige veien som fører til løsning av de viktigste oppgavene i bevegelsen deres, oppgaven å forene hele den ikke-fascistiske ungdommens krefter – og i første rekke arbeiderungdommens – oppgaven å oppnå enhet med den sosialistiske ungdommen.

Men dere vil ikke være i stand til å greie dette hvis de ungtkommunistiske forbundene forsøker å gjøre slik som tidligere, nemlig å organisere rekkene sine som ungtkommunistiske *partier*, hvis de som før slår seg til ro med et sekterisk liv, isolert fra massene, et innkapslet liv.

Hele den anti-fascistiske ungdommen er interessert i å forene og organisere sine krefter. Derfor må dere, kamerater, finne de veier, de former og de arbeidsmetoder som sikrer opprettelsen av *en ny type* masseorganisasjoner for ungdom i de kapitalistiske land. Det må være organisasjoner som ikke står fremmede overfor den arbeidende ungdommens livsinteresser, som uten å kopiere partiet kjemper *for alle* ungdommens interesser og som oppfostrer den i klassekampens, i den proletariske internasjonalismens og i marxismen-leninismens ånd.

Dette krever at kongressen alvorlig kontrollere og vurderer på nytt de kommunistiske ungdomsforbundenes arbeid, slik at de *virkelig* kan ombygges og at alt som står i veien for massearbeidet og opprettelsen av ungdommens enhet kan fjernes besluttomt.

Vi venter at Den Kommunistiske Ungdoms-Internasjonale organiserer arbeidet sitt slik at den samler og forener alle arbeiderungdommens faglige, kulturelle, utdannelses- og sportsorganisasjoner, alle revolusjonære, alle nasjonalrevolu-

sjonære organisasjoner, alle organisasjoner for nasjonal frihet og alle anti-fascistiske ungdomsorganisasjoner til kamp mot fascismen og krigen, for den unge generasjonens rettigheter.

Vi konstaterer med stor glede at våre unge kamerater i Frankrike og De Forente Stater aktivt har sluttet seg til ungdomsenhetsfrontens massebevegelse som har en slik framgangsrik utvikling og at de allerede har nådd meget lovende resultater på dette området. Alle seksjoner av Den Kommunistiske Ungdoms-Internasjonale må lære av de franske og amerikanske kameratenes erfaringer. (Bifall)

I mange land nærmer den kommunistiske og sosialistiske ungdommen seg hverandre. Et slående eksempel på dette er at det er representanter ikke bare for den kommunistiske ungdommen i Spania, men også for den sosialistiske her på denne kongressen. (Bifall)

Altså, kamerater, gå modig framover på veien mot enhet med den sosialistiske ungdommen, og opprett sammen med den felles og forente organisasjoner. Gå modig framover på veien til samling av hele den anti-fascistiske ungdommens krefter.

Den Kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomite vil av alle krefter oppmuntre og støtte initiativet og arbeidet deres i kampen for enhet, i kampen for den arbeidende ungdommens livsinteresser.

De millioner av unge menn og kvinner som i det kapitalistiske samfunnet er dømt til å leve under umulige forhold, enten de står utenfor alle organisasjoner eller står i slike organisasjoner som er ledet av klassefienden, – de er deres brødre og søstre og gjennom iherdig arbeid kan og må dere trekke dem over til sosialismens side.

Vent ikke til det er oppnådd enhet mellom de kommunistiske og sosialdemokratiske partiene og arbeiderklassens andre organisasjoner.

Vær dristige, selvstendige, ta initiativet! (Bifall)

Dere er en kongress av den mest aktive og den mest uegennyttige delen av dagens unge generasjon. Dere kan ikke stå ved siden av bevegelsen for enhet, som stadig vokser og blir sterkere i arbeiderklassens rekker. Dere må ikke vente slik som Den Sosialistiske Ungdomsinternasjonale, på tillatelse »ovenfra» for å støtte enhetsfrontbevegelsen og den arbeidende ungdommens samling i en organisasjon.

På vegne av Eksekutivkomiteen i Den Kommunistiske Internasjonale erklærer jeg at den ungdommen som er samlet i Den Kommunistiske Ungdoms-Internasjonale har og vil ha full anledning til selvstendig å utvikle sin egen revolusjonære bevegelse og løse denne bevegelsens problemer. (Bifall)

Kommunistene i ungdomsorganisasjonenes rekker bør vite hvordan de skal arbeide på en slik måte at de får innflytelse på organisasjonenes avgjørelser ved å overbevise medlemmene, ikke ved å kommandere dem på vegne av partiet.

Jeg skal minne om den store Lenins ord, som er grunnlaget for Den Kommunistiske Internasjonales innstilling til ungdommen og dens organisasjoner:

»Det forekommer ikke sjelden at representanter for den eldre og den gamle generasjonen *ikke vet* hvordan de på en riktig måte skal nærme seg ungdommen, som nødvendigvis er tvunget til å nærme seg sosialismen *langs en annen vei, ikke på den samme måte, ikke under samme forhold* som sine fedre. Derfor må vi blant andre ting, betingelsesløst gå inn for *ungdomsforbundets organisatoriske selvstendighet. Ikke bare* fordi opportunistene frykter denne selvstendigheten, men også som en følge av sakens egen natur. For uten full selvstendighet *vil ikke* ungdommen *være i stand* til å bringe fram gode sosialister fra egne rekker eller forberede seg på å lede sosialismen *framover.*»

Kamerater! *Dere må lære, lære gjennom kamp!*

Bind hele den daglige praktiske aktiviteten deres sammen med grundig studium av marxismen-leninismens kilder, for

uten en revolusjonær teori, kan det ikke være noen revolusjonær praksis.

Vær forbilder, sterke og fryktløse i kampen mot fascismen, mot kapitalismen. (Bifall)

Løft fanen høyt for menneskehetens frigjøring fra det kapitalistiske slaveriet, Der Kommunistiske Internasjonals fane. (Stormende bifall)

Dere må samle hele verdens generasjon av unge arbeidende rundt denne fanen! Denne seiersfanen vaier allerede over en sjettedel av kloden og den vil seire over hele jorden! Det er verdensproletariatets store leders, kamerat Stalins fane!

(Alle som er tilstede reiser seg. Stormende bifall. Rop: *»Leve den store Stalin!»* *»Leve Den Kommunistiske Internasjonals rorsmann, kamerat Dimitrov».* *»Leve Den Kommunistiske Internasjonale.»* Hurra-, Banzai-, og tre ganger tre Rød Front-rop. De som er tilstede synger *»Bandiera Rossa»* og *»Internasjonen».* De tyske delegatene og alle som er tilstede synger *»Röte Wedding».*)

Oktober 1935

SVAR TIL DE SPANSKE ARBEIDERNE

*Kamerat Justo Amutio,
Sjefredaktør for avisen »Adelante-Verdad»,
Valencia.*

Hjertelig takk for Deres vennskapelige brev. Det faktum at den sosialistiske ungdommen og hele det kjempende proletariatet — som De sier i brevet — med stor interesse har fulgt Kominterns sjuende verdenskongress' virksomhet og med stor tilfredshet har lest referatene angående arbeiderklassens enhet i kampen mot borgerskapet og fascismen, er et nytt bevis på at denne historiske kongressen i sine beslutninger virkelig har gitt uttrykk for de felles interessene, ønskene og forhåpningene som arbeiderklassen i alle land har. Det gleder meg umåtelig at dere, som er de mest avanserte av Spanias proletarer, sosialister og kommunister, så alvorlig og helt har gjort det til deres oppgave å forene arbeiderklassen og alle arbeidende i kampen mot fascisme, krig og kapitaloffensiv. Jeg er overbevist om at Spanias arbeidende folk, som så mange ganger før har gitt strålende eksempler på revolusjonært heltemot, vil kunne stanse fascismen ved å skape en proletarisk enhetsfront og en kampdyktig folkefront. Forening av den sosialistiske og den kommunistiske ungdommen, virkeliggjøring av aksjonsenheten mellom de sosialistiske og kommunistiske partiene,

likvidering av splittelsen innenfor fagforeningsbevegelsen, spredning og forsterking av arbeider- og bondeallianser i hele landet – det er veien til seier over fascismen, over reaksjonens og kontra-revolusjonens krefter i Spania. Bare gjennom felles kamp er det mulig for kommunistene, sosialistene og de anarko-syndikalistiske arbeiderne, som står i spissen for de arbeidende i byene og på landet, å sikre arbeiderklassens seier over den felles klassefiende. Enhetsbevegelsens framgang i Spania er et langt skritt på veien mot gjenoppretting av proletariatets internasjonale enhet. Jeg ønsker, kamerater sosialister, kommunister og anarko-syndikalistiske arbeidere, at det må lykkes dere hånd i hånd i enhetskampens tegn djervt å overvinne alle hindringer som settes opp av arbeiderklassens splittere på veien mot gjenoppretting av enheten, både av dem som er bevisste agenter for borgerskapet eller slike som av uforstand er motstandere av enhetsfronten. Jeg ønsker at dere måtte oppnå denne kampenheten, slik at det spanske folket kan spares for alle de redsler det tyske folket gjennomligger under det barbariske fascistregimet, og for at sosialismens seier i Spania til slutt kan sikres.

Den 16. november 1935.
Med broderlig bolsjevikisk hilsen!
Georgi Dimitrov.

IKKE TIE, MEN HANDLE

De fascistiske bandenes terroristaksjon mot det franske sosialistiske parlamentsmedlemmet Leon Blum har framkalt dyp harme i vide kretser. Ingen kan la denne handling passere i taushet, uansett hvilken fløy i arbeiderbevegelsen han står på, hvilken arbeiderorganisasjon han tilhører eller hvilke meningsforskjeller det enn måtte være mellom ham og Det Sosialistiske Partiet.

Leon Blum er en av de mest betydelige lederne innen folkefronten, som ble skapt av den beste delen av det franske folket mot finanskapitalens fascistiske leieknekter, som vil opprette et fascistisk regime i Frankrike. Attentatet mot Leon Blum er et slag mot hele den franske arbeiderklassen, et slag mot folkefronten, mot de brede arbeidermassene i kamp mot fascisme, krig og kapitaloffensiv.

Det er ikke første gangen vi hever vår røst til forsvar for sosialistiske ledere, som har falt som ofre for den fascistiske reaksjonen. Vi kommunister kjempet for ikke lenge siden med samme besluttsomhet for sosialisten Largo Caballeros frigiving i Spania, som vi har forsvart og fortsatt forsvaret vår venn og kamerat Thälmann. Vi har også sett det som vår plikt å forsvare de sosialdemokratiske arbeiderne og deres organisasjoner i Østerrike, Tyskland og over alt der de blir angrepet av fascistene. Og da tusenvis av arbeidere i Spania sammen med sine kommunistiske brødre i Asturia ble utsatt

for en bestialsk terror, nølte vi aldri et øyeblikk med å rekke Den Sosialistiske Internasjonales hånden og foreslå å beskytte de heltmodige spanske arbeidere i fellesskap.

Terrorhandlingen mot Leon Blum i Frankrike, der fascismen er i ferd med å rykke til seg makta gjennom bakveier, viser tydelig og klart hva alle Frankrikes arbeidere, også de sosialdemokratiske, har å vente hvis fascismen skulle komme til makta. Hver dag kommer meldinger fra Tyskland, Ungarn, Japan, Polen, Italia og Balkanlandene om at anti-fascister, og særlig kommunister settes fast, tortureres myrdes eller henrettes. Det har gått så langt i disse landene at enhver kommunist, enhver venstrefløyemann innenfor arbeiderbevegelsen, kan snikmyrdes, at alle slags provokasjoner i stil med riksdagsbrannen kan planlegges, at enhver fagforeningsfunksjonær kan stemples som terrorist og opprørsmaker ved hjelp av en bestikkelig presse, at enhver som tjener arbeiderklassens sak kan beskyldes for de uhyggeligste forbrytelser og kastes i fengsel eller konsentrasjonsleir.

De fascistiske makthaverne dømmer folkemassene til sult, elendighet og undergang. Samtidig med en økende bruk av det mest raffinerte, kyniske represaliesystem mot de som kjemper i forreste rekke blant de arbeidende massene, framstiller de fascistiske makthaverne enhver misnøye som oppstår på grunn av massenes vanskelige stilling, enhver folkebevegelse som bryter ut som følge av det uutholdelige fascistiske regimet, som et verk av »Moskvas hånd» og bolsjevismen som »trenger inn fra utlandet».

Å tie overfor disse fascismens blodige orgier – slik som Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonales har for vane – med det argument som forsvar at det i første rekke er kommunister som slås ned og utryddes og at i noen land, som Polen, Ungarn og Finland har de kommunistiske partiene blitt drevet i illegalitet, mens de sosialdemokratiske partiene ennå nyter en viss legalitet, innebærer i virkeligheten å oppmuntre arbeiderklassens bødler.

Nå står det klart for ethvert nøkternt og ærlig tenkende menneske at hvis ikke arbeiderklassen i tide byr fascismen på motstand i form av enhetlige, organiserte masseaksjoner og tilføyer den et tilintetgjørende slag, så kommer de tøylesløse fascistiske bandene til å fare fram på samme vis mot de sosialdemokratiske arbeiderne og hele arbeiderbevegelsen i morgen som de gjør mot arbeiderbevegelsens kommunistiske forkjempere i dag. Arbeiderbevegelsens erfaringer i Italia, Tyskland og Østerrike gir tilstrekkelig veltalende vitnesbyrd om dette.

Og *den første lærdommen* som arbeiderne, ikke bare i Frankrike, men i alle kapitalistiske land uten tvil kommer til å trekke av terrorhandlingene mot Leon Blum, består i at Den Kommunistiske Internasjonals og Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonals partier og organisasjoner så fort som mulig må samle sine krefter i nasjonal og internasjonal målestokk til energisk, systematisk kamp mot fascismen, mot terrorbandene, som igår myrdet minister Barthou og i dag bortfører anti-fascister på fremmed stats område; disse bandene som igår utøvet et attentat mot Blum og idag stempler den ungarske arbeiderkjempen Kiss som spion for en fremmed makt; som igår myrdet den italienske kommunisten Sozzi og i dag utrydder Etiopias fredelige befolkning med luftbombardement; disse krigsgale, som igår besatte Mandsjuria, i dag Nordkina og forbereder innmarsj i Den Mongolske Folkerepublikken og frekt provoserer det store Sovjetlandet ved dets østgrense.

I kampen mot denne fascistiske pesten som truer arbeiderklassen, alle arbeidende, hele menneskeheten, kan ikke arbeiderbevegelsens representanter unnlate å stille spørsmålet til alle hederlige mennesker, som kjenner seg som demokrater, og tilhengere av frihet og fred, om på hvilken side de står. På deres side som har gjort den individuelle terroren til hovedvåpen i sin kamp, som i dag i forskjellige deler av verden sjonglerer med bomber og revolvere og

brennende krigsfakler? Eller på samme side som arbeiderbevegelsens forkjempere, som idet de forsvarer folke-massenes rettigheter og kjemper for deres frie organisering gjennom de organiserte massenes aksjon, vil sperre veien for det fascistiske barbariet og krigen? På samme side som dem som tramper på den menneskelige kultur, brenner menneskeåndenes verker på bål og regjerer med hjelp av diktatur, utøvd av terroristiske bander? Eller på den nye sivilisasjonens side, som skapes i den seierrike sosialismens land, på det nye, proletære demokratiets side, som blir virkeliggjort i Sovjetunionen, sant demokrati for tallrike nasjoner?

Bare en bred anti-fascistisk front, som sammenfatter den internasjonale arbeiderklassens krefter og vinner alle arbeidendes sympati og aktiv støtte for arbeiderklassen, skal vise seg som et tilstrekkelig effektivt middel til å sette tvangstrøye på de fascistiske voldsmakerne. Og jo fortere denne arbeiderklassens internasjonale aksjonsenhet oppnås, desto lettere, desto mindre smertefull og langvarig blir folke-massenes kamp mot fascismen. Hver dags utsettelse pålegger dem som viker unna denne enhet et fryktelig ansvar. Tysklands arbeiderklasse betaler ennå med sitt blod den kapitulasjonspolitik som det tyske sosialdemokratiske partiets reformistiske ledere førte.

Attentatet mot Blum er en advarsel, framfor alt til den som til og med i dag driver samme kapitulasjonspolitik som SPD. Attentatet mot Leon Blum viser hvor urett de ledere innen Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen har, som på grunnlag av folkefrontens første framgang i Frankrike og med hensyn til fascismens voksende vanskeligheter vugger massene til ro og sier at den fascistiske faren blir mindre. Det viser hvor rett kommunistene har, når de uopphørlig maner massene til uforminsket virksomhet mot den fascistiske faren og til enhetlig aksjon for å føre kampen mot fascismen til siste slutt.

Det ville være en skjebnesvanger feil å tro at den fascistiske faren er overvunnet i Frankrike etter at deputer-kammeret har vedtatt lover mot de fascistiske organisasjonene. Og hvis den fascistiske bevegelsen i Frankrike har hatt vanskeligheter under massekampens trykk, om dens massebasis faktisk begynner å vakle under føttene på den, så betyr ikke dette på noen måte at Frankrikes fascistiske har besluttet å legge våpnene ned. Nei tvertimot! Desto verre kommer de til å rase, og desto oftere kommer de til å gripe til individuell terror, desto mer desperat kommer de til å lage komplottter og søke å forberede fascistiske kupp.

I og for seg utgjør lover ingen garanti mot fascismen. Til og med den tyske Weimarrepublikken utstedte i sin tid »lover« mot fascistenes åpne virksomhet. Men dette hindret ikke de tyske fascistene det minste i å ruste videre og rive til seg makta. Den virkelige garantien mot fascismen er aksjon fra massene selv for å utøve en virkelig kontroll over avvæpningen av de fascistiske bandene og deres faktiske oppløsning. Bare gjennom stadig utbredelse av den antifascistiske massebevegelsen og gjennom en allsidig styrking av folkefronten, støttet på organer som er valgt av massene kunne klippe klørne på det fascistiske rovdyret og føre kampen mot fascismen til en seierrik slutt. Dette er *den andre lærdommen* som arbeiderklassen skal trekke av attentatet mot Leon Blum.

Disse lærdommene må arbeiderklassen innprente seg. Den må innprente seg at det er dens plikt å beskytte enhver forkjemper for arbeiderbevegelsen, enhver tilhenger av folkefronten og hele arbeiderbevegelsen, dens organisasjoner, dens presse osv. mot de fascistiske forbryterne. Det er ikke noe under at den som kjemper mot kommunismen og ikke mot fascismen, mot Sovjetunionen og ikke mot det fascistiske regimet, den som egger til krig og ikke forsvarer fredens sak, han faller ikke som offer for den fascistiske reaksjon. Hva mer er, den fascistiske pressen strør roser for

en som den fordekte fascistagenten Doriot, som daglig sprer løgner om det kommunistiske partiet og Den Kommunistiske Internasjonalen. En slik leverandør av ideologisk materiale for en krig mot Sovjetlandet, et slikt skadedyr for arbeiderbevegelsen som forræderen Trotskij, ham gjør det amerikanske fascistiske pressekonsernet Hearst til en av sine hovedmedarbeidere. Motstanderne av enhetsfronten blant Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonals ledere heves til skyene av fascistene, for disse lederne hjelper ikke arbeiderklassen, ikke folkemassene, men folkets fiender. Med desto større pliktfølelse skal arbeiderklassen overta forsvaret av dem som kjemper i folkefrontens rekker og fremmer dens sak.

Må det broderlige båndet mellom enhetsfrontens forkjempere knyttes enda fastere, må de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne kjenne seg enda mer intimt forbundet i sin felles kamp mot den felles fienden, for det er proletariatets viktigste oppgave uten å kaste bort tida å tilkjempe seg fullstendig seier over fascismen. Forsvarerne av folkefrontens posisjoner lar seg ikke skremme av de fascistiske terroristene. Folkefrontens rettferdige sak må seire og den skal seire!

16. februar 1936.

ETTERSKRIFT. Disse linjene var allerede skrevet da det kom telegrafisk melding om at i dette øyeblikk foregår uforlignelige store anti-fascistiske demonstrasjoner av de arbeidende i den franske hovedstaden. Dette overveldende svar til de fascistiske bandene er et pant på at det franske proletariatets aksjonsenhet og samhold og dets revolusjonære energi og disiplin, virkelig kommer til å føre kampen mot fascismen til en seierrik slutt i nær framtid.

ENHETSFRONT I KAMPEN FOR FREDEN

I

Ikke siden 1914 har faren for en verdenskrig vært så stor som nå. Og aldri har det vært så nødvendig å sette alle krefter inn på å forhindre den ulykken som truer hele menneskeheten. Men for å klare det, må man først bli klar over hvor denne faren truer fra, hvem som er ansvarlig for den og hvilke land de gjør seg rede til å kaste seg over.

Det ville være galt å tro at den krigen som nærmer seg bare truer Sovjetunionen, eller først og fremst Sovjetunionen. I virkeligheten er Hitlers okkupasjon av Rhinland en direkte trusel for Frankrike, Belgia og andre europeiske land. Det er også en kjensgjering at Hitlers neste eroblingsplaner er rettet mot territorier i naboland hvor det er en tysk befolkning.

Mens Hitler i dag snakker om »Tysklands suverenitet», vil han i morgen snakke om »alle tyskeres suverenitet». Under denne parolen vil han forsøke å annektere Østerrike, å tilintetgjøre Tsjekkoslovakia som uavhengig stat, å okkupere Elsass-Lothringen, Danzig, den sørlige delen av Danmark, Memel-området osv. Og dette er lett nok å forstå. Det er mye lettere for den tyske fascismen først å sende ut en hær for å ta nabostatenes territorium under parolen om »nasjonal forening av alle tyskere» og så deretter kjempe mot det mektige sovjetlandet. Den tyske fascismen befester stillingene sine i Rhinland, for derigjennom lettere å kunne

true det polske folks uavhengighet til tross for det faktum at de nåværende herskerne i Polen er dens allierte.

Når det gjelder det fjerne Østen kan det ikke være noen tvil om at det *direkte* slaget er rettet mot det *kinesiske* folket, skjønt den fascistiske militærklikken i Japan forbereder krig mot Sovjetunionen og i denne hensikt har inngått en avtale med Berlin. Japan har allerede okkupert Mandsjuria og okkuperer den ene provinsen av Kina etter den andre. Den japanske imperialismen prøver slik å underkaste seg alle Asias folkeslag, India innbefattet og forsøker å ta Filippinene og Australia. Den forbereder en avgjørende konfrontasjon med USA og Storbritannia.

Dermed er det klart at Vest-Europas folk ville gjøre en skjebnesvanger feil dersom de slo seg til ro med den illusjonen at de fascistiske krigshisnerne i Europa og det fjerne Østen ikke truer dem. Særlig har folkene i Tysklands naboland grunn til å tenke alvorlig på forsvaret av sin uavhengighet og frihet.

Den grunnleggende årsaken til imperialistiske kriger ligger som kjent i kapitalismen selv, i dens okkupasjonsbestrebelse. Men i den nåværende internasjonale situasjon er det fascismen som er anstifteren av den kommende krigen, fascismen som er den pansrede neven til imperialismens mest aggressive og krigslystne krefter.

Krigsfaren er nå så umiddelbart truende fordi den tyske fascismens vei til makta ikke ble sperret i tide. Etter å ha kommet til makta ved hjelp av en krig rettet mot folkemassene i sitt eget land, har fascismen nå vokst til å bli en direkte krigstrusel for alle land i hele verden. Den har slavebundet sitt eget folk og går nå framover med krigsfakkelen i hånden for å angripe andre folk.

Krigsfaren er videre blitt særlig truende fordi de fascistiske aggressorene har vært i en tilstand av straffefrihet. Den tyske fascismens krigsforberedelse (innføringen av allmenn verneplikt, flyvåpen- og marineopprustningene) ble utført

mens de kapitalistiske stater systematisk så gjennom fingre med det og med direkte assistanse av britiske regjeringkretser. Folkeforbundets passivitet og vakling i forbindelse med det japanske angrepet på Kina og den italienske aggresjonen i Etiopia oppmuntret angriperens frekkhet.

Men den tyske fascismens og den japanske militærklickens økende aggressivitet er først og fremst *et resultat av at det internasjonale proletariatet ikke lykkes i å opptre enhetlig, væpnet med hele sin gigantiske makt og at det ikke fylket rundt seg hele det arbeidende folket og alle fredsvenner i en mektig front mot krigen.* Motstanden som kommer fra den reaksjonære delen av lederne for Den Sosialistiske Internasjonale og fra Amsterdam-Fagforenings-Internasjonalen mot en kampenhetsfront er ennå ikke brutt. Likevel er det det at disse reaksjonære lederne, som støtter sin egen borgerklasses imperialistiske reaksjonære politikk, avsporet arbeiderklassens enhetlige, selvstendige aksjoner mot krigen, at de dysset massene i søvn med illusjoner om at Folkeforbundet ville gjøre alt som var nødvendig for å opprettholde freden, det er dette som har hemmet proletariatets kamp mot krigen og lammet dets press på de kapitalistiske regjeringene.

I tillegg til de åpent reaksjonære lederne som hindret det internasjonale proletariatets aksjonsenhet til forsvar for freden, finnes det også »venstre»-frasemakere som propagerer fatalistiske synspunkter om at krigen er *uunngåelig* og at det er *umulig* å opprettholde freden. Siden den grunnleggende årsaken til krig er kapitalismen, sier de at så lenge kapitalismen eksisterer, er det umulig å unngå krig og nytteløst å kjempe for å bevare freden.

Slike folk er fullstendig forstokkede dogmatikere, om ikke ganske enkelt bedragerer. De ser overalt krigens rasende krefter, men de legger i det hele tatt ikke merke til de mektige faktorene som arbeider for fred.

Sovjetunionen, det seierrike proletariatets stat, er med sin konsekvente og faste fredspolitik en slik fredsfaktor. En annen fredsfaktor er proletariatet i de kapitalistiske land. Dette er de ledende kreftene i forsvaret av freden mot krigshisserne. Bondemassen og hele det arbeidende folket, de bredeste folkemassene i alle kapitalistiske land er også for å bevare freden. En rekke av de kapitalistiske land er for øyeblikket interessert i å bevare freden. Folkene i de land hvor fascismen regjerer eller i land hvor maktthaverne støtter dem som vil sette i gang et nytt blodbad, ønsker heller ikke krig.

De fraseradikale dogmatikerne, som f. eks. i det britiske Independent Labour Party, framstiller tingene som om spørsmålet om krig eller fred bare avhenger av de kapitalistiske regjeringene. Ja, slik ville det være dersom folkemassene bare var brikker i regjeringenes spill og ikke *kjempet* for å bevare freden til tross for sine regjeringer. Og dette er nettopp poenget. Det er fullstendig feilaktig å se på folkemassene som regjeringas marionetter. Hvis disse massene – og krigen kan ikke føres uten dem – *beslutsomt* og i god tid går imot regjeringenes krigsplaner, kan de tvinge dem til å avstå fra krigen og fra å støtte dem som sammensverger seg til krig. *Alt avhenger av at folkenes kamp for å bevare freden organiseres i god tid og at det daglig og overalt føres kamp mot de fascistiske krigshisserne og deres medskyldige.*

Det er nødvendig med en fredsenhetsfront som ikke bare består av arbeiderklassen, bøndene, de arbeidende intellektuelle og andre arbeidende lag, men også de undertrykte nasjonene og folkene i de land hvis uavhengighet trues av krigshisserne. Det trenges en fredsfrent som strekker seg over hele verden, fra Tokio til London, fra New York til Berlin, en enhetsfront som opptrer samlet mot krigsbrannstifterne, mot den tyske fascismen i Europa, mot den japanske militærklikken i det fjerne Østen. Og denne

fredsfronten vil være mektig og uovervinnelig dersom den organiserer praktiske masseaksjoner og ikke nøyer seg med protester, resolusjoner og erklæringer.

Det er nødvendig med økonomiske og politiske tiltak, som vil sette krigshisserne i *beleiringstilstand*. De må trenes opp i et hjørne slik at de ikke blir i stand til å sette sine kriminelle planer ut i livet.

Verden må innringes med et slikt nett av fredsorganisasjoner, med en så mektig internasjonal solidaritetsbevegelse, med så effektive tiltak som er bestemt av proletariatets felles internasjonale politikk for å bevare freden, at krigshissernes forbryterhender blir lenket.

Den fascistiske angriperen må virkelig få føle ettertrykkelig at millioner av folk holder øye med hvert eneste skritt han tar og at ethvert forsøk på angrep mot andre folk vil bli møtt med besluttsom motstand fra proletariatet og det arbeidende folket i hele verden.

Ingen andre enn proletariatet som slutter rekkene fast sammen, kan organisere en slik fredsfront, kan være drivkraften, kan være ryggraden i denne fronten. Dette er nå *hovedoppgaven* til det samlede internasjonale proletariatet. Seieren i kampen mot fascismen er avhengig av at denne oppgaven blir løst.

II

Det er ikke nok å *ønske* fred. Man må *kjempe* for freden. Allmenn propaganda mot krigen er rett og slett utilstrekkelig. Propaganda mot krig »i allmennhet« vil ikke i det hele tatt hindre de konspiratorene som sitter i Berlin eller Tokio i å utføre sitt nedrige arbeid. De ville være svært så tilfredse dersom arbeiderklassen ikke gikk lenger enn til slik allmenn propaganda.

En framgangsrik kamp for å bevare freden krever absolutt at proletariatets og de brede folkemassenes felles aktivitet er

rettet mot de *konkrete opphavsmennene* til krigen og mot de kreftene i hvert land som hjelper dem, direkte eller indirekte. Fra dette synspunktet er det svært viktig å utarbeide en konkret og riktig taktisk linje i kampen for å bevare freden, og samtidig ta hensyn til partiets og arbeiderbevegelsens situasjon i det gitte land og også dets innen- og utenrikspolitiske situasjon.

I land hvor fascismen har makta, må arbeiderklassen sette avsløringen av den sjåvinistiske demagogien og krigsforberedelsene i første rekke i kampen mot det fascistiske diktaturet og den må samle alle krefter for å forhindre den ulykken som fascismen forbereder seg på å kaste folket ut i. Når proletariatet og de brede folkemassene i Tyskland, Italia og andre fascistiske land kjemper mot fascismens herredømme og dens militære angrep, kjemper de ikke bare for sin egen redning, men også i fredens interesse, i alle folks, i hele menneskehetens interesse.

Et særlig viktig spørsmål når det gjelder arbeiderklassens taktikk i dag, spesielt i land som står i umiddelbar fare for å bli angrepet, er hvilken holdning man inntar overfor regjeringas utenrikspolitikk og forsvaret av landet. Det er slett ikke likegyldig for arbeiderklassen og det arbeidende folket hvilken utenrikspolitikk regjeringa fører overfor de fascistiske fredsfiendene; om denne politikken bidrar til å styrke den kollektive sikkerheten eller om den hindrer den; om regjeringa beskytter de fascistiske angripernes agenter eller tar effektive forholdsregler mot dem; hvordan den behandler folkets sønner i hæren, hvilken ånd de blir opplært i, hva slags elementer hærens offiserer består av, om de er til å stole på i kamp mot den fascistiske fienden eller om de er reaksjonære fascistiske elementer; hvordan befolkningen skal beskyttes mot krigens redsler osv.

Det vil slett ikke hjelpe forsvaret av fredens sak å innta en likegyldig holdning til spørsmålene om forsvaret av nasjonen og overlate dem til den borgerlige regjeringas ukontrollerte

embetsmannsforvaltning. Det er ingen tilfeldighet at den regjerende delen av borgerskapet alltid har sett på dette området som sitt monopol, sett på det som et slags »aller helligste». Men vi må en gang for alle gjøre slutt på at dette er borgerklassens monopol.

Proletariatet kan ikke klare seg uten en egen, selvstendig politikk i disse spørsmålene. Proletariatets parti må aktivt gripe inn i utenrikspolitikken og i spørsmålene som angår landets forsvar med sin plattform og sine krav, uten en eneste gang å tillate seg å gli ut til borgerskapets posisjoner.

Som uforbeholden tilhenger av et aktivt forsvar av sitt folk og sitt land mot det fascistiske slaveriet, må arbeiderklassen knytte spørsmålet om landets forsvar nært sammen med kravene om utvidelse av arbeidernes og bøndernes demokratiske rettigheter og om beskyttelse av livsinteressene deres. Den må ta som utgangspunkt en demokratisering av regimet, demokratisering av hæren, at hæren blir rensket for fascistiske og reaksjonære elementer og at arbeiderklassens og bondemassens mest presserende krav blir oppfylt, for bare dette kan styrke folkets forsvarsevne overfor et fascistisk angrep.

I hver konkret situasjon må arbeiderklassens representanter gå inn for slike forslag og forsøke å gjennomføre slike tiltak som gir de brede folkemassene den største mulighet til å øve press på regjeringas utenrikspolitikk og effektivt kontrollere regjeringas handlinger i spørsmålet om landets forsvar. De må også gå inn for alle tiltak som gjør det vanskelig for de borgerlige regjeringene å kapitulere for de fascistiske angriperne og forråde folkets uavhengighet og frihet.

I tilfelle av direkte krigstrusel fra de fascistiske angriperne, må kommunistene forsøke å få i stand opprettelsen av en *folkefrontregjering*, samtidig som de understreker at bare proletarisk makt er i stand til å sikre et pålitelig

forsvar av landet og dets uavhengighet – slik som Sovjetunionen er et tydelig eksempel på. En slik regjering som tar bestemte forholdsregler mot fascismen og reaksjonære elementer i landet, mot fredsfjendenes agenter og tilhengere, og som sikrer de organiserte massenes kontroll av landets forsvar, vil bidra til å øke folkets forsvarsevne mot den fascistiske angriperen.

Men siden makta i dag ligger i de borgerlige regjeringenes hender, som ikke gir noen garanti for at landet virkelig vil bli forsvart og som bruker statens bevæpnede styrker mot det arbeidende folket, kan ikke arbeiderklassens parti ta noe politisk ansvar for disse regjeringenes forsvarstiltak, og det går derfor mot regjeringas militærpolitikk og militærbudsjett som helhet. Dette utelukker ikke at man avgir stemme og grunngir hvorfor i avstemninger om de forskjellige sakene av militær karakter som er nødvendig for å hindre angrep fra fascistiske aggressorer (f. eks. styrking av grensene) liksom det heller ikke utelukker at man stemmer for og støtter tiltak som er i folkets forsvarsinteresser mot krigens redsler (tilfluktsrom, gassmasker, sanitetsarbeid osv.)

Den tida er forbi, da arbeiderklassen ikke deltok *uavhengig og aktivt* i avgjørelsen av slike livsviktige spørsmål som krig og fred. Forskjellen mellom kommunister og reformister, mellom arbeiderklassens revolusjonære og reaksjonære ledere, består slett ikke i at sistnevnte deltar i avgjørelsen av disse tingene, mens vi revolusjonære må stå utenfor. Nei! Forskjellen er at i disse spørsmålene som i andre, forsvarer reformistene kapitalens interesser, mens de revolusjonære forsvarer de arbeidendes interesser, folkets interesser.

Denne smidige, bolsjevikiske taktikken, er den generelle taktiske linja som ble fastlagt på Den Kommunistiske Internasjonals 7. kongress anvendt på et konkret spørsmål, og den er kommet som en nødvendighet av hele den nåværende internasjonale situasjonen, særlig på grunn av at det finnes bestemte fascistiske angripere.

Det er virkelig latterlig når »venstre»-frasemakere av forskjellig slag er imot denne taktikken og tar på seg en maske som uforsonlige revolusjonære. Hvis vi skal tro dem, er *alle* regjeringer angripere. De påberoper seg til og med Lenin, som under den imperialistiske krigen 1914–1918 helt riktig tilbakeviste sosialsjåvinistenes argument om at »vi ble angrepet og vi forsvarer oss.» Men verden var den gangen delt i to imperialistiske krigsblokker, som begge forsøkte å etablere sitt eget verdensherredømme og som begge hadde forberedt og framkalt den imperialistiske krigen. Det fantes den gang verken land hvor proletariatet hadde seiret eller land med et fascistisk diktatur.

Men nå er ikke situasjonen slik. Nå har vi:

- 1) en proletarisk stat som er fredens sterkeste bolverk;
- 2) bestemte fascistiske angripere;
- 3) en rekke land som er i direkte fare for å bli angrepet av de fascistiske aggressorene og som står i fare for å miste sin statlige og nasjonale uavhengighet;
- 4) andre kapitalistiske stater, som for øyeblikket er interessert i å bevare freden. Det er derfor i dag fullstendig galt å framstille alle land som angripere. Bare folk som forsøker å skjule de virkelige angriperne kan fordreie kjensgjerningene slik.

III

Den freden som består nå, er en dårlig fred. Men i alle tilfelle er denne dårlige freden bedre enn krig. Og enhver konsekvent tilhenger av fred vil selv forstå at det er nødvendig å støtte alle tiltak som bidrar til å beholde den, også Folkeforbundets tiltak, særlig sanksjonene. Sanksjoner kan bli et effektivt middel mot angriperen.

Selv om Folkeforbundets sanksjoner ikke hindret Italia i å fortsette krigen mot Etiopia, er ikke det noe argument mot sanksjoner, men mot de makter som forhindret at de ble satt ut i livet.

Og når den tyske fascismen i dag betyr en utfordring for alle verdens folk, er det nettopp fordi den regner med ikke å bli straffet, fordi det ikke ble brukt sanksjoner mot Japan, fordi sanksjonene mot Italia ble forhindret av de kapitalistiske statene, og endelig fordi Hitler allerede da han sendte troppene sine til grensen mot Frankrike og Belgia, på forhånd var overbevist om at det britiske borgerskapet ville forhindre sanksjoner mot ham.

Det er sagt at anvendelsen av sanksjoner øker krigsfaren og vil føre til krig. Det er ikke tilfelle. Tvert imot, det øker krigsfaren *at angriperen går straffefri*. Jo hardere økonomiske og finansielle sanksjoner som blir brukt på en fascistisk angriper (fullstendig kredittstopp, handels- og råvareleveransestans), jo mindre vil den tyske fascismen være innstilt på å begynne en krig, for jo større vil risikoen være for den.

Man må kritisere Folkeforbundet hardt for dets vakling, passivitet og inkonsekvens. Arbeiderklassen fører en uforsonlig kamp mot regjeringene i de imperialistiske land som er medlemmer av Folkeforbundet, som utfra egennyttige interesser hjelper angriperen, forhindrer de tiltakene som treffes for å bevare freden og ofrer de små nasjonenes interesser for de store imperialistiske maktens interesser. Men det følger ikke av dette at man allment skal inn ta en negativ holdning til Folkeforbundet. Hvilken interesse har proletariatet av å spille ballen i hendene på krigshisnerne, som i dag alle er mot Folkeforbundet? De største krigshisnerne, Tyskland og Japan, har forlatt Folkeforbundet. Sovjetunionen er medlem av Folkeforbundet og denne staten legger hele sin internasjonale tyngde på fredens og den kollektive sikkerhetens side av vekten. I Folkeforbundet er det også andre land som ikke ønsker å gi de fascistiske angriperne anledning til å angripe andre nasjoner. De som ikke kan skille mellom Folkeforbundet før og Folkeforbundet i dag, de som ikke forstår å skille mellom de

forskjellige medlemmene av Folkeforbundet, de som avslår å legge massenes press på Folkeforbundet og de forskjellige kapitalistiske regjeringene for å sikre at det blir truffet tiltak for å bevare freden, slike folk er vrøvlkopper og ikke revolusjonære eller proletære politikere.

Arbeiderklassen må støtte de tiltakene Folkeforbundet og enkelte stater gjør, som virkelig tar sikte på å bevare freden (ikke-angrepspakter, avtaler om gjensidig hjelp mot angriperen, avtaler om felles sikkerhet, finansielle og økonomiske sanksjoner). Og den må ikke bare støtte disse tiltakene, men ved hjelp av en mektig massebevegelse mot krigen må den tvinge Folkeforbundet og regjeringene i andre kapitalistiske land til å ta alvorlige forholdsregler for å beskytte freden.

Det er ikke riktig at den politikken Folkeforbundet og andre land (Storbritannia, Frankrike, Belgia o. a.) fører, med stadige innrømmelser til de fascistiske krigshisserne, bidrar til å bevare freden. Arbeiderne har ikke glemt at nettopp kompromiss- og kapitulasjonspolitikken i Tysklands innenrikspolitikk i sin tid ryddet veien til makta for den angripende fascismen. En slik kapitulasjonspolitikk gir den krigslystne fascismen frie hender på den internasjonale arena.

Det er heller ikke riktig at fredssaken på det nåværende tidspunkt tjener på å reise spørsmålet om en nyfordeling av råvarekildene, koloniene og mandatområdene, slik som de reaksjonære sosialdemokratiske lederne gjør. Dette gjøres i virkeligheten for å trekke massenes oppmerksomhet bort fra den konkrete kampen mot krigshisserne. På den annen side skjuler slike forslag ønsket om å gi den tyske fascismen kolonier, som nødvendigvis vil styrke dens militære posisjoner ytterligere. Det er ikke proletariatets sak å gå inn for en eller annen fordeling av koloniene og mandatene mellom imperialistene. Det er proletariatets oppgave å støtte koloni-

folkenes kamp for sine interesser og rettigheter og for deres endelige frigjøring fra imperialismens åk.

IV

Proletariatet må forlange at Folkeforbundet og de borgerlige regjeringene treffer effektive tiltak mot de fascistiske krigsbrannstifternes aggressivitet, men samtidig må proletariatet ikke et øyeblikk glemme at det viktigste, det grunnleggende og det avgjørende for å sikre freden er massenes *selvstendige aksjoner til fredens forsvar mot de konkrete krigsbrannstifterne.*

Det kan ikke være den minste tvil om at den italienske fascismen allerede for lenge siden ville ha vært tvunget til å innstille røverkrigen mot det etiopiske folket, dersom det internasjonale proletariatet med sine masseorganisasjoner, særlig fagforeningene, hadde opptrådt enhetlig og ved hjelp av streiker og andre tiltak ikke hadde sluppet et eneste skip, ikke ett eneste tog til eller fra Italia.

Men opprettelsen av en virkelig bred folkefront for fred som er sterk nok til å føre en slik kamp mot den krigsgale fascismen, er bare mulig dersom *proletariatets egen aksjonsenhet er opprettet.* Det var nettopp opprettelsen av arbeiderklassens aksjonsenhet som gjorde det mulig for det franske og det spanske proletariatet å bygge opp en mektig anti-fascistisk folkefront.

Den Sosialistiske Internasjonale og Amsterdam-Internasjonale ble sprengt av indre motsigelser på London-konferansen, og under press fra den reaksjonære fløyen forbigikk de spørsmålet om nødvendigheten av at man øyeblikkelig begynte å arbeide for proletariatets aksjonsenhet nasjonalt og internasjonalt. De oppfordret ikke massene til selvstendige aksjoner, men nøyde seg med en appell om å stole fullt og fast på Folkeforbundet. De gikk ikke inn for å forsvare det kinesiske folket, som er angrepet

av Japan. De fordømte ikke i det hele tatt Labour-lederne og de sosialdemokratiske lederne som forsvarer den tyske fascismens aggressive politikk og som skjuler dette med fraser om »å bevare freden».

Men samtidig har det i det siste hurtig utviklet seg en bevegelse som er for arbeiderklassens enhetsfront i Den Sosialistiske Internasjonalens og Amsterdam-Internasjonalens rekker. Hele det internasjonale proletariatets grunnleggende interesser krever at disse kreftene får overtaket og overvinner enhetsfrontmotstandernes motstand.

Det faktum at fascismen, som drar fordel av splittelsen i arbeiderklassens partier og organisasjoner i ulike land, nå har gått over til en militær offensiv, gjør det tvingende nødvendig at *arbeiderklassen fører en enhetlig internasjonal politikk for å bevare freden.*

For å oppsummere, det er mulig å virkeliggjøre proletariatets enhetlige internasjonale politikk på følgende grunnlag:

1) Gjenopprettelse og styrking av den virkelige internasjonale proletariske solidariteten til forsvar for de brede arbeidermassenes interesser. De sosialdemokratiske partiene må ta et endelig brudd med sitt borgerskaps imperialistiske interesser.

2) All mulig støtte til Sovjetunionens fredspolitikk, den proletariske staten som urokkelig forsvarer fred blant folkene. Men dette forutsetter at arbeiderpartiene fører en hard kamp mot de kontra-revolusjonære forsøkene på å identifisere Sovjetunionens utenrikspolitikk med de imperialistiske statenes politikk og å likestille Den Røde Arme – fredens bolverk – med de imperialistiske statenes armeer. Dette er forsøk som gjør det lettere for de fascistiske krigsstifterne.

3) Målbevisst og konsentrert ledelse i framstøtene mot den fascistiske angriperen i hvert gitt øyeblikk. Vi må inn ta en annen holdning overfor angriperen enn overfor angreps-

ofrene. Vi må avsløre alle forsøk på å viske ut skillet mellom fascistiske og ikke-fascistiske land.

4) Proletariatets kamp for å bevare freden må være selvstendig, uavhengig av de kapitalistiske regjeringene og av Folkeforbundet. Slik vil ikke arbeiderbevegelsen bli underordnet de imperialistiske folkeforbundsregjeringenes intriger bak kulissene.

Under de nåværende forhold er kampen for å bevare freden *en kamp mot fascismen*, og denne kampen er i sitt vesen *revolusjonær*.

Dersom freden blir bevart, betyr det en dødelig fare for fascismen, fordi de indre vanskelighetene øker og dette fører til at borgerskapets fascistiske diktatur blir undergravd.

Hvis freden blir opprettholdt, bidrar det til at proletariatets styrker vokser, at revolusjonens styrker vokser og det bidrar også til at splittelsen i arbeiderbevegelsen blir overvunnet. Videre bidrar det til å gjøre proletariatet til den ledende klassen i hele det arbeidende folkets kamp mot kapitalismen. Det undergraver det kapitalistiske systemets grunnvoll og framskynder sosialismens seier.

— — —

»Krigen kan bryte ut helt uventet. Nå for tida blir ikke krigene erklært. De ganske enkelt begynner.» (Stalin) Dette krever imidlertid framfor alt at kommunistene må ha en klar forståelse av krigsfarens omfang og karakter og av måtene og midlene den kan overvinnes på.

Det avgjørende skritt mot dannelsen av det internasjonale proletariatets aksjonsenhet mot krigsstifterne, består i dag av at det kommunistiske partiet i hvert enkelt land på alle det økonomiske og politiske livets områder utvikler en aktiv, utholdende og utbredt kampanje for å bevare freden. Kommunistene må føre denne kampanjen uten å vente på at det blir inngått avtaler om felles aksjon med de sosialdemokratiske partienes ledere, men de må ubetinget føre den slik

at den fremmer kampen for opprettelse av kamphenet mellom de kommunistiske partiet og det sosialdemokratiske partiet. Kommunistene må sette alle krefter inn på å overvinne de reaksjonære sosialdemokratiske lederes motstand mot enhetsfronten og på alle måter styrke de bånd av felles kamp som forener de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne mot den felles fiende.

En slik kampanje som knytter de kommunistiske og sosialdemokratiske arbeiderne nærmere til hverandre, bidrar til å aktivisere og samle alle proletariatets krefter, ikke bare i nasjonal, men også i internasjonal målestokk. Dette vil i stor grad gjøre det lettere å sette i bevegelse andre lag av det arbeidende folket i by og på land, småborgerskapets masser, bønder og intellektuelle, alle fredsvenner. Alt dette vil framskynde opprettelsen av det internasjonale proletariatets, hele det arbeidende folkets uovervinnelige kampfront for å bevare freden.

Kampen for freden er en kamp mot fascismen, en kamp for sosialismens seier i hele verden!

1.mai 1936.

Å FORSVARE DE NEDRIGE TERRORISTENE ER Å HJELPE FASCISTENE

Det er med følelse av dyp forbitrelse vi leser det telegram som Den Sosialistiske Internasjonalen og Fagforenings-Internasjonalens offisielle representanter, de Brouckere, Adler, Citrine og Schevenels hadde slikt hastverk med å sende til sovjetregjeringa i anledning prosessen mot trotskistenes og sinovjevfolkenes terroristsentrum.

Handlet kanskje disse reaksjonære lederne med det samme hastverk da Den Kommunistiske Internasjonalen oppfordret dem til i fellesskap å hjelpe gruvearbeiderne i Asturia, som i oktober 1934 kjempet med våpen i hånd? Skyndte de seg kanskje med å besvare de gjentatte forslagene fra Den Kommunistiske Internasjonalens representanter om felles aksjoner til forsvar for det etiopiske folket da det ble angrepet av den italienske fascismen? Aldeles ikke. Jeg husker at de den gangen forklarte at de anså seg å være inkompetente til å innlede forhandlinger om dette spørsmålet og at de måtte vente til Den Sosialistiske Internasjonalens Eksekutivkomite ble innkalt. Og da var det spørsmål om en rettferdig, hederlig sak. Det gjaldt ikke bare det spanske folkets, men hele det internasjonale proletariats livsinteresser. Det gjaldt en kamp mot den mest urettferdige og skjendige erobringsskrig.

Nå har det likevel vist seg at de er fullt kompetente til i egen person og uten først å spørre sine organisasjoner, å tre

fram til forsvar for de anklagede terroristene, som hevet sin forbryterske hånd mot sovjetmaktas ledere.

Slik har det alltid vært. Hver gang den proletariske domstolen i Sovjetunionen har latt sitt straffende sverd falle ned på de skadedyrene som strødde glasskår i arbeidernes mat, som forgiftet kollektivbrukenes buskap og ødela deres maskinelle utrustning, på spioner og sabotører, fascist-agenter, som ødela jernbanelinjer og utførte dynamitt-attentater – da har alltid slike reaksjonære ledere som Citrine, Adler og andre trådt fram som talsmenn for dette kontra-revolusjonære avskummet. Mer enn en gang før i tida har det hendt at når det proletariske diktaturets organer grep den utenlandske fascismens agenter på fersk gjerning mens de forberedte attentat mot det sosialistiske landets ledere, har Den Andre Internasjonale og Amsterdam-Internasjonale ikke tatt parti for arbeidernes og kollektivbrukenes Sovjetunion, men for dens argeste fiender.

Den Sosialistiske Internasjonales ledere sendte ikke noe sympatitelegram verken til SUKP(b) eller til sovjetregjeringa da en av folkets beste sønner, en selvoppofrende forkjemper for den internasjonale arbeiderklassens frigjøring, kamerat Kirov, forræderisk ble snikmyrdet. Tvert imot. Til og med den gangen skyndte de seg å ta i forsvar dem som ble rammet av folkets vrede.

Desto mer opprørende er det at det akkurat nå, når det i virkeligheten holder på å oppstå en internasjonal enhetsfront rundt det kjempende spanske folket i dets kamp mot de opprørske generalene og mot den tyske og spanske fascismen til forsvar for republikken og demokratiet, kommer fram en fiendtlig demonstrasjon fra Citrine & Co mot sosialismens land, det sterkeste og mest urokkelige bolverket for folkenes frihet.

Hva har disse advokatene for Trotskij, Sinovjev og Kamenjev å anføre mot ugjendrivelige fakta? Er det ikke bevist at Trotskij, som de reaksjonære sosialistiske lederne i

sin tid løftet på skjoldene, har organisert individuell terror i Sovjetunionen?

Jo, det er bevist.

Er det ikke bevist at hans forbundsfeller Kamenjev, Sinovjev og andre i flere år har forberedt terroristiske attentater mot den store lederen og organisatoren av sosialismens seier, kamerat Stalin, og mot hans beste kampbrødre, partiets og sovjetmaktas ledere?

Jo, det er bevist.

Er det ikke bevist at denne terroristbanden myrdet Kirov?

Jo, det er bevist.

Er det ikke bevist at disse gemene terroristene samarbeidet med Gestapo, dvs. med den tyske fascismens hemmelige politi, arbeiderklassens argeste fiende og kommunistiske, sosialistiske og partiløse arbeideres bøddel?

Jo, det er bevist.

Er det ikke bevist at de kontrarevolusjonære terroristene i sin mugne illegalitet dyrket skikkene til de samme fascistiske politilederne som tente på riksdagshuset og siden fikk tatt deltakerne i denne skjendige handling av dage?

Jo, det er bevist.

Alt dette ble bevist for en offentlig sovjetdomstol, der representanter for den internasjonale pressen var tilstede. Det ble også bekreftet gjennom de anklagedes egne kategoriske bekjennelser. Stilt mot veggen av fakta og indisier, tilsto de fullstendig det de ble beskyldt for og fornektet ikke sine politiske og organisatoriske forbindelser med fascismen.

Er det ikke et faktum at de anklagede selv, den ene etter den andre, i sine sluttord erkjente det skjendige i sine forbrytelser mot arbeiderklassen?

Men Citrine, Adler og de andre har trådt fram til deres forsvar!

Latterlige og ynkelige er disse ledernes utgytelser om at man må gi de anklagede de rettigheter som tilkommer dem.

De anklagede har fått alle muligheter til å si det de ønsket. Man ga dem rett til å velge forsvarsadvokater, til å innkalle vitner, til å forlange at bevisene ble underkastet prøving osv. Men de avsto fra forsvarsadvokater, fra å innkalle noen vitner og fra å holde forsvarstaler, fordi kjeden av deres forbrytelser var altfor åpenbar og altfor ubestridelig bevist. Ved den offentlige prosessen ble deres forbrytelser bevist for hele verden gjennom dokumenter, fakta og saksbeviser. De forbryterske konspiratørene var blitt grepet på fersk gjerning med våpen i hånd, med pass som de hadde fått av Hitlerpolitiets agenter og med sprenglegemer i sin besittelse.

Det er blitt dokumentarisk bevist for retten at Trotskij personlig ledet terroristene, som han sendte for å myrde Stalin og for å organisere terrorhandlinger mot den sosialistiske statens ledere. Ved de offentlige rettsforhandlingene ble det lagt fram mer enn nok bevis for de trotskij-sinovjevskie terroristenes skyld.

Det ble klart bevist at Trotskij, Sinovjev, Kamenjev og deres bande sto på den andre sida av barrikaden, at de sto i samme leir som de som kjemper mot det spanske folket, som sender fly, geværer og ammunisjon til de opprørske generalene og som setter i verk en kontra-revolusjonær intervensjon i Spania.

Citrine & Co prøver å motivere sitt inngrep til forsvar for terroristene, sovjetmaktas fiender, med en henvisning til nødvendigheten av å bevare den proletære solidariteten med Spanias kjempende arbeiderklasse. De prøver å framkalle inntrykk av at rettergangen mot de kontra-revolusjonære terroristene i Sovjetunionen skulle true ytringen av proletær solidaritet med det spanske folket. Dette er en bevisst løgn.

Rettergangen mot terroristene, mot fascismens agenter, er en vesentlig bestanddel i den internasjonale arbeiderklassens anti-fascistiske kamp. Den virkelige solidariteten med det spanske folket er uforenlig med forsvar for fascismens agenter i andre land. Man kan ikke ærlig støtte det spanske

folkets kamp mot fascismen og samtidig tre fram som forsvarsadvokat for den terroristbanden i Sovjetunionen som hjelper fascismen. Den som direkte eller indirekte støtter de kontra-revolusjonære terroristene i Sovjetunionen, han tjener i virkeligheten også den spanske fascismen, han forhindrer det spanske folkets kamp og medvirker til dets nederlag.

Aksjonen fra lederne i Den Sosialistiske Internasjonale og Fagforenings-Internasjonale fører til at det internasjonale proletariats solidaritet med Sovjetunionens proletariat undergraves. Det tjener til å sprengte det arbeidende folks enhetsfront mot fascismen i Spania, i Frankrike og i andre land. Citrines og de andres oppførsel er et direkte slag mot det spanske folkets heltmodige kamp, for hvis det spanske folket skulle følge de usle råd som de reaksjonære sosialistiske lederne drister seg til å gi Sovjetunionens folk, så ville den spanske republikken dømmes seg selv til nederlag.

Det spanske folket måtte jo bære slike ofre nettopp fordi de kontra-revolusjonære generalene alt for lenge fikk gå ustraffet og fordi man ikke i tide foretok de påkrevde tiltak mot fascistene, som i stillhet organiserte en sammensvergelse mot folket.

Man trenger ikke tvile på at Hitler og Mussolini, at generalene Franco og Mola, fascistene i Frankrike og i andre land – alle som er svorne fiender av arbeiderklassens enhet og av folkefronten, alle fiender av demokratiet, sosialismen og Sovjetunionen med glede kommer til å hilse denne skammelige handling, for Citrines og Adlers aksjon tjener til å øke splittelsen i den internasjonale arbeiderbevegelsens rekke og gir verdensreaksjonen vann på mølla.

Det ville være uriktig å gjøre alle partier og organisasjoner som tilhører Den Sosialistiske Internasjonale og Fagforenings-Internasjonale, ansvarlige for denne innblandingen. De har uten tvil ikke gitt Citrine og Schevenels, de Brouckere og Adler mandat til å forsvare Trotskij, Sinovjev

og Kamenjev, som organisert terrorhandlinger mot det store sovjetlandets ledere. De har ikke gitt dem mandat til å forsvare de anklagede, den tyske fascismens forbundsfeller og Gestapos agenter. De har ikke gitt disse lederne i oppdrag å utnytte prosessen mot terroristbanden til en ny bakvas-kelskampanje mot Sovjetunionen og til å sprengne enhetsfronten mot fascismen.

Enhetsfrontens millioner av tilhengere innen Den Sosialistiske Internasjonalens og Fagforenings-Internasjonalens rekker er nå i enda større grad enn før forpliktet til i forbindelse med Citrines og de andres skammelige oppførsel ettertrykkelig å tilbakevise sabotørene mot enhetsfronten. Det er på høy tid å gjøre slutt på at de opptrer i arbeiderorganisasjonenes navn, noe som hindrer den enhetlige kampen mot den felles fienden.

De dømte terroristenes eksempel kan vise alle hvordan renegater og fordekte fiender, som i likhet med Trotskij leker med radikale fraser, i virkeligheten spiller skadedyrenes rolle innen arbeiderbevegelsens rekker og går fascismens skjendige ærend. Nå kan til og med de mest kortsynte personer se hvorfor Trotskij behøvde å grunnlegge en »IV Internasjonale» og i hvis tjeneste dette skitne pakk av desperate småborgerlige individualister og innbilske karrierister, av Gestapos og andre hemmelige politi-institusjoners agenter står.

En av de viktigste lærdommer som prosessen har gitt arbeiderbevegelsen i alle land, er at den har påvist nødvendigheten av på alle trinn å utøve en lydør klasseårvåkenhet, å lære seg å skille de virkelig vennene fra de skjulte fiendene, å avsløre de fordekte fiendene, klassefiendens agenter uten skånsel og i tide å drive dem ut av de proletære organisasjonenes rekker.

Vi tviler ikke på at alle arbeiderklassens organisasjoner kommer til å tilbakevise Citrines og de andres sovjetfiendtlige utfall, at de kommer til å befeste og utvikle enhetsfront-

bevegelsen, til å sammensveise millioner av arbeidende rundt det spanske folkets rettferdige nasjonale krig mot de opprørske generalene som blir støttet av de italienske og tyske fascistene, til å sammensveise arbeiderklassen mot fascismen og dens foraktelige håndlangere, de trotskistiske konspiratørene.

21. august 1936.

TIL KINAS KOMMUNISTISKE PARTIS 15 ÅRS-JUBILEUM

Kinas kommunistiske parti har i løpet av sin femtenårige eksistens vokst fram til et mektig revolusjonært parti, som er blitt stålsatt i den kinesiske revolusjonens ild. Det er en av Den Kommunistiske Internasjonals beste seksjoner og har allerede greid å skape Sovjet-områder og en revolusjonær våpenmakt, den Røde Arme, som har utført underverk av heltemot og som seks fiendtlige felttog ikke har klart å knuse.

Disse resultatene har Kinas kommunistiske parti oppnådd i en uhyre vanskelig situasjon. Til forskjell fra andre lands kommunistiske partier har det hatt en dobbel oppgave: Å virke som regjerende parti i sovjet-områdene i uavbrutt væpnet kamp med det kinesiske folkets indre fiender – og samtidig under illegale forhold organisere massene i resten av Kina og lede deres kamp mot det herskende militære regimet. Tre fjerdedeler av partimedlemmene befinner seg hele tida ved fronten og har ikke på flere år vært uten våpen i hånd. Titusenvis av det kinesiske folkets beste sønner, først og fremst kommunister og medlemmer av det kommunistiske ungdomsforbundet, har falt i kampen for det kinesiske folkets frigjøring. Et meget stort antall kinesiske kommunister ble kastet i fengsel av de reaksjonære generalene.

Når Kinas kommunistiske parti til tross for disse vanskelige forholdene og de veldige ofrene har utviklet seg til en stor politisk kraft, så har dette skjedd fordi det er så dypt rotfestet i det kinesiske folket, hvis interesser det utrettelig forsvarer, og fordi det er utrustet med Marx'-Engels'-Lenins-Stalins revolusjonære teori og bevarer enheten som sin øyenstein. Partiet har aldri vært redd for på bolsjevikisk måte å oppdage sine feil og lære av dem og rette på dem i tide. Det tåler ikke at partiet forurenses av fremmede elementer og jager alle kapitulanter og klassefiendens agenter ut av sine rekker.

Kinas kommunistiske parti har imidlertid som et virkelig bolsjevikisk parti klart for seg at de oppnådde resultatene, hvor store de enn er, bare utgjør det første alvorlige skrittet fram mot det kinesiske folkets frigjøring. Partiet setter nå alle krefter inn for å løse sin viktigste historiske oppgave i den nåværende etappen, nemlig å bli forkjemper for oppretting av en nasjonal enhetsfront mot de japanske erobrerne og samle det kinesiske folkets nå så splittede krefter for å redde Kina fra oppdeling og fullstendig trellbinding.

Det kommunistiske partiets anstrengelser for å få en slutt på borgerkrigen i landet og få i stand samarbeid med Kuomintang og alle politiske grupperinger og væpnede styrker i Kina for å organisere motstand mot de japanske erobrerne, har funnet sympati, godkjennelse og støtte hos det kinesiske folkets venner i hele verden.

At det kommunistiske partiet har gått inn for å skape en enhetlig demokratisk allkinesisk republikk som det beste midlet under de nåværende forhold til å forene det kinesiske folkets krefter mot dets verste fiende, den japanske fascistiske militærklikken, vitner om at partiet retter seg etter den faktiske situasjonen og nøkternt stiller opp de oppgaver som kreves på den nåværende etappen av frihetskampen i Kina.

Fastheten og konsekvensen i den kurs som Kinas kommunistiske parti har slått inn på for å få en forening av alle det kinesiske folkets krefter, bevises også gjennom at partiet for å lette dannelsen av en nasjonal enhetsfront foretar de nødvendige forandringer av sin politikk innenfor sovjet-områdene. Samtidig fortsetter de styrkingen av sovjetene, som nå er demokratiets eneste faste og pålitelige støtte i det kinesiske folkets kamp mot de japanske imperialistene.

Kinas kommunistiske parti står foran veldige vanskeligheter. Kampen mot den japanske imperialismen som er rustet til tennene – en lumsk fiende, som dyktig har visst å splitte det kinesiske folkets krefter og som utnytter enhver indre kamp i dette landet for sine egne eroblingsformål – krever veldige anstrengelser av hele det kinesiske folket og framfor alt av Kinas kommunistiske parti.

Det påligger partiet å avsløre de japanske provokatørenes sammensvergelse, å påvise for hele det kinesiske folket det omfattende nett av japanske intriger og å skille imperialismens agenter fra ærlige kinesiske patrioter som oppriktig vil forsvare sitt hjemlands frihet og uavhengighet.

Partiet står foran oppgaven å virkeliggjøre massenes vilje og føre en systematisk kamp for å opprette en nasjonal enhetsfront med Kuomintang. Dette er ikke noen lett oppgave, for mange Kuomintang-ledere, mange av Kuomintangs militære og politikere går, forblindet av hat mot kommunistene, i fellen for de japanske provokasjonene. I stedet for sammen med det kommunistiske partiet og den Røde Arme å organisere motstanden mot de imperialistiske erobrerne, gjør de alt for å oppsmuldre Kinas stridskrefter gjennom forbryterske kriger mot den Røde Arme og gjennom innbyrdes strid mellom generalene. Det kommunistiske partiet må mobilisere den allmenne opinionen i landet for å få alle virkelige kinesiske patrioter til å ta avstand fra denne politikken, som bare bringer fordervelse for Kinas nasjonale interesser.

Partiet står foran oppgaven å styrke forbindelsen ennå mer med massene, arbeiderne og bøndene og den folkelige intelligensiaen ved konsekvent å opptre som forsvarer av deres mest elementære rettigheter og interesser og mobilisere dem til kamp gjennom parolen: »De japanske erobrerne ut av Kina! »

Partiet står foran oppgaven utrettelig å styrke den Røde Arme og øke dens kampkraft. For jo sterkere den Røde Arme er, desto forttere kommer en forent kinesisk nasjonal-arme i stand og desto mer framgangsrikt kan det kinesiske folket slå tilbake angrepet fra den japanske militærklikken, som er utrustet med moderne teknikk.

Men det finnes også indre vanskeligheter for Kinas kommunistiske parti. Motstanden fra de sekteriske elementene, som ikke forstår at under de nåværende forholdene er den eneste veien til det kinesiske folkets frigjøring oppretting av en nasjonal enhetsfront mot de japanske erobrerne, må overvinnes. Også de opportunistiske kapitulantene, som er beredt til å ofre partiets og den Røde Armes politiske og organisatoriske selvstendighet og la dem gå opp i andre organisasjoner og armeer, må bekjempes. Kinas kommunistiske parti kommer til å oppfylle sine forpliktelser ærlig og lojalt, forpliktelser som det har tatt på seg og bekreftet med skriftlige overenskomster om kampen mot erobrerne, men partiet er ikke beredt verken til blindt å stole på sine forbundsfeller eller til å gå kapitulasjonens vei.

De kinesiske bolsjevikene forstår svært godt at den viktigste forutsetningen for å overvinne disse vanskelighetene er å styrke partiet selv, dets enhet og disiplin, så meget mer som partiets fiender i den nåværende situasjon mangedobler sine anstrengelser for å trenge inn i partiet og tilføye det skader og hemme frigjøringen av det kinesiske folket.

Det kan ikke være tvil om at det kommunistiske partiet, som i femten år har bevist sin hengivenhet for Kinas

folkemasser og sin dyktighet til å kjempe for folkets interesser og frigjøring, vil kunne mestre alle hindringer og vanskeligheter som oppstår og virkeliggjøre det kinesiske folkets nasjonale enhetsfront mot den japanske fascistiske militærklikken.

Det internasjonale proletariatet følger hendingene i Kina med en aldri sviktende interesse. Det har gjentatte ganger demonstrert sin solidaritet med det kjempende kinesiske folket og med Kinas kommunistiske parti. Men i det øyeblikk da Kina står overfor en umiddelbar fare for fullstendig slavebinding, er ikke disse vanlige solidaritetsytringer tilstrekkelige. Det er nødvendig å omgi dette folket som kjemper for sin frihet, med levende sympati og kjærlighet og gi det aktiv moralsk og politisk støtte. Det er nødvendig å gå til energiske tiltak for å påvirke den allmenne opinionen og regjeringene, framfor alt i England, Frankrike og USA, til å avbryte enhver direkte og indirekte støtte til den japanske fascistiske militærklikkens eroblingsplaner og aksjoner. Den tyske fascismens forbund med den japanske fascistiske militærklikken som har til hensikt å dele opp Kina og utløse en ny imperialistisk verdenskrig, må utrettelig brennemerkes som en forbrytersk sammenvergelse mot freden, kulturen og demokratiet.

Måtte Kinas kommunistiske partis 15-årsjubileum bli utgangspunktet for hele det internasjonale proletariatets mobilisering til støtte for det kinesiske folket, for dette store folket kjemper for sin nasjonale uavhengighet på et viktig avsnitt av verdensfronten mot fascisme og krig.

August 1936.

DET INTERNASJONALE PROLETARIATETS ENHET – FØRSTE BUD I NÅVÆRENDE ØYEBLIKK

1. mai 1937

I

Hele den internasjonale situasjon karakteriseres i øyeblikket av fascismens feberaktige forberedelser til en nyoppdeling av verden gjennom en erobringsskrig, og samtidig av skapingen av en enhet i det internasjonale proletariatet og av at alle arbeidende, alle tilhengere av demokrati og fred, samler kreftene til kamp mot fascisme og krig.

De fascistiske aggressorene i Vesten og i Østen skynder seg for å komme til enighet om midler, veier og mål for sin aggresjon. Berlin, Roma og Tokio slutter seg sammen gjennom mangfoldige pakter og militæroverenskomster. Hitlers og Mussolinis intervensjon i Spania, deres krig mot det spanske folket og den japanske militærklykkes røvertokt i Kina danner uten tvil etapper i den store krigen de forbereder.

Til tross for at disse krigsstifterne har forskjellige interesser, raser de med forente krefter mot de ikke-fascistiske land som går inn for å opprettholde freden. De støtter på enhver måte de reaksjonære partiene og grupperingene i disse landene, organiserer kuppforsøk mot de regjeringer og styreformersom ikke passer dem og som ikke er egnet for deres formål. Overalt sår de kontrarevolusjonært anarki. Deres forbryterske hånd kan man se i den forræderiske virksomhet som de la Rocque og Doriot øver i Frankrike, Degrelle i Belgia og Henlein i Tsjekkoslovakia. Man kan se

den i fascistenes virksomhet i de skandinaviske landene, Balkanlandene, Ungarn, Østerrike, Polen og de baltiske stater, såvel som den politikk som de japanvennlige elementer fører i Kina og i Hearst-kretsens virksomhet i De forente stater.

De fascistiske aggressorene, som har livsinteresse av å svekke folkenes forsvarsmulighet overfor den fascistiske aggresjonen så langt det er mulig, å desorganisere arbeiderbevegelsen og å sprengte folkefronten som holder på å vokse fram, benytter seg overalt av trotskistene som sine agenter til dette formålet. De tar under sin beskyttelse Den Fjerde Internasjonale, dette kobbelt av renegater, forrædere mot arbeiderklassen og agenter for det hemmelige politi.

Fascistenes raseri retter seg særlig mot Sovjetunionen, mot sosialismens store land, mot den mektigste skansen for hele menneskehetens fred, frihet og framskritt, som danner den største hindring på den fascistiske aggresjons vei.

Det kan ikke herske noen tvil om at de fascistiske makthavere i Tyskland og Italia og de fascistiske militaristene i Japan allerede ville ha stiftet en verdensbrann, hvis det ikke fantes en så mektig vokter av verdensfreden som Sovjetunionen, hvis det internasjonale proletariatet ikke hadde kunnet vise så store framskritt i styrkingen av kampen mot fascismen og i skapingen av en enhetlig folkefront, hvis ikke det spanske folket så heltmodig hadde slått fascismens angrep tilbake, hvis ikke det franske proletariatet hadde skapt den anti-fascistiske folkefronten og hvis ikke det kinesiske folket hadde slått sine krefter sammen til en nasjonal enhetsfront mot de japanske erobrerne.

Men alt dette har bare gjort det vanskeligere for de fascistiske krigsstiftere å utføre sine lumske forbryterplaner: De har ikke tatt avstand fra sine planer og gjør det aldri frivillig. Etter at Mussolinis fascistiske horder ble revet opp ved Guadalajara, kastet de utenlandske intervensjons-

maktene nye stridskrefter mot det spanske folket. Hitler, som avga fredserklæringer overfor Lansbury, den barnslig naive og politisk blinde lederen for det engelske arbeiderpartiet, rustet seg i øket grad til et slag mot Tsjekkoslovakia, som det ifølge den fascistiske planen om å »skape fred i Europa», er nødvendig å tilintetgjøre som selvstendig stat.

Den tyske fascismen forbereder seg på å sluke Østerrike, den forbereder fascistiske kupp i Belgia og en rekke andre land. Den japanske militærjuntaen anstrenger seg på sin side for med alle midler å knuse den demokratiske opposisjonen hjemme hos seg selv, for så med desto større aggressivitet å kunne overfalle det kinesiske folket.

Mange års erfaring har vist at ingen overtalelseskunster er i stand til å stanse de fascistiske krigsstifterne. Det er bare ett effektivt middel til å holde dem i tøylene: Det er folke-massenes forente, uavbrutte kamp mot fascismen i de enkelte land og i internasjonal målestokk. Bare ved at det internasjonale proletariatet beslutsomt går i spissen og derigjennom samler om seg alle lag av det arbeidende folket, alle framskrittvennlige, demokratiske elementer og alle fredstilhengere, bare slik er det mulig å stoppe de overmodige fascistiske landeveisrøverne og begrave deres rovgriske planer for alltid.

Alle begivenheter i den senere tid viser at fascismen ikke kan undertrykke arbeiderklassen der hvor proletariatet opptrer enhetlig og beslutsomt mot den, hvor de arbeidende masser er smidd sammen til en enhetlig anti-fascistisk front, at den ikke kan underkue et folk, som er fast bestemt på å forsvare sine rettigheter, sin frihet og uavhengighet med alle midler.

Det spanske folket, som i ni måneders kamp standhaftig har slått fascismens væpnede angrep tilbake, folkefrontens framganger i Frankrike, den voksende anti-japanske bevegelsen i Kina, har allerede ført til resultater, som uomtvistelig beviser denne sannhet såvel som den historiske betydningen

av en enhetlig folkefront i kampen mot fascismen. På grunnlag av levende eksempler fra en rekke land, kan enhver nå overbevise seg om at der hvor folkefronten er skapt, hvor massene gjør motstand mot fascismen og ikke følger den råtne teorien om »ikke å terge det fascistiske rovdyyret», der lider fascismen nederlag. Den framgang som folkefronten har i ikke-fascistiske land, sperrer ikke bare veien for fascismen i disse landene, men utøver også en uimotståelig innflytelse på folkemassene i land med fascistisk diktatur og undergraver diktaturets grunnvoll.

Allerede de første alvorlige nederlag som de fascistiske intervensjonsmaktene har lidd i Spania, særlig nederlaget ved Guadalajara, har løftet på det forhenget som skjulte det fascistiske systemets råttenskap, motsetninger og ustabilitet, og har ført til en styrking av de anti-fascistiske stemningene i Italia og Tyskland.

II

Historien har i den nåværende periode pålagt det internasjonale proletariatet den store oppgaven å redde menneskeheten fra det fascistiske barbari og fra redslene i det imperialistiske blodbad som fascismen forbereder.

Å hjelpe det spanske folket til å fri seg fra de fascistiske voldsmennene og intervensjonistene, å hjelpe det tyske og det italienske folket med å knuse det fascistiske styrets lenker, å hjelpe det kinesiske folket i dets kamp mot de japanske erobrerne, å hjelpe de små folk å bevare sin frihet og uavhengighet, å opprette en uangripelig beskyttelsesmur mot den fascistiske aggresjonen i Vesten og i Østen — det er i den nåværende etappe den konkrete vei det internasjonale proletariatet må følge, den historiske oppgaven det må utføre. Og det er i det internasjonale proletariatets makt å oppfylle denne oppgaven dersom det går fram enhetlig og organisert.

Det internasjonale proletariatets fortropp, Sovjetunionens arbeiderklasse, er en som stat organisert kraft. Den står i spissen for en mektig stat, som står på vakt for alle folks fred og frihet. På en sjettedel av jordkloden har arbeiderklassen i Sovjetunionen, under ledelse av Lenin og Stalins store parti, etter å ha styrtet godseierne og kapitalistenes herredømme og opprettet proletariatets diktatur, ført sosialismen til seier og virkeliggjort det sanne demokrati, som er forankret i Sovjetunionens nye forfatning. Om den veldige internasjonale betydningen av denne forfatningen, sa kamerat Stalin i sin tale på den åttende ekstraordinære sovjet-kongressen:

»I dag, da fascismens grumsete bølge tilsøler arbeiderklassens sosialistiske bevegelse og tramper de demokratiske bestrebelser hos den siviliserte verdens beste menn i søla, blir Sovjetunionens nye forfatning et anklageskrift mot fascismen, som vitner om at sosialisme og demokrati er uovervinnelige. Sovjetunionens nye forfatning vil bli en moralsk støtte og en virkelig hjelp til alle dem som nå kjemper mot det fascistiske barbariet».

En annen av det internasjonale proletariatets heltmodige avdelinger, Spanias arbeiderklasse, kjemper i de forreste stillingene mot fascismen, og slutter sine og det spanske folkets rekker stadig fastere sammen til en anti-fascistisk folkefront. Som ledende kraft i det væpnede folket, som har sluttet opp om folkefrontregjeringa, forsvaret det spanske proletariatet med sitt blod ikke bare sitt eget lands frihet og uavhengighet, men også det samlede internasjonale proletariatets interesser og demokratiets og fredens sak i allmennhet.

Frankrikes arbeiderklasse, har begynt å opprette enhetsfronten i sine rekker, samlet sine fagforeninger til et enhetlig fagforbund, som allerede omfatter mer enn fem millioner arbeidere, og skapt folkefronten, som får alle den franske fascismens renker til å falle til jorda. Folkefrontens

framganger i Frankrike er en sterk tilskyndelse for folkefrontbevegelsen i andre land.

Arbeiderklassen i De forente stater viser for første gang i Amerikas historie sin selvstendighet som klasse, idet den samler sine krefter i massefagforeninger og kjemper aktivt i forreste rekke av landets demokratiske og framskrittvennlige krefter mot reaksjon og fascisme.

I England utgjør arbeiderklassen, som teller det overveldende flertall av befolkningen og råder over kjempe-messige organisasjoner, en veldig kraft, hvis betydning i den internasjonale arbeiderbevegelsen også tiltar takket være den særstilling som England inntar i verdenspolitikken. På den betingelse at det oppnås aksjons- og kampenhet innen Labour-bevegelsen og den kommunistiske bevegelsen, er det engelske proletariatet i stand til ikke bare å slå enhver reaksjon tilbake i sitt eget land, men også til å spille en viktig rolle i den internasjonale kampen mot fascisme og krig.

Uten å gå nærmere inn på alle andre land, kan man uten noen som helst overdrivelse slå fast at bevegelsen for å skape enhet i arbeiderbevegelsen vokser, selv om den ikke vokser i samme tempo over alt. Dette skjer ikke bare i de land som er truet av fascismen og av angrep fra fascistiske stater, men også i de land hvor det fascistiske diktaturet rår.

Hovedoppgaven består nå i å befeste arbeiderklassens enhet i nasjonal målestokk og i å finne et felles språk, en felles plattform, som gir proletariatet mulighet for å opptre i internasjonal målestokk med sluttet front og i det riktige øyeblikk samle hovedkreftene på de frontavsnitt i kampen mot fascismen som i ethvert gitt øyeblikk er de viktigste.

Å skape det internasjonale proletariatets aksjonsenhet mot den felles fienden, hele menneskehetens dødsfiende, fascismen, er den hovedoppgave for arbeiderorganisasjonene verden over som ikke må utsettes, er første bud i nåværende øyeblikk.

Denne oppgaven er vanskelig og stor, den går ut over rammen for arbeiderbevegelsens vanlige, løpende oppgaver. Men løsningen av denne oppgaven vil på den mest gjennomgripende måte endre de politiske begivenhetenes gang, vil gi dem en ny retning som ligger i det arbeidende folkets interesse, og vil gjøre arbeiderklassen og dens organisasjoner til en kraft som vil få den sterkeste innflytelse både på dens egen og på den samlede menneskehets skjebne.

Hva kreves det framfor alt for å løse denne oppgave som er av største historiske betydning?

For det første kreves det at alle arbeiderorganisasjoner innser nødvendigheten av å konsentrere kampen mot *hovedfienden*, mot den pansrede neven som den mest reaksjonære delen av storborgerskapet utgjør, mot fascismen. Det er nødvendig, at alle arbeiderorganisasjoner når de fastlegger sin politikk, tar *beskyttelsen av sin egen klasses interesser* som utgangspunkt og ikke handler i borgerskapets interesse. Når den går ut fra sine klasseinteresser, forsvarer arbeiderklassen og dens organisasjoner dermed også alle utbyttes interesser, hele folkets interesser. Man kan ikke samtidig være på finansmagnatenes og på det arbeidende folkets side. Man kan, som man pleier si, ikke tjene Gud og mammon samtidig. Man kan ikke være for opprørsgeneralene og for det spanske folket. Man kan ikke være for det spanske folkets seier og samtidig søke et kompromiss med general Franco. Man kan ikke i ord bedyre sin sympati for den spanske republikken og i praksis – for å glede de engelske konservative – nekte den midler til å forsvare seg. Man kan ikke erklære at man er parat til kamp mot fascismen og samtidig hetse mot kommunistene, som er de mest konsekvente motstanderne av de fascistiske voldsmennene.

For det annet er det nødvendig å få styr på de *fiender av enhetsfronten* som befinner seg i arbeiderklassens egne rekker. Arbeidermassene tørster etter aksjonsenhet, men en kritikkløs innstilling til »autoritetene», en dårlig forstått

hengivenhet overfor sin egen organisasjon, hindrer ofte arbeiderne i å opptre mot de ledere, som ved sine æreløse manøvrer forhindrer danningen av enhetsfronten. Når disse lederne ikke vil underkaste seg arbeiderklassens overordnede, enige vilje, når de foretrekker å tjene borgerskapet, når de foretrekker å stille personlige karriereinteresser over arbeiderklassens interesser, så er det enhver arbeiderorganisasjons enkle plikt å finne tilstrekkelig mot, midler og veier for å virkeliggjøre sine beslutninger om å skape enhet, tross alle hindringer.

For det tredje er det nødvendig å yte den mest bestemte *motstand mot alle dem som fører en bakvaskelseskampanje mot Sovjetunionen.*

Kamp mot Sovjetunionen er kamp mot sosialismen, arbeiderklassens store mål, som er tatt opp i programmene til den overveiende del av arbeiderorganisasjonene i hele verden. Kamp mot Sovjetunionen, det er kamp mot arbeiderklassens største seier i menneskehetens historie, den seier som mangedobler det samlede internasjonale proletariatets og det arbeidende folkets krefter. Kamp mot Sovjetunionen, det er den viktigste delen av fascistenes lumske planer, som går ut på å splitte det internasjonale proletariatets krefter for desto lettere å kunne slå det, del for del, ødelegge arbeiderbevegelsen og legge hele den arbeidende befolkning i de kapitalistiske land under det fascistiske diktaturets åk. Man kan ikke være fiende av fascismen og samtidig kjempe mot Sovjetunionen, forposten for den internasjonale anti-fascistiske bevegelsen. Man kan ikke være sosialist og heller ikke ærlig demokrat uten besluttomt, helt og holdent være for Sovjetunionen, sosialismens store land, det demokrati som omfatter hele folket. Den stilling man inntar overfor Sovjetunionen, er for enhver funksjonær i arbeiderklassen, for enhver arbeiderorganisasjon prøvesteinen for hengivenheten for arbeiderklassens interesser og troskap mot sosialismen.

For det fjerde er det nødvendig i kampen mot fascismen å føre en kamp uten skånsel mot dens *trotskistiske agenter*, som er en bande av spioner, sabotører, terrorister og politiprovokatører i den tyske fascismens og den japanske militarismens tjeneste. De trotskistiske uhyrene utfører, idet de går den fascistiske spiontjenestes ærend, en hetskampanje mot sosialismens land. De gjør alt for å gjøre arbeiderbevegelsens splittelse dypere og forhindre enheten i de andre landene. De streber etter å splitte folkefrontbevegelsen innenfra. Overalt opptrer de som arbeiderklassens skadedyr og desorganiserer folkemassenes kamp mot fascismen. Det internasjonale proletariatets enhet mot fascisme og krig er utenkelig og umulig uten kamp mot fascismens trotskistiske agenter.

Dette er *de mest elementære betingelsene* for å virkeliggjøre det internasjonale proletariatets aksjonsenhet mot fascisme og krig. Men virksomheten til de lederne som har det avgjørende ord ved bestemmelsen av II Internasjonalens og Den Faglige Internasjonalens politikk, står i absolutt motsetning til virkeliggjøringen av selv disse elementære betingelser. De avslår ikke bare systematisk de kommunistiske partienes og Den Kommunistiske Internasjonalens tilbud om felles aksjon til forsvar for det spanske folket, men undertrykker også initiativ fra enhver organisasjon i Den II Internasjonalen, til å handle i felles front med kommunistene mot fascismen og de tyske og italienske intervensjonistene i Spania. Delegationene fra Spanias Sosialistiske Parti og Spanias Alminnelige Arbeiderforbund forsøkte på Den II Internasjonalens London-konferanse forgjeves å slå en bresje i muren av kald likegyldighet overfor det spanske folkets heltmodige kamp. De henvendte seg forgjeves til Den II Internasjonalen og Den Faglige Internasjonalen om støtte til det republikanske Spanias kamp ved felles aksjoner av alle arbeiderklassens organisasjoner. Spanias delegater forlot konferansen dypt

skuffet. Begge internasjonale gikk i sine beslutninger ikke ut over rammen av erklæringer og beslutninger som de engelske konservative kunne akseptere.

Disse fiender av arbeiderklassens enhet, disse reaksjonære lederne i disse to internasjonale, saboterer ikke bare en besluttsom, allsidig hjelp til det spanske folket, men de går enda lenger. De griper til alle forholdsregler for å splitte folkefronten i selve Spania. De lager intriger, de sår mistillit, de hisser de sosialistiske førere opp mot det kommunistiske partiet og svekker gjennom dette folkefrontens styrke såvel som den spanske republikkens forsvarsevne.

Det franske proletariatet virkeliggjorde aksjonsenheten og gjorde på grunnlag av folkefronten motstand mot fascismen. Dette begeistrer alle lands arbeidere. Samtidig ser vi hvordan de reaksjonære lederne spinner et nett av intriger for å skape mistillit mellom Frankrikes Kommunistiske og Sosialistiske parti, hvordan de undergraver folkefronten og forbereder tiltak for å danne en koalisjonsregjering av borgere og høyre-elementer innen det sosialistiske partiet, som vil være vendt mot kommunistene og folkefrontbevegelsen. På denne måten ofrer de arbeiderklassens interesser til fordel for de mest reaksjonære lag av borgerskapet. For disse lederne er ikke hovedfienden fascismen, men kommunismen. For Citrine, Bevin og Adler er ikke hovedmotstanderen Franco, men det spanske folkets heltinne Dolores Ibarruri, ikke de la Rocque og Hitler, men Thorez og Thälmann.

III

Det ville vært naivt å tro at man kan komme fram til proletariatets aksjonsenhet ved hjelp av de reaksjonære ledernes taler, oppfordringer og besvergelses. Man kan ikke oppnå det internasjonale proletariatets enhet uten at alle tilhengere av enheten stadig kjemper iherdig mot enhetens åpne og skjulte fiender.

Ofte hører man stemmer fra sosialistenes rekker si at kommunistene vanskeliggjør danningen av enhetsfronten ved sin åpne og uforbeholdne kritikk av den holdning som lederne av Den II Internasjonale og Den Faglige Internasjonale inntar. Men kan man skape enhetsfronten uten besluttsomt å kritisere dem som med alle midler hemmer den? Vi ville være dårlige forkjempere for arbeiderbevegelsen, hvis vi ikke sa hele sannheten om et spørsmål som er så overordentlig viktig for hele arbeiderklassen.

Den som i arbeiderbevegelsens rekker fortier eller dekker over de skadelige handlinger de reaksjonære lederne utfører, hjelper ikke arbeiderklassens enhet. Den som angivelig i den proletariske enhetsfrontens interesse gir avkall på kampen mot dens fiender og kritikk av reformismen, den som underordner arbeiderbevegelsens interesser under borgerskapet, gjør arbeiderklassen en dårlig tjeneste.

Den Kommunistiske Internasjonales 7. verdenskongress, som forkynte den proletariske enhetsfrontens og folkefrontens politikk, har i sin resolusjon »Fascismens offensiv og Den Kommunistiske Internasjonales oppgaver i kampen for arbeiderklassens enhet mot fascismen», særlig betont følgende:

»De felles aksjonene med de sosialdemokratiske partiene og organisasjonene utelukker på ingen måte en alvorlig, begrunnet kritikk av reformismen, av sosialdemokratismen, som i ideologi og praksis er samarbeid med borgerskapet, og utelukker på ingen måte tålmodig opplysning av de sosialdemokratiske arbeidere om kommunismens grunnsetninger og program, *men gjør det tvert imot enda mer nødvendig.*»

Det ville være en dårlig forkjemper for arbeiderklassens enhet og for folkefronten mot fascisme og krig, som ikke fulgte disse anvisningene fra den 7. verdenskongress. Den som tror at kampen for folkefronten fritar oss fra nødvendigheten av å kjempe for arbeiderbevegelsens prinsipielle grunnlag og grunninteresser, mot de teorier og oppfatninger

som er fiendtlige overfor arbeiderklassen, tar grundig feil. Under en slik kamp kan enhetsfrontens sak ikke lide! Den kan bare vinne på den. Ja, denne kampen er en absolutt nødvendig betingelse for en virkelig utvikling og befesting av folkefronten i kampen mot fascisme og krig.

Man må aldri glemme at kommunistene ved sin konsekvente og vedvarende kamp for opprettelsen av en enhetlig folkefront ikke fører prinsipløs blokkpolitikk, men en prinsippfast politikk.

Når vi kjemper for å forsvare de demokratiske rettigheter og friheter mot reaksjon og fascisme, så gjør vi det som marxister, som konsekvente, proletariske revolusjonære og ikke som borgerlige demokrater eller reformister. Når vi forsvarer vårt eget folks nasjonale interesser, når vi forsvarer dets uavhengighet og frihet, så forandres vi ikke til nasjonalister, til borgerlige patrioter, men vi gjør det som proletariske revolusjonære og trofaste sønner av vårt eget folk. Når vi opptrer til forsvar for religionsfrihet, mot de fascistiske forfølgelsene av troende, er vi ikke utro mot vår marxistiske verdensanskuelse som er fri for alle religiøse fordommer.

Kommunistene, som fører folkefrontens politikk mot fascisme og krig, som gjennomfører felles aksjoner med andre arbeiderpartier og -organisasjoner mot den felles fienden, og som kjemper for det arbeidende folkets dagskrav og demokratiske rettigheter, for fred og frihet, taper ikke derfor av syne den historiske nødvendigheten av på revolusjonær måte å styrte kapitalismen, som har overlevd seg selv, og virkeliggjøre sosialismen som bringer arbeiderklassens og hele menneskehetens frigjøring.

Vi må lære oss selv og daglig lære våre kadrer og massene å forbinde på riktig måte gjennomføringen av folkefrontpolitikken med marxistisk propaganda, med å høyne det politiske nivå hos arbeiderbevegelsens kadrer og med å

beherske Marx', Engels', Lenins og Stalins store lære som veiledning når vi handler.

Man må ikke tillate at »man ikke ser skogen for bare trær». Man må ikke tillate at det oppstår en kløft mellom teori og praksis, mellom oppfyllingen av dagens aktuelle oppgaver og de videre perspektiver samt målet for arbeiderklassens kamp. Man må ikke glemme: Jo mer folkefrontbevegelsen utfolder seg, jo mer komplisert bevegelsens taktiske problemer blir, dess nødvendigere blir en virkelig marxistisk analyse av situasjonen og av de kjempende krefters vekslende innbyrdes forhold, dess nødvendigere blir det å ha den marxist-leninistiske teoriens pålitelige kompass i hånden.

*

Proletariatet er den mest konsekvente forkjemperen for skapingen og befestingen av den enhetlige folkefronten mot fascismen i nasjonal og internasjonal målestokk. Uten proletariatet er folkefronten overhodet ikke mulig. Proletariatet er den grunnleggende, drivende kraft i enhver anti-fascistisk folkebevegelse, i enhver massebevegelse til forsvar av demokrati og fred. Proletariatet kjemper hånd i hånd med småborgerskapet, med bøndene og de intellektuelle mot den felles fienden. Proletariatet må imidlertid først og fremst stole på sine egne krefter, på enheten i arbeiderbevegelsens rekker i hvert enkelt land og på enheten i den internasjonale arbeiderbevegelsen. For jo mer beslutsomt og organisert proletariatet er, dess sikrere vil det kunne forsvare sine klasseinteresser, dess bedre vil det kunne fylle sin ledende rolle i den enhetlige folkefrontens rekker.

Av dette følger, at oppgaven for kommunistene og alle klassebevisste arbeidere er ikke å sky noen anstrengelse og ikke la de ringeste muligheter til å fremme arbeiderklassens aksjonsenhet i nasjonal og internasjonal målestokk ligge ubenyttet. Denne sak må føres fram til opprettelsen av fullstendig enhet i fagbevegelsen og til skapingen av et

enhetlig, proletarisk masseparti. Og her må man klart framheve, at jo sterkere de kommunistiske partier selv blir tallmessig, organisatorisk og ideologisk, jo mer de vinner tillit og støtte hos de beste, de mest framskredne elementer i arbeiderklassen og det arbeidende folket, dess hurtigere vil proletariatets enhet bli virkelighet, dess større vil resultatene bli ved skapingen og befestingen av den enhetlige folkefronten. For kommunistene kjemper mest besluttsomt og konsekvent for virkeliggjøringen av arbeiderklassens enhet i nasjonal og internasjonal målestokk.

Allerede i den internasjonale kommunistiske bevegelsens første tid sa Marx og Engels i »Det Kommunistiske Manifest», da de skisserte kommunistenes historiske rolle i det internasjonale proletariatets rekke: »De har ingen interesser som ikke også er proletariatets interesser . . . Av alle lands arbeiderpartier er kommunistene i sin praksis den mest resolute delen, den delen som driver de andre framover. Teoretisk har de forut for proletariatets øvrige masser innsikt i den proletariske bevegelsens betingelser, forløp og allmenne resultater.»

Som trofaste sønner av sin klasse, som forsvarere av sitt folks interesser, uten noen forbindelse med borgerskapet eller avhengighet av det, kan kommunistene som absolutt konsekvente internasjonister bedre enn alle andre spille rollen som *samlende faktor* i proletariatets egne rekke, og også mellom alle anti-fascistiske partier, organisasjoner og grupper av arbeidere, det demokratiske småborgerskapet, bøndene og de intellektuelle i kampen mot fascisme og krig.

For å føre kampen for arbeiderklassens enhet og den enhetlige folkefronten med framgang, er det følgelig nødvendig å arbeide daglig og utrettelig på å styrke og befeste de kommunistiske partienes og hele Den Kommunistiske Internasjonals rekke. Dette krever både det internasjonale proletariatets og hele den arbeidende framskrittssammenhengende menneskehets livsinteresser.

**BREVVEKSLING MELLOM
DEN KOMMUNISTISKE INTERNASJONALEN
OG DEN SOSIALISTISKE ARBEIDER-
INTERNASJONALEN OM AKSJONSENHETEN**

Radiotelegram fra Valencia 1. juni 1937.

*Til kamerat Georgi Dimitrov,
Den Kommunistiske Internasjonale,
Moskva.*

En nasjonalsosialistisk eskadre som utøver kontroll-tjeneste i farvannet utenfor Almeria har akkurat nå utført et nederdrettig angrep på vår by. Dette angrepet overgår i ondskap alle de skjenselsgjæringer som de tyske og italienske inntrengerne hittil har gjort seg skyldige i mot vårt land.

I strid med den gjeldende internasjonale folkerett og bestående internasjonale overenskomster har fartøy fra den tyske krigsflåten bombardert Almeria og påført befolkningen blodige tap. I anledning av denne fascistiske krigshandling henvender vi oss, spanske arbeidere og bønder som kjemper i første rekke mot den nasjonale såvel som den internasjonale fascismen, og samtidig forsvarer både oss selv og hele den øvrige verdens proletariat mot de redsler som en krig betyr, til dere kamerater i Den Kommunistiske Internasjonale såvel som i den II Internasjonale og Fagfor- eningsinternasjonale og andre arbeiderorganisasjoner med en anmodning om at dere forsterker deres solidaritet med Spanias folk.

Vi oppfordrer dere til å sette en stopper for de fascistiske regjeringenes grusomhet, når de ødelegger våre hjem og myrder vår ubevæpnede befolkning, gamle, kvinner og barn. Vi ber også dere som utgjør verdensproletariatets fortropp og bærer dets ærefulle faner, om på nytt å sette igang omfattende og felles aksjoner for å mobilisere de arbeidende massenes proletære solidaritet i hele verden og for å forhindre fascistene i å virkeliggjøre sin plan om å sette igang en ny verdenskrig.

Leve det internasjonale proletariatets solidaritet i kampen mot fascismen!

Fremad i forening med Spanias folk!

For fred og frihet i hele verden!

For Spanias Sosialistiske Arbeiderparti:

Ramon Lamoneda, sekretær.

For Spanias Kommunistiske Parti:

Jose Diaz, generalsekretær.

For Spanias Faglige Landsorganisasjon (UGT):

Felipe Pretel, midlertidig generalsekretær.

* * *

Kamerat Dimitrovs svar

til Ramon Lamoneda, Jose Diaz og Felipe Pretel.

3. juni 1937

Til Ramon Lamoneda, sekretær for Spanias Sosialistiske Arbeiderparti,

Jose Diaz, generalsekretær for Spanias Kommunistiske Parti,

Felipe Pretel, midlertidig generalsekretær for Spanias Alminnelige Fagforbund.

Som svar på deres radiotelegram av 1. juni dette år vil vi meddele dere at Den Kommunistiske Internasjonals

Eksekutivkomite helt og fullt støtter opp om deres forslag om organisering av felles aksjoner fra Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalens, Den Kommunistiske Internasjonalens og Fagforeningsinternasjonalens side til forsvar for det spanske folket, som er blitt overfalt av den tyske og italienske fascismen.

Den Kommunistiske Internasjonalen, som målbevisst gjennomfører en politikk for å opprette det internasjonale proletariatets aksjonsenhet i kampen mot fascisme og krig og uten forbehold står på det spanske folkets side i dets heltedødlige kamp mot de fascistiske kupp-makerne og intervensjonsarmeene, har gjentatte ganger stilt forslag til Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen om å organisere felles aksjoner fra de internasjonale arbeiderorganisasjonenes side, som er det avgjørende midlet i kampen mot fascismen, til vern for demokrati og fred.

Desverre har disse forslag ikke frembrakt noen positive resultater hittil, som følge av at Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen har avslått dem.

Med hensyn til den alvorlige situasjon som har oppstått gjennom beskytningen av Almeria, og på grunn av den appell dere har rettet til oss, foretar vi de nødvendige forholdsregler for å komme i kontakt med Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen. Vi har idag sendt følgende telegram til Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalens formann, de Brouckere: (Se nedenfor teksten til telegrammet til de Brouckere. *Red.*)

Vi skal gjøre alt som står i vår makt for at det internasjonale proletariatet skal oppnå den enhet som er av ytterste nødvendighet for å forsvare det spanske folket mot de fascistiske barbarene og for å redde verdensfreden.

På vegne av

Den Kommunistiske Internasjonalens Eksekutivkomite:

G. Dimitrov, generalsekretær.

**Telegram fra kamerat Dimitrov til formannen
i Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen,
de Brouckere.**

3. juni 1937

*Til formannen i Den Sosialistiske Arbeiderinter-
nasjonalen, de Brouckere.*

Vi har mottatt en appell fra Valencia som er sendt av det sosialdemokratiske arbeiderpartiet, det kommunistiske partiet og den enhetlige landsorganisasjonen, og som foreslår felles aksjoner fra de internasjonale arbeiderorganisasjonenes side for å verne det spanske folket mot den tyske og italienske fascismens overfall. Vi antar at også dere har mottatt et liknende telegram.

I denne sammenheng gir vi dere kjennskap til at vi er fullstendig enige med de spanske kameratene og at vi uten forbehold støtter deres initiativ. Vi for vår del foreslår danning av et felles samarbeidsutvalg for alle de tre Internasjonale (den kommunistiske, den sosialdemokratiske og den faglige) for å få istand internasjonal aksjonsenhet mot Tysklands og Italias militære intervensjon i Spania. Vi er også parat til å diskutere hvert forslag fra deres og Den Faglige Internasjonals side angående støtte og hjelp til den spanske folk.

For Den Kommunistiske Internasjonals
Eksekutivkomite
G. Dimitrov.

* * *

Telegram fra de Brouckere til kamerat Dimitrov.

Brussel, 4. juni 1937.

Til Georgi Dimitrov.

Vi har mottatt samme opprop som dere fra Valencia. Vi er klar over nødvendigheten av energiske aksjoner og vi er

mer enn noensinne bestemt på å gjennomføre slike aksjoner. Vi har også meddelt våre spanske partivenner dette innen vi mottok budskapet fra dere. Vår Internasjonale kommer til å gjøre sin plikt innen rammen av det ansvar som er lagt på den.

Verken dens formann eller sekretær har, som dere vet, noen fullmakt til i Internasjonalens navn å slutte seg til en slik komite som dere har foreslått.

de Brouckere

* * *

Svar fra kamerat Dimitrov til de Brouckere

8. juni 1937

Til formannen i Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonalen, de Brouckere.

Vi har mottatt Deres svar på Den Kommunistiske Internasjonalens telegram, der vi på grunn av de spanske arbeiderorganisasjonenes opprop for opprettelsen av aksjonsenhet til vern for Spanias folk, foreslo danning av en samarbeidskomite mellom de tre Internasjonalene. Dessverre gir De i Deres telegram ikke noe klart svar på vårt konkrete forslag.

En henvisning til at verken formann eller sekretær i Den II Internasjonalen har fullmakt til å avgjøre spørsmålet om tilslutning til en samarbeidskomite, er i våre øyne ikke holdbart fordi dere jo kan be vedkommende instanser om å utstede fullmakter. Man kan heller ikke holde den formelle mangelen på fullmakter for avgjørende når det gjelder det spanske folks liv og uavhengighet, dette folk som er utsatt for de tyske og italienske fascistenes overfall.

Vi kan heller ikke dele deres oppfatning av at Den Sosialistiske Internasjonale fullstendig oppfyller sin plikt så lenge den for framtida avviser en forening av alle det internasjonale proletariatets krefter for å forsvare det spanske folk. Solidaritetsbevegelsen til det spanske folkets fordel er ikke på langt nær tilstrekkelig og dette er hovedsakelig fordi de internasjonale organisasjonene arbeider hver for seg. Denne solidaritetsbevegelsen kunne tidobles om det tross alle vanskeligheter kunne lykkes å opprette internasjonal aksjonsenhet.

For å oppnå dette foreslo vi opprettelsen av en samarbeidskomite mellom de tre Internasjonale. Om De på tross av dette av en eller annen grunn betrakter den formen for forbindelse som vi foreslo umulig for deres Internasjonale, så krever den felles sakens interesse og spørsmålet om støtte til det spanske folket likevel at De på Deres side stiller andre konkrete forslag for å oppnå dette mål. For oss er ikke formen, men sakens innhold utslagsgivende.

Den Kommunistiske Internasjonale som gjør alt som står i dens makt for å sikre det spanske folket seier over de fascistiske opprørerne og intervensjonistene, er parat til – som vi allerede tidligere har erklært – straks å behandle alle konkrete forslag fra deres side i denne sak. I likhet med de spanske arbeiderorganisasjonene er vi berettiget til å avvente Deres konkrete forslag i dette livsviktige spørsmål.

For å påskynde gjennomføringen av nødvendige felles tiltak vil vi anse det som formålstjenlig med en forutgående meningsutveksling mellom representanter for Den Kommunistiske Internasjonale og Den Sosialistiske Internasjonale. I tilfelle dere slutter dere til denne oppfatningen avventer vi en melding fra dere om tid og sted for en slik sammenkomst.

På Den Kommunistiske Internasjonales vegne
Georgi Dimitrov.

Telegram fra kamerat Dimitrov
til Ramon Lamonedá, Jose Diaz og Felipe Pretel.

8. juni 1937

*Til Ramon Lamonedá, sekretær for Spanias Sosialistiske Arbeiderparti,
Jose Diaz, generalsekretær for Spanias Kommunistiske Parti,
Felipe Pretel, midlertidig generalsekretær for Spanias Alminnelige Fagforbund.*

På vårt forslag om å få istand aksjonsenhet til forsvar av Spania, mottok vi følgende svar fra Den Sosialistiske Internasjonals formann, de Brouckere:

»Vi har mottatt samme opprop som dere fra Valencia. Vi er klar over nødvendigheten av energiske aksjoner og vi er mer enn noensinne bestemt på å gjennomføre slike aksjoner.

Vi har også meddelt våre spanske partivenner dette innen vi mottok budskapet fra dere. Vår Internasjonale kommer til å gjøre sin plikt innen rammen av det ansvar som er lagt på den.

Verken dens formann eller sekretær har, som dere vet, noen fullmakt til i Internasjonals navn å slutte seg til en slik komite som dere har foreslått.

de Brouckere.»

Med henvisning til mangelen på nødvendige fullmakter, på begrunnelser av formell natur har Den II Internasjonals formann unneket å svare på vårt forslag angående opprettelsen av en samarbeidskomite for å organisere felles aksjoner mellom de tre Internasjonale til forsvar for Spanias folk. Vi insisterer fortsatt på konkrete forslag fra Den II Internasjonals side om å opprette internasjonal aksjonsenhet. Med dette som mål har vi foreslått et møte mellom representanter for Den Kommunistiske og Sosialistiske Internasjonen. Så snart vi har fått svar på vårt forslag skal vi informere dere.

På vegne av

Den Kommunistiske Internasjonals Eksekutivkomite
Georgi Dimitrov.

Svar fra de Brouckere til kamerat Dimitrov.

*Dimitrov,
Den Kommunistiske Internasjonales,
Moskva.*

Også vi tror at bare det faktiske innhold er av betydning, og det faktiske innhold er enhetlige aksjoner til Spanias fordel. Vi er når som helst parate til å komme sammen med deres representanter for å utveksle informasjoner og for å diskutere den beste metoden, for på grunnlag av en gjensidig overenskomst, overalt uten unødige gnisninger, å kunne gjennomføre disse aksjonene. Vi kan møte deres delegater på et sted etter Deres valg, Geneve eller omegn. Vi ber Dem underrette oss 48 timer i forveien. Om tidspunktet kan vi bli enige.

Geneve, 10. juni 1937
de Brouckere.

* * *

Kamerat Dimitrov til de Brouckere.

15. juni 1937

*Til Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonales
formann, de Brouckere, Brussel.*

Som svar på Deres telegram meddeler vi at presidiet i Den Kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomite har bestemt følgende sammensetning av sin delegasjon til forhandlingene med Den Sosialistiske Arbeiderinternasjonales representanter: Maurice Thorez, Marcel Cachin, Jose Diaz, Franz Dahlem, medlemmer av Den Kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomite, samt Luigi Gallo, medlem av Italias Kommunistiske Partis Sentralkomite.

Kamerat Thorez fikk i oppdrag umiddelbart å sette seg i forbindelse med Dem for å bestemme dag og tid for møtet.

På vegne av

Den Kommunistiske Internasjonales Eksekutivkomite:
Georgi Dimitrov, generalsekretær.

Felipe Pretel til kamerat Dimitrov.

Valencia, 10. juni 1937

*Til Georgi Dimitrov,
Den Kommunistiske Internasjonalen,
Moskva.*

Telegram mottatt med meddelelse om de handlinger De har foretatt i det spanske folkets interesser. Vår eksekutivkomite uttaler sin takk.

Felipe Pretel.

Georgi Dimitrov ble født i 1882 i Bulgaria. Han ble tidlig med i den bulgarske arbeiderklassens revolusjonære parti og var aktiv i oppbygginga av den bulgarske fagbevegelsen. Som en av lederne for den bulgarske klassekampen måtte han gå i landflyktighet i 1923, men fortsatte kampen fra Jugoslavia og andre europeiske land. Han hadde altså over 30 års erfaring i politisk kamp i arbeiderklassens tjeneste i mange land bak seg da han på Kominterns 7. verdenskongress i 1935 ble valgt til å legge fram en oppsummering av kampen mot den framvoksende fascismen. *Enhetsfront mot fascismen* var parolen som ble vedtatt som rettesnor for alle medlemspartiene på kongressen. Denne politikken bygde på erfaringer fra kampene i mange land, og Dimitrov ble valgt til å lede Kominterns arbeid med å sette den ut i livet.

Denne boka inneholder beretninga som ble lagt fram på Kominternkongressen, oppsummeringa av kongressen, og et utvalg av taler og artikler som Dimitrov skrev i de første åra han satt som leder for Komintern.

Politikken bygger på en klasseanalyse av fascismen, som var kapitalens hovedframstøt mot det arbeidende folket i en situasjon der klassekampen var skjerp. For å slå tilbake dette framstøtet måtte folket, under ledelse av arbeiderklassen, kapitalens mest konsekvente motstandere, gå til kamp med enhet i handling, enhet nedenfra. Dimitrov avslører de sosialdemokratiske ledernes forræderi mot arbeiderklassen, og viser at folkets enhet mot fascismen i slike tilfeller må være en enhet på grunnplanet, om nødvendig mot forræderiske ledere.

Hva kan vi lære av Dimitrovs skrifter i dag? Dimitrovs verker om prinsippene for enhetsfrontpolitikken var en mektig støtte for arbeiderklassens kamp mot fascismen i 30-åra. De kan bli en like mektig støtte for oss i dag, i kampen mot monopolkapitalens nye framstøt mot det arbeidende folket. Dimitrov lærer oss at vi må ta utgangspunkt i kapitalens *hovedframstøt* mot det arbeidende folket. I dag er det ikke fascismen som er den største faren. Enhetsfronten må samle folket til felles kamp mot EEC og dyrtida. Denne boka inneholder arbeider som er skrevet for å brukes, de er konkrete anvisninger for å styrke folkets kamp mot kapitalen. I dag er det vår oppgave å samle folkets krefter for å slå tilbake nye angrep fra kapitalismen og imperialismen.

LÆR AV ARBEIDERKLASSENS KAMPERFARINGER!
STUDER KAMERAT DIMITROVS VERKER!

FORLAGET OKTOBER A/S

OSLO 1970

Pris kr. 15.-

Nettpublisering ved Forvaltningsorgan for AKPs partihistorie (www.akp.no) 2016